

Η Νεοφυΐα

3 ΤΟΜΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

ΑΡ. ΦΥΛ. 1 (10)
5 ΟΚΤ. 1940

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μενου ὑπὸ Ἀνατάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
> > Συντάξεως 34-452
> > Τυπογραφείου 593-330

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 1-5 Ὀκτωβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 = 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 = 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 = 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀμρ. Ἀγ. Λίρας 1
> Ἀμερικῆς Δολ. 6
> Αἰγύπτου Λίρ. 6

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες),
Σχολικὰς Ἐφορεῖας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ, Γεν. Γραμματεῖα Ε.Ο.Ν

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεύχος ποῦ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διευ-
θύνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 28 Ἰουνίου 1940) » 10.680.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμὰς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν
Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχέρῳ δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἴδους. Εκμι-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς δὲν ἦταν εὐτυχοὺς ὥρας
ἐμπνευσίς ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀφιερωθῇ ἀπὸ τὴν Ὁργάνωσιν
μία εἰδικὴ ἡμέρα εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Ὁ στρα-
τὸς καὶ ὁ στρατιώτης εἶναι πράγματα γεμᾶτα γοητείας
καὶ ἔλξιν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ παιδιοῦ. Διότι τὸ παιδί
ἀνυπομονεῖ νὰ γίνῃ ἄνδρας καὶ διότι ὁ στρατιώτης, ὁ
ἀξιωματικός, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν στολὴν καὶ μὲ τὸ σπαθί,
εἶναι, εἰς τὴν παιδικὴν ἀντίληψιν, τὸ πρότυπον καὶ ὁ ἰδα-
νικός τύπος τοῦ ἀνδρός. Εἰς τὴν ἔλξιν αὐτὴν τοῦ παιδιοῦ
πρὸς τὸν στρατὸν ὑπάρχει ἐν σπέρματι καὶ κάτι ἄλλο.
Ἡ φυσικὴ ἀνθρωπίνη ροπή πρὸς τὴν τάξιν καὶ πρὸς τὴν
ιεράρχησιν. Εἰς τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν ποῦ παίζουν
τοὺς στρατιώτας, αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀναζήτησις τῆς ἱεραρ-
χημένης τάξεως, ἐκδηλώνεται μ' ἓνα πρόσθετον ἀποτέλε-
σμα — χρησιμώτατον διὰ τὸν παιδαγωγόν, ποῦ θὰ τύχῃ νὰ
τὸ προσέξῃ: Ἡ ἀποκάλυψις τῶν χαρακτῆρων καὶ τῶν
ἱκανοτήτων τῶν παιδιῶν καὶ ἡ αὐτόματος ἀνάδειξις καὶ
ἐπιλογὴ τῶν ἡγετικῶν τύπων, ποῦ ὑπάρχουν μεταξύ των.

Φυσικὰ δὲν ἦτο ὁ συντελεστής τῆς γοητείας ποῦ ἀσκεῖ
ἡ ἰδέα τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ, ἐκεῖνος ποῦ
ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς καθιερώσεως τῆς ἡμέρας τῶν ἐν-
όπλων δυνάμεων, ποῦ ἐθέσπισεν ἡ Διοίκησις τῆς Ε. Ο. Ν.
Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ποῦ θ' ἀρνῆθῃ, ὅτι ὁ συντελε-
στής αὐτὸς θὰ συμβάλῃ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καθιε-
ρώσεως ἡμέρας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πηγὴν τῆς ἰδέας,
αὐτὴν δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ καν-
εὶς. Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ μακράν, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ
ἔχῃ λησμονηθῇ, ἡ ἐποχὴ ποῦ αἱ ἐνοπλὶοι δυνάμεις, ὅπως
καὶ κάθε ἄλλος θεσμός συνοχῆς, ἀσφαλείας καὶ τάξεως
εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἦτο στόχος τῶν διαβολῶν, τῆς κατα-
λάλησεως καὶ τῶν ἐμπαιγμῶν τῶν διαλυτικῶν ἰδεῶν καὶ
τῶν διαλυτικῶν δυνάμεων, ποῦ ἀδίστακτοι καὶ ἀδιδάκτοι
ἐβιάζοντο νὰ ἐπιβληθῶν καὶ νὰ κυριαρχήσουν. Ὑπάρχει
κανεὶς ποῦ νὰ μὴ ἐνθυμητῇ ὅτι τὰ στρώματα τῆς νεο-
λαίας, ὁ κόσμος τῶν νέων, τῶν ἐφήβων καὶ τῶν παιδιῶν,
ἦσαν τότε — διὰ λόγους ποῦ δὲν χρειάζεται νὰ ἐξηγη-
θῶν — τὸ ἔδαφος ὅπου οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀποσυνθέσεως
κατὰ προτίμησιν ἠγωνίζοντο νὰ σπείρουν τὸν σπέρρον τῶν
καταλυτικῶν των κηρυγμάτων. Πολὺ φυσικὰ καὶ ὀρθά,
ἐπομένως, ἡ Διοίκησις τῆς Νεολαίας, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ
πρῶτον τελείως κάθε φυσικὸν ὑπόλειμμα προκαταλήψεως
ἢ δυσπιστίας, ποῦ ἦτο πιθανὸν νὰ εἶχεν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν
κακὴν ἐκείνην σποράν εἰς τὰς ψυχὰς ὀλίγων ἢ περισσοτέ-
ρων ἐφήβων καὶ νέων, ποῦ ὑπέστησαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως
τὴν ἐπίδρασίν της, καὶ δεύτερον, δημιουργικῶς ὕπηρε-
τοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν «εἰς ἐνότητα συνάγουσαν» τὰ
πάντα» θέλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ
αἰσθημάτων τῆς θερμῆς οἰκειότητος, τῆς ἀγάπης καὶ
τοῦ θαυμασμοῦ, ποῦ ἐχαρακτήριζον ἀνέκαθεν τὰς
σχέσεις τῆς ἀστρατευτοῦ ἑλληνικῆς νεότητος ἀπέν-
αντι τῆς στρατευμένης, καθιέρωσε τὸν αὐριανὸν ἑορτα-
σμὸν. Ὅτι καὶ οἱ δύο σκοποὶ θὰ ἐξυπηρετηθῶν ἐπιτυχῶς,
μᾶς τὸ ἐγγυᾶται ἐμπροσθέντως ἡ πρόθυμος διάθεσις, τὴν
ὁποῖαν ἐκδηλώνουν αἱ Διοικήσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
εἰς τὸ νὰ παράσχουν ὅλην τὴν συνδρομὴν των, διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν τῆς ἐπαφῆς, τῆς ἐξοικειώσεως καὶ τῆς συναδελ-
φώσεως τῶν στρατευμένων καὶ τῶν ἀστρατευτῶν παιδιῶν
τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Βεβαίως, ὅταν λέγωμεν ἐξοικείω-
σιν καὶ συναδέλφωσιν, ἐννοοῦμεν πρὸ παντὸς ἀφομοίωσιν
πνεύματος. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιμεινῶμεν πολὺ εἰς
τὸ νὰ ἐξηγήσωμε πόσῃν ἰδιαιτέραν ἀνάγκην ἔχουν τὰ
παιδιά καὶ οἱ ἐφηβοὶ τῶν Φαλάγγων τῆς Ε. Ο. Ν., τοῦ
πνεύματος τῆς ἐπιπεδωμένης τάξεως καὶ τῆς στερεᾶς πει-
θαρχίας, ποῦ εἶναι ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις καὶ πρῶτα
συστατικά στοιχεῖα κάθε ὁμαδικοῦ χαρακτῆρος ἀγώνος,

καὶ ποῦ κανεὶς ἀνθρώπινος θεσμός δὲν τὰ ἐξασφαλίζει
τόσον τέλεια καὶ μὲ τόσῃ ἐπιτυχίαν ὅσον ὁ στρατός.

Ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν εἶναι στρατός. Εἶναι ὅμως ὄργανον
ὁμαδικοῦ ἀγώνος ἡμιστρατιωτικῆς μορφῆς. Εἰς τὰς τάξεις
της μαζί μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὁμαδικὴν
ἀγωνίαν, ἡ νεότης τοῦ ἔθνους λαμβάνει καὶ στοιχεῖα στρα-
τιωτικῆς προπαιδεύσεως, ποῦ θὰ τῆς εἶναι ἰδιαιτέρως χρή-
σιμα, ὅταν θὰ κληθῇ μὲ τὴν σειράν της ν' ἀποτελέσῃ τὴν
πολεμικὴν δύναμιν τῆς Χώρας. Ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν της, ἐπο-
μένως, ἀπὸ τὴν ἐξοικείωσιν μὲ τὰς ἐν ἐνεργείᾳ πολεμικὰς
δυνάμεις, τὰ μέλη της ἔχουν ν' ἀντλήσουν στοιχεῖα πολύ-
τιμα, ποῦ θὰ τοὺς χρειασθοῦν καὶ διὰ τὴν περίοδον τῆς
καθαρῶς στρατιωτικῆς των θητείας, πρὸ παντὸς ὅμως θὰ
διδασχθῶν νὰ ἱεραρχῶνται καὶ νὰ ὑποτάσσωνται, διὰ νὰ
εἶναι κατόπιν, εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν, ἱκανὰ νὰ ἀρχωνται,
ἀλλὰ καὶ νὰ ἄρχουν, νὰ ἱεραρχῶνται, ἀλλὰ καὶ νὰ διοι-
κοῦν. Διότι καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὅλα τὰ στά-
δια, εἰς ὅλους τοὺς τομείς καὶ τοὺς κύκλους τῆς δρά-
σεως ἀπαιτεῖ ἱεράρχησιν, καὶ δολόκληρον τὸ πρόβλημα
τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὑπόθεσις
ἀξιολογημένης ἱεραρχήσεως πρὸ παντὸς. Ὅταν θὰ ἔχῃ
κατορθωθῇ αἱ νέαι ἀνθρώπιναι γενεαὶ νὰ ἱεραρχῶνται
κατ' ἀξίαν καὶ κατὰ ἱκανότητα ἀπὸ παιδιὰ, ἕνα πλῆθος
ἀπὸ τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ἀντινομίας ποῦ προκαλοῦν
τὰς κοινωνικὰς διαταραχὰς καὶ τὰς ἐμφυλίους ἀναστα-
τώσεις θὰ ἐκλείψῃ αὐτομάτως. Αὐτὸ ἀκόμη τὸ τόσον
παρανοημένον εἰς τὴν ἐποχὴν μας πρόβλημα τῆς ἐλευ-
θερίας θὰ ἔχῃ εὖρει τὴν θετικὴν του λύσιν. Διότι ἂν ἡ
ἀνιεράρχητος ἐλευθερία καταλήγῃ εἰς ἀναρχίαν ποῦ πυρ-
πολεῖ τὸν Κόσμον, καλῶς ἱεραρχημένη ἡ ἐλευθερία ὁμοιά-
ζει πρὸς στερεῶς ἐγκοιτισμένον ποταμὸν, ποῦ τὰ ρεῖθρά
του γονιμοποιοῦν τὴν οἰκουμένην.

Μὲ τὴν ἐξοικείωσιν πρὸς τὸν στρατὸν ἡ νεότης θὰ
μεταλάβῃ ἐπίσης ἀμεσώτερον τοῦ ἡρωικοῦ πνεύματος τῆς
Φυλῆς, ποῦ αἱ ἐνοπλὶοι δυνάμεις εἶναι οἱ γνησιώτεροί
του θεματοφύλακες. Ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τῆς ὁργάνωσεως
τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἶναι ἡ ἰδέα ἡ περὶ τῆς ἰδίας,
παντοῦ, ἀλλὰ ἡ ἡρωικὴ αἰσθησις τῆς ζωῆς ποικίλλει κατὰ
τὰς Φυλάς καὶ κατὰ τὰ ἔθνη. Ἡ στρατιωτικὴ παράδο-
σις εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ ὑστερῇ ποιοτικῶς τῆς παρα-
δόσεως οὐδενὸς ἄλλου λαοῦ, εἶναι σχετικῶς νέα. Τὸ ἡρωι-
κὸν ὅμως πνεῦμα εἶναι βαθὺ καὶ τόσον παλαιόν, ὅσον καὶ
τὸ ἔπος τῆς τρισχιλιετοῦς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι
δὲ ἀλήθεια θαυμαστὴ ἡ διὰ μέσου τῶν μακρῶν αἰώνων ἀν-
αλλοίωτος ἐπιβίωσις τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου τοῦ ἡρώος. Οἱ
τύποι τῶν δημοτικῶν πολεμιστῶν ἀναζοῦν ἀπαράλλακτοι
εἰς τὰ μεσαιωνικά μας ἔπη καὶ εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια
τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ. Εἴτε εἰς τὸν μῦθον τοῦ Περ-
σέως τὸν μελετᾷ κανεὶς, εἴτε εἰς τοὺς θρύλους τοῦ στρατη-
λάτου τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ
τοῦ Ἀκρίτα, εἴτε εἰς τὰ κλέφτικὰ μας τραγούδια, ὁ
Ἑλλήν πολεμιστὴς εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀντρωμένου. Σε-
μνὸς καὶ ἀβρός, ἀδέκατος ἐχθρὸς τῆς βίας καὶ τῆς ὀδι-
κίας τῶν ἰσχυρῶν καὶ τρυφερός προστάτης τῶν ἀδυνάτων
καὶ τῶν ἀδικομένων. Χάρῃ εἰς τὸν ἰδιόζοντα αὐτὸν τύπον
τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου, ὅταν ἡ πλημυρὰ τῆς ὀρίμου
δυνάμεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξεχύθῃ καὶ κατεκάλυψε τὸν
Κόσμον, οἱ λαοὶ τὴν ἐδέχθησαν ὡς αὔραν λεπτὴν ἐαρινῆς
αὐγῆς, ὡς ἀνατολὴν νέου φωτός εἰς τοὺς βαρβάρους των
ὀρίζοντας. Καὶ ἡ λάμψις τοῦ κάλλους της αὐτῇ διατηρεῖ-
ται ἀκόμη καὶ τώρα, ἀμύφωτος, ἐπειτα ἀπὸ χιλιετηρίδας,
εἰς τὰ βάθη τῆς μνήμης των. Κληρὸς τῶν νέων γενεῶν
τῶν Ἑλλήνων εἶναι νὰ διαωνίσουν αὐτὸν τὸν τύπον τοῦ
ἀντρωμένου καὶ αὐτὴν τὴν φωτεινὴν παράδοσιν,

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Αύριο από το ένα ως το άλλο άκρο της Ελλάδος τα ελληνόπουλα θα δώσουν μιά μεγάλη γιορτή που τα ίδια την ωργάνωσαν και τα ίδια θα λαμπρύνουν: Την έορτή των εθνικών δυνάμεων. Απεφάσισαν να τιμήσουν εκείνους που αποτελούν το φράγμα, την άσπίδα και την πανοπλία του τόπου, εκείνους που αν ποτέ το θελήσει ο Θεός, θα προτάξουν τα στήθη, τα μπράτσα και το νου στο χεϊμαρρο που θαρχόνταν άλλη μιά φορά στη χιλιόχρονη ελληνική ιστορία να κατακλύση την Ελλάδα.

Δέν ξέρω ποιός είχε την ωραία ιδέα, γιατί τις περισσότερες φορές οι ωραίες ιδέες παρουσιάζονται ως συνολική γνώμη και όχι ως ατομική σκέψη. Όποιος όμως και νάναι, πρέπει νάναι βέβαιος ότι ανταπεκρίθη στην ενδόμυχη διάθεσι όλων των Ελλήνων, όπουδήποτε και αν κατοικούν, όπου και αν κερδίζουν το ψωμί τους με μόχθο και ιδρώτα. Σε λαούς που η λέξις Πατρίς γεννά τα θερμότερα αισθήματα, τους ρωμαλεωτέρους παλμούς είναι φυσικό το αίσθημα αυτό της στοργής και της αγάπης, γιατί ο στρατιώτης είναι σάρξ εκ της σαρκός του κάθε ξένους και περισσότερο στην Ελλάδα, όπου η ελευθερία ζυμώθηκε με τόσα αίμα που καμμία άλλη φυλή δέν μπορεί να διεκδικήσει παρόμοιο τίτλο και τόσο μεγάλη τιμή.

Μά τάχα δέν ήταν γνώρισμα της ελληνικής φυλής η στοργή αυτή και αγάπη προς τον στρατιώτη;

Ο Τυρταίος ο Αδιφναίος, αιώνας δλους πρό Χριστού, διεκρύσσει σε μιά από τις ύποθηκες του¹.

Και πάλι όποιος ανάμεσα στους πρώτους ξεψύχησε καμάρι της πατρίδος του και των γονιών τιμή, με κάμποσες λαβωματιές στα στήθη ή με πληγές στη μέση του μπροστά—μόνο μπροστά!—όπου μαζί μοιρολογούν και γέροντες [κι' αγόρια και το χωριό ολάκαιρο την θλίψη του [βαστά και ο τάφος του πασίγνωστος καθώς [και τα παιδιά του και των παιδιών του τα παιδιά και όλη η γενιά μαζί κι' η δόξα δέν ξεγράφεται ποτέ η τ' [δνομά του και μέσ' στο χῶμα γίνεται άθάνατος [και ζή εκείνος που σαν πολεμά και μάχεται [και στέκει, για την πατρίδα, τα παιδιά σαν άνδρας [σκοτωθή! Σά δέ γλυτώση το βαρύ του χάρου [το πελέκι και πάρη νίκη ζηλευτή τιμή με το [σαπθί,

χαρά του! "Όλοι τον παίνουν ίδια [και νέοι και γέροι και με πολλά φθάνει καλά την ώρα [της θανάτου. "Όσο γεννάει και πιό πολύ ο κόσμος [τόνε ξέρει κανένας δέν τον άδικεί, δέν τον φθο- [νώνει κανείς, καθέννας προσηκώνεται να του παρα- [χωρήση την πρώτη θέσι, ως και οι πιό πα- [λαιοι και διαλεχτοί. Τό λοιπόν τούτη την τιμή νάξιωθής άς [Πασιχίση κάθ' άνδρας κι' από πόλεμο ποτέ μην [τρασθηχθί.

Και θυμάμαι μιά φορά που βρισκόμουν στο Ηράκλειο της Κρήτης. Ήταν κάποια γιορτή και κατέβαιναν από τα χωριά κι' έφθαναν από τα βουνά κι' από την πόλη μέσα χιλιάδες οι Κρητικοί που θάπαιρναν μέρος ή θα παρακολουθούσαν τη γιορτή. Κατέβαιναν λεβέντες Σφακιανόι με τα άσπρα ποδήματα, κυπαρισσόκορμοι λεβέντες, παλληκάρια με τις φουφούλες και το άέτειο βλέμμα, κατέλλες ήρωσ-τόκες. Κατέβαιναν όμως και άλλοι αληθινοί "Ολύμπιοι με τα χιόνια στα μαλλιά και στα γένεια, οι άνθρωποι που άμψησαν κατά τον ίδιο τρόπο τα χρόνια και τους έχθρους. Ήσαν οι γέροι καπετανέοι που του καθενός η ζωή ήταν μαζί και μιά σελίδα της ελληνικής ιστορίας, που έφαγαν αληθινά την μαπαρούτη με τη χούφτα. Κι' όπως τό λέει ο Τυρταίος, έτσι και στα χρόνια τα δικά μας: Τα κρητικόπουλα τους κυττούσαν με θάμνος, οι νέοι με θαυμασμό που έκρυβε τη διάθεσι της

μιμήσεως, κι' όλοι με καμάρι και με μάτια που έδιναν στο βλέμμα τον έσω-τερο εκείνο κόσμο του πατριωτισμού και της ύπερηφάνειας. Στο πέρασμά τους όλοι έσηκώνονταν και οι πρώτες θέσεις ήσαν για την παράταξι αυτή των ήρώων που εκράτησαν την δόξα και την τιμή της Ελλάδος. Εθύμιζαν αρχαία εικόνα τα ζωντανά αυτά άγάλματα με την καμαρωτή κορμοστασία και την θερμή άρμονική κατατομή.

Μά δέν πέρασε πολός καιρός και μου έδόθηκε η εύκαιρία να ιδώ κι' άλλου τό θαυμασμό και τον σεβάσμό αυτόν προς τους ήρωας. Στις Σέρρες, όταν περνούσε ο καπετάν Γιογλής, ο γέρος αυτός που προσωποποιεί τό έπος του Μακεδονικού Άγώνος, όλοι βρίσκονταν στο πόδι και στη βαρεία του περπατησιά σαν νάκουόταν ο άντιλαλος των θριάμβων! Τό ίδιο άντελήφθη στο Μωρηά όταν περνούσαν οι ήρωες των Βαλκανικών και των άλλων Ελληνικών πολέμων. Είναι στην ψυχή του "Ελληνας να τιμά τους ήρωας και τους αγωνιστάς, γιατί άνήκει στην φυλή εκείνη που έπροσωποποίησε ό,τι ευγενέστερο, ό,τι ωραιότερο και ό,τι καλλίτερο.

Τι όμως συγκινητικότερο, τί ωραιότερο από την τιμή αυτή που θα παράσχουν τα ελληνόπουλα όλα του έλληνισμού προς τας εθνόπλους δυνάμεις. Τι ένθουσιαστικότερο από την έορτή αυτή, που θάναι η προσφορά του θαυμασμού από τους αύριανους στρατιώ-τας της Ελλάδος προς τους σημερι-νούς και από την όμολογία αυτή της πίστewς προς τα λαμπρότερα έθνικά ιδανικά;

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

Άλλά τό περισσότερο από όλα, διά τό όποϊον έπιτρέ-ψατέ μου να ύπερηφανεύωμαι, είναι ότι έσώσαμεν τό φρόνημα του τόπου αυτού, ώστε να ήμπορείτε σήμερα να είσθε ύπερήφανοι διότι είσθε "Ελληνες, να μην έντρέ-πεσθε να λέγετέ ότι είσθε "Ελληνες, να άκούτε τον έθνικόν ύμνον και να συγκινηται η ψυχή σας, να βλέ-πετε την σημαϊαν να περνά και να την χαιρετάτε με ένθουσιασμόν. "Οπισθεν δέ ήμωv έρχεται όλόκληρος η νεολαία της χώρας, ένθουσιώδης και όρμητική, ζωηρά την ψυχήν και με άνώτερα αισθήματα και με άπόφασιν να έκπληρώση εκείνο τό όποϊον η ιδική μας γενεά δέν έπρόφθασε να έκπληρώση. Και λέγω ότι αυτό τό θεωρώ τό περισσότερο από όλα, διότι χωρίς ψυχήν και χωρίς πίστιν σε μεγάλα ιδανικά δέν ύφίσταται "Εθνος ούτε γίνονται μεγάλα έργα.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

¹ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Έκλογή αρχαϊων ποιη-μάτων, κατά μετάφρασιν Σίμου Μενάρδου.

ΧΡΑΨΜΑΤΑ
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΧΡΟΝΟ

Άγαπητοί Φίλοι,

Σήμερα φτάσαμε μαζί σ' έναν καινούργιο σταθμό της πορείας μας. Έχουμε διανύσει μαζί — τό περιοδικό μας κι' εσείς — έναν ακόμη χρόνο μιάς κοινής πνευματικής προσπάθειας. Και αξίζει να σταθούμε λιγάκι στο μεταί-χμιο αυτό ανάμεσα στον δεύτερο και στον τρίτο μας χρόνο, για να ρίξουμε μιά ματιά στον δρόμο που περά-σαμε και να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας για τη νέα κοινή έξορμησι.

Όπως βλέπετε, μιλά για μιά «κοινή πνευματική προσπάθεια». Δέν είναι σχήμα λόγου αυτό, αγαπητοί μου. Είναι η αλήθεια, η πραγματικότητα. Για να είναι κανείς συνεργάτης του περιοδικού μας, δέν είναι άπα-ραίτητο να του στέλλη γραπτή συνεργασία, που να δη-μοσιεύεται στις σελίδες του. "Όλοι εκείνοι που στέλλουν συνεργασία χωρίς να είναι δυνατόν να δημοσιεύεται, όλοι εκείνοι που στέλλουν μόνο επιστολές χωρίς κανένα σκοπό δημοσιεύσεως, όλοι αυτοί είναι επίσης συνεργάται του. Γιατί έπικοινωνούν μαζί του πνευματικά και ψυχικά, κα-θέννας με τον τρόπο του και ανάλογα με τις δυνάμεις του.

Με την έπικοινωνία αυτή τό περιοδικό παρακολουθεί τις σκέψεις σας, έρευνά την έκτασι των γνώσεών σας, μελετά τη δίψα της μαθήσεώς σας, έμβραθύνει στις δια-νοητικές σας δυνάμεις, και κανονίζει αναλόγως την πνευ-ματική τροφή που σας προσφέρει. Με την έπικοινωνία αυτή άκούει τους παλμούς της καρδιάς σας, νοιώθει τα συναισθήματά σας, συμμετέχει στους πόθους σας και στα ιδανικά σας, και προσπαθεί ν' ανταποκριθί σ' όλα αυτά. Τι άλλο είναι αυτή η ωραία και βαθειά έπικοινωνία παρά μιά αληθινή και γόνιμη συνεργασία;

Άλλά και αυτοί άκόμη που δέν γράφουν καθόλου στο περιοδικό, αλλά είναι άπλοϊ άναγνώσται του, και αυτοί συνεργάζονται επίσης μαζί του. Γιατί τό περιο-δικό, και μόνο που τους νοιώθει να σκύβουν πάνω στις σελίδες του και να τις μελετούν, έπικοινωνεί τό ίδιο μαζί τους.

Όλοι εσείς, αγαπητοί φίλοι, γνωστοί και άγνωστοι, μαθηται των σχολείων και εργαζόμενα παιδιά της υπαί-θρου, των καταστημάτων και των εργοστασίων, όλοι μαζί εσείς άποτελείτε την πηγήν των έμπνεύσεων του πε-ριοδικού αυτού, όλοι εσείς σχηματίζετε τον ωραϊόν και ύψηλό στόχο του προορισμού του, των πόθων του και των προσπαθειών του.

Γ' αυτό άκριβώς την στιγμή που δρασκελίζει τό κα-τώφλι του δεύτερου του έτους, για να μη σ' έλθει, ή σκέψι του και η ψυχή του στρέφονται σε σας, για να σας στείλη τον πιό εγκάρδιο χαιρετισμό, να σας έκφράση τη βαθειά ίκανοποίησι και χαρά του για την προσπάθεια που έγινε τον περασμένο χρόνο και να σας καλέση να προχωρήσετε μαζί στον νέο δρόμο με πιό πολύ άκόμα θάρρος, με πιό μεγάλη αισιοδοξία και πίστι, με πιό πολλή δύναμη, για να έπιτύχουμε μεγαλύτερες και ύψηλότερες άκόμη ήθικές και πνευματικές κατακτήσεις.

Τό ύπέροχο σύνθημα του Άρχηγού για την πνευμα-τικήν αναγέννησι του τόπου μας, για την άνάπλασι του πολιτισμού του, για τη δημιουργία του Γ' "Ελληνικού Πολιτισμού, είναι τό λαμπρό άστέρι που φωτίζει και οδηγεί την πορεία μας. Άς τό άκολουθομε πάντα όλοι με άφοσίωσι και πίστι, ένωμένοι διανοητικά και ψυχικά, με μιά πλήρη και βαθειά πνευματική έπικοινωνία και συνεργασία, και θα κερδίσουμε σύντομα και θα χαρούμε εύτυχισμένοι και περήφανοι την πιό μεγάλη νίκη, την πιό ωραία δόξα — τη νίκη του πνεύματος, τη δόξα του πο-λιτισμού.

Με όλη μου την αγάπη
Μελής Νικολαΐδης

ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ Η ΘΕΛΗΣΙΣ

«Κύριον έργον σας είναι η διάπλasis των
χαρακτήρων των παιδιών και η άνάπτυξις
της θεληματικότητός των».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η δύναμις της θελήσεως: Ο νέος που έχει μιά οϊανδήποτε εύγενή ιδέα και φιλοδοξία, είτε διά τον έαυτόν του, είτε διά τους άλλους, ο νέος, ο όποιος έχει τάξει ένα σκοπόν εις την ζωήν του διά την πρόοδόν του, διά την σταδιοδρομίαν του, διά την έξ-υπρέτησιν ενός μικρού ή μεγάλου μέρους της κοινω-νίας εις την όποιαν ζή, πρέπει να έχη θέλησιν να τ ά πραγματοποιή, παραμερίζων και ύπερνικων πάν έμπόδιον, τό όποϊον ήθελε συναντήσει.

Διότι πρέπει να γνωρίζη ο νέος ότι καμμία έπιτυ-χία, κανέν κατόρθωμα, κανέν μεγαλούργημα εις τον κόσμον αυτόν δέν γίνεται με εύκολία. Η άνθρωπίνη άτέλεια, η άνθρωπίνη άδυναμία, η άνθρωπίνη κακία παρεμβάλλοντα συχνά εις την σταδιοδρομίαν του. Έάν δέ ύπολογίση και τας άντιξέους περιστάσεις, τ ά τυχαία περιστατικά και τους διαφόρους άσταθμήτους παράγοντας θα ιδή ότι ο δρόμος του είναι κατάσπαρ-τος από άγκάθια.

Άλλ' η θέλησις τ ά ίσοπεδώνει όλα και οδηγεί τον άνθρωπον με σταθερόν βήμα εις την έπιτυχίαν. Διότι η θέλησις είναι τεραστία δύναμις' αυτή κυβερνά τον κόσμον. Και έάν προς στιγμήν τό φράγμα της προό-δου και της έπιτυχίας του νέου δέν μπορή να ύπερ-νικηθί ευθέως, θα κρημνισθί με έλιγμόν' έάν η έπι-τυχία δέν κατακτηθί συντόμως, θα κατακτηθί άργότε-ρον. Η θέλησις είναι άσυμβίβαστος με την λέξιν «όπί-σω»' θέλησις έστι πρόοδος.

Η ψυχή του κάθε έργου, του κάθε άποτελέσματος είναι η θέλησις. Δέν ύπάρχει έπιτυχία, δέν ύπάρχει τιμή, δέν ύπάρχει δόξα που να μη μπορή να κατα-κτήση ο άνθρωπος, και πρό πάντων ο νέος' άρκεί να τό θελήση και να τό προπαρασκευάση με άπόφασιν και ύπομονήν.

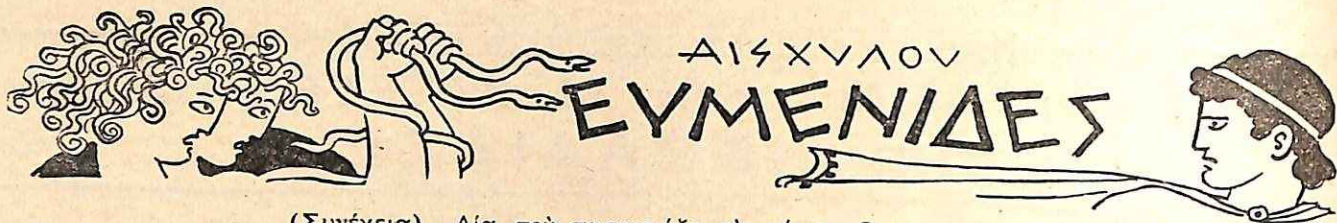
Ο νέος πρέπει να μη λησμονή τό έξής: Η μάθη-σις, η τέχνη και η έπιστήμη έκδηλώνουν την δύναμιν του πνεύματος. Άλλά διά τον άνθρωπον ύπάρχει μιά δύναμις άκόμη μεγαλειτέρα, άσυγκρίτως κραταιο-τέρα, και η δύναμις αυτή είναι η θέλησις, η όποία κυβερνά και ύποτάσσει και αυτό τό πνεύμα.

Η θέλησις μάς έμπνέει την άυτοπεποίθησιν, την τόλμην, την αισιοδοξία, την πίστιν εις την έπιτυχίαν.

Ποίος βιοπαλαιστής, ποίος έπιχειρηματίας, ποίος δημόσιος ή ιδιωτικός λειτουργός, ποίος κοινωνικός ήγήτωρ, ο όποιος άνειρεύθη την εύγενή ιδέα της προόδου του έαυτού του και των άλλων, άπέτυχεν όταν είχεν ίσχυράν θέλησιν; Ουδείς.

Διά την κατάκτησιν της ύπεροχής, της έπιτυχίας, της δόξης, του πλούτου του θεμιτού δέν άρκούν τ ά φώτα της γνώσεως' αυτά προπαρασκευάζουν τό έδα-φος διά την σταδιοδρομία του νέου, φωτίζουν τον νέον εις τον μηχανισμόν και την μεθοδικότητα της ζωής, αλλά δέν κατακτούν μόνα των την έπιτυχίαν. Την έπιτυχίαν την εξασφαλίζει η θέλησις!

Γ. Π. Κ.

ΑΙΣΧΥΝΑΝ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

7.

(Συνέχεια)

Ἡ κατάρα εἶναι φοβερή κι' ὅλοι στέκουν σάν ἀποσβολωμένοι. Ποιὸς θὰ μὴ πορῇ νὰ μαλᾶξῃ τοῦτες τίς μα- νιασμένες ἀγριεὲς θεές;

Μὰ ἡ Ἀθηνᾶ πὺ νοιάζεται καὶ φο- θᾶται μήπως κακοποιηθῇ ἀπὸ τὴν ὀργή τοῦς ἡ ἀγαπημένη τῆς πολιτείας, ἀναλαμβάνει τὸ δύσκολο ἔργο... Προ- χωρᾷ καὶ μὲ μαλακὴ φωνὴ τοὺς λέει:

Ἀκούσετε τὰ λόγια μου καὶ μὴ θρηνητέ. Δὲ νικηθήκατε, μοιράστηκαν οἱ ψῆφοι καὶ καταφρόνια πάνω σας διόλου δὲν πέφτει. Ἦρθαν ἀπὸ τὸ Δία φανερά σημάδια. Κι' ἐπειτα κι' ὁ προφήτης τῶς διαλαλήσει πὺς ἂν τυχὸν σκοτώσῃ ὁ Ὀρέυτης δὲ θὰ πάθῃ. Μὴ ρίχνετε στὴ χώρα τὸ βαρὺ θυμὸ σας κι' ἐγὼ σὰς τάξω νᾶγете νὰ καὶ τόπο ξεχωριστὸ πὺ ὅλοι θὰ σέβωνται, δικό σας... Καὶ στὸν βωμὸ τῆ σκάρᾳ δίπλα θρονιασμένες θὰ χεῖρεστε τὰ πλούσια δῶρα τοῦ λαοῦ μου.

Ποῦ ν' ἀκούσουν ὅμως αὐτές! Εἶναι κι' ἀπὸ φυσικὸ τους, βλέπει, ἀνίκορες κι' ἐκδικητικὲς. Χτυποῦνται καὶ δέρ- νονται καὶ κρατᾶνε τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ὡ ἄλλοι μου οἱ νέοι θεοὶ νόμους παλαιοὺς ποδοπατοῦνε κι' ἀπὸ τὰ χεῖρα μου τραβοῦνε τὸ φονιά.

Ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἀπελπιζέται. Χωρὶς νὰ ἐκνευρισθῇ καθόλου, μὲ τὴν ἴδια φωνὴ ἐξακολουθεῖ, μὲ τὴ διαφορά πὺς τώρα ἀνάμεσα στὶς ὑποσχέσεις τεχνι- κὰ σκορπᾷ καὶ μερικὲς φοβέρες.

ΑΘΗΝΑ

Δὲν εἶστε καταφρονεμένες καὶ δὲν πρέπει θεές νὰ στήνετε γιὰ τοὺς θνητοὺς ἀμάχες. Κι' ἐγὼ τὸ Δία ἐγὼ ἀποκοῦμι, τί θάρρειτε; Ἐγὼ ξέρω μονάχα ποῦναι τὰ κλειδιά του, τ' ἀστροπελέκια πὺ κρατᾶνε φυλαγμένα. Μὰ δὲ χρειάζονται καθόλου, κι' ἀκούσέ με. Μὴ βγάλης ἀπ' τὸ στόμα σου πικρὰ κατάρα πὺ ὁλότρελα τὴ χώρα τοῦτῃ θὰ ρημάξῃ. Τὸ μαῦρο κόμα τῆς ὀργῆς σου κοίμησέ το κι' ὡς πολυδοξαμένη ἐδῶ συντρόφισσά μου ἀπ' τὴ μεγάλη πόλῃ μου θ' ἀπολαβαίνης ἀπ' ὅλα τὸν ἀνθρῶ, σὲ γέννης καὶ σὲ γάμους πὺ γιὰ τὰ λόγια μου θὰ μὲ καλῶνρίζης.

Χαμένα λόγια... Οἱ Ἐρινύες ἀκού- νε τὴ θεὰ καὶ τίς ὑποσχέσεις τῆς μὰ δὲν τὴν πιστεύουν. Θέλει νὰ μᾶς γε- λάσῃ, σκέπτονται, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀγαπημένη τῆς πολιτεία ἀπὸ τὴ δίκαιη ὀργή μας... Μὰ δὲ θὰ τὸ καταφέρῃ.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Τέτοιο κακὸ νὰ πάθω ἐγὼ ἀγδιώκιωτῃ νὰ σοῦρνωμαι στὴ γῇ σύχαμα, καταφρονεμένη! Ἐγὼ μὴ τέτοια λυσσασμένη ὀργή! Ποιὸς σφαχτὴς πὺ ἐσκέλει τὸ πλευρό; Ὡ ἀκούσέ με, νύχτα μᾶνα, μ' ἔχουν ἀπ' τὴ παλιὰ τιμὴ μου στερημένη οἱ νέοι θεοὶ μὲ λόγια πλάνα.

Οἱ ἄσκημες γεροντοκόρες τῆς νύ- χτας ἀφίνουν κατὰ μέρος, καθὼς βλέ- πετε, τίς φοβέρες. Ξέρουν πὺς ἡ δύ- ναμή τους εἶναι μικρὴ μπροστὰ στὴ δύναμη τῆς Ἀθηνᾶς. Τί μποροῦν νὰ κάμουν ὅταν ἡ πολεμικὴ κόρη τοῦ

Δία, πὺ συνταιριάζει τὴν τέχνη τῶν ὀπλων μὲ τὴ σοφία, ἀντιστέκεται;

Περιορίζονται λοιπὸν σὲ πικρὰ πα- ράπονα κι' εἶναι ἀλήθεια ἀξιολύπτες.

Μὲ τὸ μικρὸ τους τὸ μυαλὸ δὲν κα- ταλαβαίνουν πὺς ὁ κόσμος ἀλλάζει κι' ἀνάλογα πρέπει καὶ οἱ νόμοι καὶ οἱ συνήθειες τῶν ἀνθρώπων νὰ πλα- τύνουν, ἂς ποῦμε, γιὰ νὰ χωρέσουν τὴν καινούργια πραγματικότητα. Θαρ- ροῦν πὺς ἀδικοῦνται. Κι' ὅσο τρανό- τεροι εἶναι κείνοι πὺ ἀδικοῦν τόσο καὶ πικρότερο τὸ παράπονο γίνεται στὴν καρδιά τοῦ ἀδικημένου.

Ἡ Ἀθηνᾶ, πὺ περισσότερο βέβαια ἀπὸ κάθε ἄλλο καταλαβαίνει καὶ ζυ- γιάζει καὶ ἀξιολογεῖ τὰ πρόσωπα καὶ τίς περιστάσεις, καταπιάνεται νὰ τίς καλοπιάσῃ... Τοὺς τάξει ναοὺς καὶ λα- τρεῖα ἀπὸ μέρους τῶν ἀνθρώπων καὶ προσφορὲς πολυτίμες. Ὡς τὴ στιγμή κείνη οἱ Ἐρινύες ἦσαν ἕνας τρόπος, μὴν ἀπαρδότη πὺ πᾶν ὡς αὐτὴ στη-

ρίχτηκαν οἱ ἀνθρώποι καὶ κατάφεραν νὰ προκόψουν καὶ νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο πὺ βρίσκονται. Ἀπὸ σήμε- ρα ἄλλος παίρνει τὰ καθήκοντά τους καὶ φορτώνεται τὴν ἐυθύνη, τὸ δικαστή- ριο τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὰ ἡ εὐγνω- μοσύνη βέβαια γι' αὐτές, τίς γρηῃς θεές, παραμένει ἀκέραιη στὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων.

«Θὰ σὰς χτίσουμε», λέει ἡ Ἀθηνᾶ, «νὰ κοντὰ στὰ παλάτια τοῦ βασιλιᾶ Ἐρεχθεᾶ καὶ θὰ παίρνετε ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες τόσα δῶρα ὅσα δὲν εἶ- ναι μπορετὸ νὰ πάρετε ἀπὸ ἄλλο τό- πο. Διαλέξετε λοιπὸν... Ἄν κάμετε καλὸ παρατώντας τὴν ὀργή σας, καλὸ καὶ δόξα θάχετε καὶ θάστε συντρό- φισσές μου ὡς αὐτὴ τὴ χώρα τὴν ἀ- γαπημένη...».

Οἱ Ἐρινύες κάπως ἡσυχάζουν τώ- ρα. Κι' ἀλήθεια τὸ ξαναλῆνε τὸ πα- ραπονο τους, μὰ μὲ πῶ ἀδύνατη φωνή.

Τέτοιο κακὸ νὰ πάθω ἐγὼ ἀγδιώκιωτῃ νὰ σοῦρνωμαι στὴ γῇ σύχαμα, καταφρονεμένη.

ΑΘΗΝΑ

Δὲ θ' ἀποκάμω τ' ἀγαθὰ σου ν' ἀραδιάζω γιὰ νὰ μὴν πῆς καμμιὰ φορὰ πὺς ἀπὸ μένα τὴ νιώτερη, παλῆα θεὰ, καταφρονεθήκες, καὶ διώχτηκες ἀτιμασμένη ἀπὸ τὴ χώρα μου... Ἄν ὅμως μ' ἀδολὴ καρδιά μὴ πῆς ν' ἀκούσης ὅσα μὲ γλώσσα μαλακιά σου κραινὼ λόγια τὸ δίχως ἄλλο θ' ἀποφασίζεις νὰ μείνης.

Μεσολαβεῖ σιωπὴ... Οἱ Ἐρινύες ἔ- παψαν τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπε- τοὺς. Συλλογιοῦνται. Ὑστερα μὲ δει- λὴ φωνὴ σκουπιζοντας τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μαραμέννα γεροντικά τους μάγου- λα ρωτοῦν.

Ποῦ θάχω κατοικία μου, δέσποινα Ἀθηνᾶ;

ΑΘΗΝΑ

Ἀπικραντῇ ἀπὸ βάσανα, μονάχα δέξου.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Νά, δέχομαι. Καὶ ποιά τιμὴ μὲ περιμένει;

ΑΘΗΝΑ

Νά μὴν προκόβῃ σπιτικό χωρὶς ἐσένα.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ πὺς θὰ κάνῃς ν' ἀποχτήσω τόση δύναμη;

ΑΘΗΝΑ

Καλοτυχία θὰ στείλω ὡς ὅποιον σὲ τιμᾷ.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ πάντα θάχω αὐτὴ τὴ χάρι; Μ' ἔγγυσας;

ΑΘΗΝΑ

Ποτές δὲν εἶπα κατὶ πὺ νὰ μὴν τὸ κάνω.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Θαρρῶ μὲ μάγεψες κι' ἀφίνω τὸ θυμὸ μου.

ΑΘΗΝΑ

Στὸν τόπο μένοντας εὐλόγησε τοὺς φίλους.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Καὶ ποιά εὐλογία πρέπει τάχα νὰ τοὺς δώσω;

ΑΘΗΝΑ

Τέτοια πὺ νὰ χαρίζῃ πάντα προκοπὴ ἀπὸ τὴ γῆς καὶ τὴ δροσοβολοῦσα θάλασσα

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὺς ὅταν μοῦ ἐστά- λη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Πα- πύρου» ἐξέτιμησα ἀμέσως τὴν σημασίαν τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἐδοκίμασα καὶ κάποιον φόβον ἂν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνεχίσω μὴν προσπάθεια πὺ δὲν ἀπαιτοῦσε μόνον κεφά- λαια ἀλλὰ καὶ θέλησιν. Κεφάλαια εἶχαν καὶ ἄλλοι ὁργανισμοὶ ἐκδοτικοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ποτὲ ὅμως δὲν καταρθώθη νὰ ἐκδοθοῦν εἰς τόμους οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐφθασαν νὰ ἔχουν τὴν ἀξίαν χρυσοῦ, εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὰς κρατικὰς βιβλιοθήκας δὲν ὑπῆρ- χαν. Ἐπὶ κεφαλῇς ὅμως τοῦ «Παπύρου» εὐ- ρίσκοντο δύο ἀνθρώποι πὺ δὲν συνεδύαζαν μόνον τὸν ἐπιχειρηματικὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν μωρφωσικὴν τὴν πείραν καὶ οἱ ὅποιοι εἶχαν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν θετικῶν ἐδῶσαν καὶ εἰς ἄλλους τομείους τῶν γραμμάτων.

Ἐταί χθὲς ἐπῆρα μὲ ἀληθινὴν χαρὰν τὸν 90όν, 91όν, 92όν, 93όν καὶ 94όν τόμον τῶν βιβλιοθήκης, δηλαδὴ τὸν πρῶτον τόμον τῶν «Ἑλληνικῶν» τοῦ Σενωφώντος, δύο τόμους πε- ριέχοντας λόγους τοῦ Δημοσθένους, τὸν τέ- τартον τοῦ Ἀρριανοῦ καὶ τὸν τόμον πὺ πε- ριέχει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ «Φαίδρου» τοῦ Πλά- τωνος. Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τοὺς ἄλλους 90 ἔχουν περιληφθῇ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Ἀν- νας Κομηνῆς, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Ἀρι- στοφάνους, τοῦ Γαληνοῦ, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἡλιοδώρου, τοῦ Ἡρόδοτου, τοῦ Θουκυ- δίδου, τοῦ Ἰπποκράτους, τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, τοῦ Ἰωσήπου, τοῦ Λυσίου κ.λπ.

Χρειάζεται τάχα νὰ τονίσω καὶ ἐγὼ ἄλλην- μίαν φορὰν ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἐκλαίκευσις τῶν ἀρχαίων γραμμάτων; Ἐχει γραφῇ τόσας φορὰς καὶ τόσαι εἶναι αἱ ἀποδείξεις ὅτι ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ πραγματικὴ μάθη- σις στηρίζονται εἰς τὰ ἀρχαῖα γράμματα καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιστήμην, ὥστε γλαῦκα εἰς Ἀ- θῆνας θὰ ἐκόμίζα ἂν τὸ ἐπανελάμβανα. Ἐνα μόνον πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἡ ἀναγέ- ννησις καὶ ἡ ἐξοδος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸ σκο- τάδι τοῦ Μεσαίωνα ἤρχισε μὲ τὴν διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἀκόμη πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ ὁ Κοραῖς εἰς τὸν ἴδιον παράγοντα ἠθέλησε νὰ στηρίξῃ τὴν ἀνάστα- σιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ ἑλληνικὴ τοῦ βιβλιοθήκη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔκλεισεν ὅλην τὴν τὴν σοφίαν καὶ ὅλους τοὺς παλμούς τῆς πα- τριωτικῆς του ψυχῆς, ὑπῆρξεν ἕνα ἔργον πὺ καὶ σήμερον ἀκόμη ἔχει τὸ θετικὸν τῆς βό- ρος. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅμως τῆς σκλα- βιας ἐπλησίασε τὴν ψυχὴν τοῦ γένους εἰς τὴν δόξαν τῶν προγόνων, ἠνοιξεν εἰς τὸ ἔθνος τὸν δρόμον τῆς μαθησεως καὶ τῆς προόδου

ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου. Πλούσια ὁδοίματα σὲ ζωντανὰ κι' ἀνθρώπους νὰ δῖνῃ ἡ χώρα, νὰ φουροῦν καὶ νὰ μὴ λεί- πουν καὶ νὰ γεννοβολοῦν μὲ τὸ καλὸ οἱ γυναῖκες.

Ζ'.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μπαίνομε πᾶ στὸ τελευταῖο μέρος τοῦ δράματος κι' ὁ- λόκληρης τῆς τριλογίας.

Οἱ θεατὲς εἶδαν φοβερά περιστατι- κὰ. Σκοτωμὸι ἀναμεταξὺ σὲ συγγε- νεῖς στενοῦς...

Παγίδες φρικτὲς ὅπου ἔπεσαν ἀνύ- ποπτοι ἀνθρώποι... Τὸ μῖσος καὶ ὁ δόλος σκόρπισαν ὀλοῦθε τὴν πνιγερὴ ἀνάσα τους. Ἡ μυρουδιά ἀπὸ τὰ αἵ- ματα φούντωσε ὀλοῦθε. Ἀγωνιοῦσαν ὅλοι κι' ἀναρωτιῶνταν. «Ποῦ λοιπὸν, Θέ μου, θὰ τελειώσουν ὅλα τοῦτα;»

καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὴν Εὐρώπην, πὺ τὴν ἐξα- πατοῦσαν περιγραφὰν περιγητῶν πὺ δὲν ἦ- θελαν νὰ βλέπουν, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν στάχτην ὑπῆρχε πάντοτε ἡ σπιθαμή. Εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, παρ' ὅλην τὴν πρόδον τῶν γραμ- μάτων, παρ' ὅλην τὰ Πανεπιστήμια, παρ' ὁ- λους τοὺς ἐκδοτικούς οἴκους, παρὰ τὰς μεμο- νωμέναις προσπάθειαις ἀτόμων καὶ συλλόγων, ποτὲ δὲν καταρθώθη νὰ ὑπάρξῃ μία πλήρης σειρὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, εἰς ἐκδο- σιν καλαίσθητον, εὐθηρὴν, μὲ πλήρες τὸ ἀρ- χαιοὺν κείμενον, εὐπρεπὴ τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν, διαφωτιστικὰς εἰσαγωγὰς, ἀκρι- βολόγους σημειώσεις. Ὁ γράφων, ὅταν ἠθέλησε κάποτε ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀρχαῖον κείμενον τοῦ «Δάφνιδος καὶ Χλόης» ἐχρήσασθαι νὰ τὸ ζητή- σῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, μὲ συνέπειαν νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἡ ἀπόκτησις τοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ Λόγγου ποσὸν φθάνον τὰς ἑπτακοσίας δραχ- μὰς. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν σημασίαν τῆς ὥρας πρωτοβουλίας τοῦ «Παπύρου» καὶ διὰ νὰ ἐνισχύσῃ ὅλα τὰ ἐγ- κώμια πὺ διευτυπώθηκαν μέχρι τῆς στιγμῆς. Ἐκείνο μόνον πὺ θὰ ἡμπορούσα νὰ προσθέ- σω ἐνῶ εἶναι ἡ ἱκανοποίησις πὺ δοκιμάζει ὁ καθεὶς ἀπὸ τὴν ἀρίστην ἐκδοσιν, ἀπὸ τὸ πλῆ- ρες σύνολον κάθε τόμου.

Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ προσθέσω τὴν ἰδιάζου- σαν ἱκανοποίησιν μου διότι εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐκδόσεων τὸν περιέλαβεν ὁ «Πάπυρος» καὶ μερικὰ βιβλία τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἔχει διεθνὴς ἐπιθελήθη, ὅπως ἡ «Ἱστορία τῆς ἀρ- χαίας λογοτεχνίας» τοῦ Κρουαζέ καὶ ἡ «Ἱ- στορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας».

«ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ»

Κάποτε ὁ καλὸς μας φίλος Φάνης Μιχα- λόπουλος, πὺ μᾶς δίνει ἕνα μοναδικὸν βι- βλίον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, εὐρέθῃ νὰ εἶναι ἀμειλίχτος κατήγορος μου ἀπὸ τῶν στη- λῶν τῆς «Καθημερινῆς» διότι τοῦ ἔγραψα ἀ- ναφερόμενος εἰς δύο ἐπιθετικά του φυλλάδια ὅτι ἡ λιβελλογραφία ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν μάθησιν καὶ ἀπὸ ἀνώτερον πολεμικὸν πνεῦμα, εἶναι ἀνθὸς ὅχι καὶ τὸσόν εὐκόλον ὅπως τὸ καλ- λιεργήσῃ ὁ καθεὶς. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴ θυ- μώσῃ καὶ μὲ κατακερυνώσῃ καὶ πάλιν πὺ θὰ τοῦ γράψω ὅτι εἶναι ἀδίκον καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν καὶ διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὅτι δὲν κατέγινεν ἐνωρίτερον εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πὺ θύγει μὲ τὸν «Κοσμά» τὸν Αἰτωλὸν, τὸν 18ον αὐτὸν αἰῶνα, εἰς τὸν ὅποιον συσσωρεύονται τὰ πρῶ- τα μνημόνια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους. Μὰς τὸ λέγει ὁ ἴδιος εἰς τὸν πρόλο- γον τοῦ βιβλίου του: «Μιὰ ἀπὸ τῶν ἐκπληκτι- κότερων ἐποχῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος ἀ- ποτελεῖ κι' ὁ δέκατος ὁδὸς αἰῶνας, μαζὶ μὲ τὰ χρόνια πὺ προηγήθηκαν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως. Εἶναι ἡ περίοδος πὺ σὸν ἱστικὸν τῆς ἀνδρώνας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνι- σμοῦ, παίρνει συνειδήσι τῆς ἀποστολῆς τοῦ κι' ἀναφανίζεται σὸν στίχο τῆς δράσεως. Ἀπὸ τὴν κατωτάτη βαθμίδα τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεως πὺ βρισκόταν, ἔα- φνικά κι' ἀπροσδόκητα, μέσῃ σὲ ἑκατὸ χρό- νια, ξεπετιέται γιομάτος δύναμι κι' αὐτοπε-

ποιήσι πὺ μόλις κατορθώνουμε νὰ παρακο- λουθῶμε τὸ ραγδαῖο κι' ἀλματικό του ἀνέ- θασμα. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πραγματικὸς ἀπὸ- στευτο αὐτὸ θαῦμα, ὥστε ὁ νεοελληνικὸς κό- σμος σὲ τόσο μικρὸ διάστημα νὰ κατορθώσῃ ὅχι μονάχα τὴν πνευματικὴν κι' οἰκονομικὴν του ἀναγέννησιν, μὰ κι' αὐτὴ τὴν πολιτικὴν λευτε- ρίαν τοῦ νὰ κατακτήσῃ, πόσες δυνάμεις δὲν συνεργάστηκαν; Πόσοι δὲν θυσίαστηκαν; Κι' ὅμως ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, καθὼς κι' ὁλόκληρος ὁ δέκα- τος ὁδὸς αἰῶνας ἀπὸ τὸν ὅποιον βγαίνουμε σὰν ἐθνότητα, πολὺ λίγο καὶ πολὺ ἐπιπόλαια μελετήθηκαν».

Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους πὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔ- χουν ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν θὰ ἦτο καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ», ἀφοῦ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα πὺ τοῦ χρειάζον- ται. Ἀς μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ τί ἔγραψε; Ξεῦρω καλὰ τί ἔγραψε. Εἶναι μόνον εὐτύχημα ὅτι ἦδῃ μὲ τὸ βιβλίον τοῦ αὐτοῦ θέτει τὰ θεμέλια τῆς περαιτέρω του ἐργασίας. Εἶναι πράγματι ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἐπὶ κεφαλῇς «τῆς μυστι- κῆς χορείας» τῶν ἡρώων, ὁ λαϊκὸς ἀναγιν- νητὴς εἰς ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «πὺ ὁ θρύλος τοῦ γεμίζει ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Βαλκάνια».

Πῶς νὰ χαρακτηρίσω τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μι- χαλοπούλου; Ἐπὸς; Ἱστορίαν; Βιογραφίαν; Δὲν ξεῦρω. Ξεῦρω ὅμως ἀντιθέτως καλὰ ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἀπὸ ἐκείνης πὺ, ἀντὶ νὰ σέβῃ, λαμπρύνει ὁ χρόνος.

«ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ»

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Κόντερη μᾶς ὁπο- χρεώνει νὰ προσέξωμεν περισσότερον τὴν ἐρ- γασίαν του. Διότι — χρειάζεται νὰ τὸ τονί- σωμεν — ἡ ἐργασία τοῦ κ. Κόντερη δὲν ἔχει τὴν σφραγίδαν τῶν γνωστοῦ τύπου βιβλίων καὶ τὴν ψυχρότητα τῆς ἀψύχου περιγραφῆς. Αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ περικοπή, πὺ λέγει ἀρκετὰ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς φυσιολατρίας εἰς τὸν τόπον μας, ἀρκεῖ διὰ νὰ πείσῃ ὅλους ὅτι ὁ «Ὁδηγὸς καὶ ἐρευνᾶ τῆς Ἀττικῆς» ἔχει μίαν ἰδιότυπον χάριν:

«Τρίακόσια πέντε χρόνια ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πὺ ἤρχισαν τὰς ἀνὰ τὴν Ἀτ- τικὴν κατ' ἀρχὰς ἐκδρομαὶς μας, μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν τῆς δημοσίας ὀπηρεσίας μου, μετὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅταν με- τὰ τῶν παλαιῶν συνεκδρομῶν μου εὐρίσκα- μεθα εἰς Πεντέλην, Πάρνησαν, Γλυφάδα, Βου- λιαγμένην, οὐδένα ἡ ἐλαχίστου ἐξέλεον ἐκδρομῆς εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Διὰ τοῦτο, ἐπι- στρέφοντες τὴν ἐσπέραν καὶ διερχόμενοι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἡ Πατησίων ἀσκεπτεῖς καὶ μὲ τὸν σάκκον τῶν ἐκδρομῶν ἐπ' ὤμου, ἐπρο- καλοῦμεν τὴν ἐκπληξιν τοῦ κόσμου, ἠκούομεν δὲ τὰς ἐπιφωνήσεις «Ἐγγλέζου, διότι ἔθω- ροῦμεθα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην φαινόμενον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Τμηματοάρχης τοῦ Τουρι- σμοῦ, ἀγαπητὸς φίλος κ. Στ. Χιλιδακῆς, μι- κρὸς τότε, μὲ ἐκάλε ἡ Τρελλοδόχος, ὅτε ἐπε- σκεπτόμην ἐκ τῆς ἐκδρομῆς καὶ μὲ τὴν ἐκδρο- μὴν ἐνδυμασίαν τὴν φιλικὴν μου οἰκογέ- νειάν του».

ΧΡ. ΑΓΓΕΛ.

Καὶ τὰ κοπάδια νὰ φουροῦνε στὸν προπύομενο καιρὸ... Πλούσιοι οἱ πολῖτες νὰ τιμοῦνε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ Θεό!

ΑΘΗΝΑ

Ἀκούτε τίς εὐκὲς πολῖτες, πὺ σὰς δίνει. Στὸν οὐρανὸν στέκει μεγάλῃ ἡ δύναμις τῆς μὰ καὶ στὸν κάτω κόσμῳ κι' ἐξουσιάζει τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων φανερά, στὸν ἕνα δίνει χαρὲς, στὸν ἄλλο δίνει δάκρυα καὶ πόνο.

ΕΡΙΝΥΕΣ

Κι' οὔτε διχόνοια κακοτράχαλη πὺ δὲ χορταίνει συμφορὰ στὴν πόλῃ αὐτὴ μὲ βοῦρη τὸ μὴ ἀπλωθῇ. Κι' οὔτε στὸ χάμα τὸ μαῖορο αἶμα σκοτωμένου νὰ χυθῇ πὺ γιὰ ἐκδίκηση, ὀργισμένο, θὰ ζητᾷ ἄλλους καινοὺς σκοτωμοὺς ἀκόμα. Μὰ μὲ καλοπροαίρετη καρδιά ἐργὰ καὶ λόγια νὰ σκορπᾷτε χαροῦμένα ἀναμεταξὺ σας καὶ μὲ μὴ γνῶμην νὰ μισητε, ν' ἀγαπᾶτε τί εἶναι μεγάλη αὐτὸ παρηγορία. (Ἀκολουθεῖ)

33. (Συνέχεια)

— Ο 'Αλέξανδρος έδειξε τὸ γράμμα στὸν Παρμενίωνα. Ὁ γέρο στρατηγὸς τὸ διάβασε μὲ προσοχή κι' εἶπε: — Ἄν ἦμουν 'Αλέξανδρος θὰ δεχόμουν.

Κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἀποκρίθηκε. — Κι' ἐγώ, ἂν ἦμουν Παρμενίων. — Ἐπειτα στράφηκε στοὺς Πέρσες ἀποσταλμένους καὶ εἶπε:

— Νὰ πῆτε στὸ βασιλιά σας πὼς δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρυσάφι. Ἐχω ὅσο θέλω. Καὶ νάρθη ἔδω νὰ μὲ προσκυνηθῇ καὶ θὰ τοῦ δώσω χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβή τὴ μητέρα του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Οἱ Πέρσες προσκύνησαν ἀμίλητοι κι' ἔφυγαν.

— Χάσαμε τὴν εὐκαιρία... ψιθύρισε ὁ Παρμενίων.

— Κερδίσαμε μιὰ εὐκαιρία νὰ δεῖξουμε πὼς εἴμαστε ἄντρες, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος.

Κ ε φ . 47.

Μιά μέρα τοῦ Αὐγούστου ὁ 'Αλέξανδρος φώναζε ἀποφασισμένως.

— Βάλτε τὶς σκάλες τῆς πολιορκίας! Κι' ὅσοι πιστοὶ μαζί μου!

Ἀκούμπησαν μιὰ σκάλα στ' ἀπάρτα τείχη. Πρῶτος ἀνέβηκε ὁ 'Αλέξανδρος, πίσω του ὁ στρατηγὸς Νικάνωρας, ὁ γίγας Σιτάλκης κι' ὁ φίλος μας ὁ Στέφανος. Πίσω τους οἱ πῖο γεναῖοι στρατιῶτες.

Μὰ τὴ στιγμή πού πατοῦσαν οἱ τέσσερες πρῶτοι, ψηλά στὰ τείχη, ἡ σκάλα ἔσπασε κι' οἱ ἐπιλοιοὶ στρατιῶτες γκρεμίστηκαν κάτω. Τρόμαξε ὁ στρατὸς νὰ δῇ ὁλομόναχο στὰ τείχη, μὲ τρεῖς μόνο συντρόφους, τὸ βασιλιά του. Ἐστειλαν νὰ φέρουν μιὰν ἄλλην σκάλα, μὰ ἀργοῦσε. Κοίταζαν ψηλά τοὺς ἔχτροὺς πού κύκλωναν κιόλας τὸ βασιλιά κι' αὐτὸς τραβοῦσε τὸ σπαθί καὶ χτυποῦσε. Οἱ ἄλλοι τρεῖς στέκουσαν γύρω του καὶ πολεμοῦσαν ἀπελπισμένοι.

Ἄξαφνα ἔγινε κάτι τρομαχτικό. Ὁ βασιλιάς 'Αλέξανδρος, μ' ἓνα πήδημα, μόνος, πήδηξε μέσα στὴν πολιτεία, ρίχνοντας ἄγρια πολεμικὴ κραυγή. Ἐπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι τῶν ἐχθρῶν, ἀκούμπησε σ' ἓνα δέντρο κι' ἄρχισε ν' ἀποκρούει τὶς ἐπιθέσεις. Ὅλοι τὸν γύρισαν ἀπὸ τὰ δυὸ ἀστραφετέρὰ φτερά πού κυμάτιζαν στὴν περικεφαλαία του καὶ ρίχνονταν μουγκρίζοντας ἀπάνω του. Ὁ 'Αλέξανδρος στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς πέτρες, ὕστερα μὲ τὸ σπαθί του ἔκανε ἐπιθέσει.

Μόλις εἶδαν τὸ βασιλιά τους σὲ κίνηση οἱ τρεῖς γεναῖοι σύντροφοι ἔπεσαν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν πολιτεία, κοντά του. Πρῶτος ὁ Στέφανος, ἔπειτα ὁ Νικάνωρας καὶ τέλος ὁ Σιτάλκης. Οἱ

Τύριοι χύμηξαν ἀπάνω τους. Ἐνα βέλος τρύπησε τὴν καρδιά του Σιτάλκη κι' ὁ γίγας ἔπεσε νεκρός. Ἐνα ἄλλο βέλος χτύπησε τὸ Νικάνωρα καὶ διέπερασε τὸ λαϊμό του. Ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ 'Αλέξανδρου ἔτρεχε τὸ αἷμα. Ὁ Στέφανος στάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὸ βασιλιά κρατώντας ψηλά τὴν ἀσπίδα του, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ. Μὰ ἕνας ἐχθρός, μὲ μιὰ σπαθιά, τοῦ πλήγωσε τὸ μπράτσο κι' ἡ ἀσπίδα ἔπεσε.

Ὁ 'Αλέξανδρος κιντύνευε. Ὁ Στέφανος στράφηκε καὶ τὸν κοίταξε.

— Μὴ φοβάσαι, Στέφανε, τοῦ εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος μὲ πνιγμένη φωνή. Μὴ φοβάσαι! Δὲ θὰ μὴν νικήσουν! Χτύπα!

Καὶ γύθηκε πάλι μὲ τὸ σπαθί του.

Μὰ πὼς μποροῦσαν νὰ σωθοῦν; Ἐνα δυὸ λεφτὰ ἀκόμα κι' ὁ 'Αλέξανδρος μὲ τὸν σύντροφό του χάνονταν.

Εὐτυχῶς ὥστόσο ἦρθαν καινούργιες σκάλες, οἱ φίλοι κι' οἱ στρατιῶτες τοῦ 'Αλέξανδρου σκαρφάλασαν γρήγορα καὶ πήδηξαν μέσα στὴν πολιτεία, κυκλώνοντας τὸν βασιλιά τους. Καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκαν κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι, ἀνοίξαν τὶς πόρτες, μπήκε ὅλος ὁ στρατὸς στὴν ἑξακουσμένη πόλι. Συνάμα ἔμπαινε κι' ὁ στόλος, ὕστερα ἀπὸ πεισματικὸν ἀγῶνα, μέσα στὸ λιμάνι.

Οἱ Ἕλληνες, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες πολιορκία, εἶχαν μανιάσει διψοῦσαν ἐκδίκησι. Ὅχτὼ χιλιάδες ἐχθροὶ σφάγηνκαν, τριάντα χιλιάδες πωληθήθηκαν σκλάβοι.

Ὁ 'Αλέξανδρος, γεμάτος πληγές, μὲ τὰ αἵματα, ἐξηντημένος μὰ ἀνένδοτος, ἀνέβηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἡρακλῆ νὰ προσφέρει θυσίες.

Ἐκατοντάδες πρόβατα καὶ βώδια σφάγηνκαν στοὺς βωμούς, οἱ καπνοὶ σκέπασαν τὸν οὐρανὸ.

— Ὡ πρόγονε, φώναξε ὁ 'Αλέξαν-

Ὁ 'Αλέξανδρος τραβοῦσε κι' ὅλας τὸ σπαθί καὶ χτυποῦσε. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πολεμοῦσαν.

δρος ἀπλώνοντας τὰ χέρια στὸ παλιὸ γιγάντιο ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλῆ, ὃ πρόγονε, καλῶς σὲ βρῆκα!

Ἄμα τελείωσαν οἱ γιορτὲς κι' οἱ ἄγῶνες, ὁ 'Αλέξανδρος ἔδωσε πάλι τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν.

— Ξεκουράσου, βασιλιά μου, τοῦ φώναζε ὁ γιατρός ὁ Φίλιππος. Εἶσαι ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς πληγές.

— Δὲν ἔγω καὶρό, γιατρέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος, ἡ Αἴγυπτος μὲ περιμένει.

Κίνησαν πάλι, πέρασαν τὴ Φοινίκη χωρὶς νὰ βροῦν ἀντίσταση. Ὅλες οἱ πολιτείες εἶχαν τρομάξει ἀκούοντας πὼς ἔπεσε ἡ Τύρος κι' ἀνοίγαν τὶς πόρτες τους στὸ νικητὴ καὶ τὸν προσκυνοῦσαν.

Μιά μονάχα ἀρνῆθηκε: ἡ Γάζα. Μὰ ὁ 'Αλέξανδρος νίκησε καὶ τὴν ἡρώδη αὐτὴ πόλι. Μπήκε μέσα, βρῆκε ἀφθονὰ πλοῦτη. Προπάντων ἀποθήκες γεμάτες μοσχολίθινο. Γέλασε ὁ 'Αλέξανδρος, θυμήθηκε, ὅταν ἦταν μικρός, τὸν αὐστηρὸ παιδαγωγὸ του τὸ Λεωνίδα, πού τὸν μάλωνε γιὰτὶ ἔκαινε πολὺ μοσχολίθινο στοὺς θεούς.

— Νὰ κάνης οἰκονομία, τοῦ φώναζε. Νὰ κάνης οἰκονομία! Τὸ μοσχολίθινο εἶναι ἀκριβό!

Καὶ τώρα ὁ 'Αλέξανδρος εἶχε στὴ διάθεσί του ὁλόκληρα βουνα μοσχολίθινο. Γέμισε ἓνα βαθὺ καράβι μὲ 10.000 ὁκάδες μοσχολίθινο καὶ τῷ στείλει τοῦ δασκάλου του Λεωνίδα πού εἶχε μείνει στὴ Μακεδονία. Καὶ μαζί τοῦτο τὸ γράμμα:

«Σοῦ στέλνω ἓνα καράβι μοσχολίθινο, γιὰ νὰ μὴν κάνης πιά οἰκονομία ὅταν προσφέρης θυσίες στοὺς θεούς».

Γέμισε ἄλλα καράβια κι' ἔστειλε πολὺτιμα δῶρα στὴ μητέρα του, στὴν ἀδερφή του Κλεοπάτρα, στὸν Ἀντίπατρο καὶ σ' ὅλους τοὺς φίλους του. Στὸ δάσκαλό του Ἀριστοτέλη ἔστειλε παράξενα ζῶα καὶ φυτὰ πού βρῆκε κι' ὀρυκτὰ σπάνια καὶ μέταλλα πού δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα.

Εἶχε βρῆ μέσα στοὺς θησαυροὺς πού ἔπεσαν στὰ χέρια του ἓνα χρυσὸ κουτί μ' ἐξαίσια τέχνη σκαλισμένο.

— Τί νὰ βάλω μέσα; ρώτησε τοὺς φίλους του.

— Εἶναι γιὰ ἀρώματα, τοῦ εἶπε ὁ Φιλώτας. Βάλε ἀρώματα.

— Τ' ἀρώματα δὲν ταιριάζουν στοὺς στρατιῶτες, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος.

Καθένας ἔλεγε τὴ γνώμη του, τί πολυτιμότερο νὰ φυλάξῃ μέσα στὸ κουτί. Ὁ 'Αλέξανδρος χαμογέλασε:

— Ἐγὼ θὰ βάλω, εἶπε, τὴν «Ἰλιάδα». Πολυτιμότερο πρᾶγμα δὲν ἔχω!

Κ ε φ 48.

Μπήκε ὁ στρατὸς στὴν ἔρημο, ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη, νερὸ δὲν εἶχαν ἀρκετὸ νὰ ξεδιψάσουν. Μὰ ὅλοι ὑπέ-

XV.

VII ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ
Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ

Δημιούργημα πού λάμπει πᾶμφοτο, εἰς τὸ κέντρο τοῦ πνευματικοῦ τοῦ μεσογειακοῦ, τῆς γῆς, τῶν βοιωτῶν, ἡ πόλις τοῦ 'Αλεξάνδρου συγκέντρωνει τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μοιραίας μορφῆς του, πού προβάλλει σὰν φανταστικὴ μέσ' ἀπ' τοὺς πυκνοὺς πέπλους τοῦ θρύλου. Ὁ θρύλος αὐτὸς θέλει τὸν ἴδιο τὸν 'Αλέξανδρον κτίτορα τοῦ πρώτου «αἰμαγενοῦ» ναοῦ τοῦ Σαράπιδος, πού οἰκοδομήθηκε πᾶντοί τε θέσι τοῦ παλαιοῦ ἱεροῦ τοῦ Ὀσίριδος. Μ' ὅλο πού τοῦτο δὲν φαίνεται πιθανόν, ἐκφράζει ἐν τούτοις βαθύτατα τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ὁ Α' πραγματοποιοῦντας τὴν μεγαλεπήβολη πολιτικὴ τῆς ἑλληνικῆς διεισδύσεως καὶ τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς πανάρχαιας χώρας τῶν Φαραῶ, χωρὶς βιαστικὰς, μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ πρὸς τὰ κρατοῦντα τῶν ἐγχωρίων θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα, συγχωνεύοντας βαθμιαίᾳ, ἀλλοιώνοντας καὶ συμβιβάζοντας τὰ πάντα, πειθαρχοῦσε ὅχι μόνον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου νεκροῦ, μὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μυστικῆς του συμφωνίας μὲ τὸ ἀτεγκτὸ ἀλλά καὶ σοφὸ Αἰγυπτιακὸ ἱερατεῖο. Στὴν ἐμπνευσί καὶ προτροπῇ τοῦ πολυτίμου τοῦτο ἱερατεῖο, — πού ὁ Πτολεμαῖος μὲ κάθε τρόπο νῦνόνησε, διατηρῶντας τὶς παλαιὰς κτηματικὰς καὶ εἰσοδηματικὰς προνομίαις του, τὴν θρησκευτικὴν διαιρέσι τῶν νομίμων καὶ τὴν ἱεραρχικὴν του τάξι, κατὰ τὴν συγχώνευσί του μὲ τὸ ἑλληνικὸ ἱερατεῖο, — ἱερατεῖο οἰκουμενικὸν ἀνέκαθεν μὲ τὴν παντοδύναμη λατρεῖα τῶν νεκρῶν, πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ σπουδὴ τοῦ Πτολεμαίου γιὰ τὴν κατάθεσιν εἰς τὴν πρωτεύουσά του τῆς σοφοῦ τοῦ ἀθάνατου δημιουργοῦ τῆς, καὶ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ἡ καθιέρωσι τῆς λατρεῖας ὡς πολυῶρου θεοτήτος τοῦ Ὀσάρι Αἰγίου παρεμφερὸς τοῦ ὑποχθονίου Πλούτωνος — καὶ ἐπομένως εὐπρόσδεκτης καὶ κατανοητῆς τόσο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅσο καὶ τοὺς ἐντοπίους — πού ἔμελλε νὰ συγκεντρώσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ μαζί τοὺς κυριώτερους θεοὺς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Πανθέου. Σὲ ρωμαϊκὰ νομίσματα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Σάραπις παριστάνεται νὰ φέρῃ ἐπικεφαλῇ του κάλαστρο τῆς Διμήτρης, τὸ κέρας τοῦ Ἀμμόντος, τὶς ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου, ἔχοντας ἐμπροσθὰ του τὸν ὀριζῶν ῥαβδὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ πίσω τὴν τρίαναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸ κέρας τῆς ἀφροῦνης τοῦ Νεῖλου, τῆς ἀγαθῆς καὶ γονιμοποιοῦ αὐτῆς Αἰγυπτίας θεοτήτος. Τὴ λατρεῖα τοῦ Ὀσίριδος τὴν βρῆκε ὁ Πτολεμαῖος καὶ ἐπικρατῇ σὲ ὅλη τὴ μέση καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἐνσάρκωσι τοῦ Ὀσίριδος ὁ Ἀπῖς, ζῶντας διέμενε στὸ Ἀπείο μέσα στὸ ναὸ τοῦ Φθὰ στὴ Μέρμῖδα, θεωρούμενος ὡς ἡ ψυ-

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

χὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἔφορος τῶν ἐπιγίων, πεθαίνοντας δὲ θάπτονταν κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν Ἀπίων νεκροταφείων τῆς νεκροπόλεως τῆς Μέρμιδος ὡς χθόνιος θεὸς καὶ ἔφορος τῶν ἐν Ἀδου. Ἡ Ἱσις παρὰ τῷ Ὀσάρι Ἀπεί καὶ ὁ Ἀνουβις ἀντιστοιχοῦσαν μὲ τὴν Κόρη καὶ τὸν Κέρβερο τοῦ Πλούτωνος μὲ τὸν ὁποῖο ταυτίστηκε ἡ λατρεῖα τοῦ Σαράπιδος. Γιάτῃ τὴν πραγματικότητά δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ τὴν κατεῖρξιν αὐτῆς κοινῆς λατρεῖας. Ἑλλήνων καὶ Ἰθαγενῶν, τοῦ ὑποχθονίου Πλούτωνος ὅπῃ τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα τοῦ Σαράπιδος. Ὁ Πτολεμαῖος, καθὼς μᾶς λέγει τὸ περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος βιβλίον, εἶδε στὸν ὕπνον τὸν Κολοσσὸ τοῦ Πλούτωνος τῆς Σινώπης, πού οὐτε τὴ μορφὴν γινώριζε οὐτε τὴν ὑπαρξί, νὰ τοῦ ἐπιτάσσῃ νὰ τὸν μετακομίσῃ στὴν Ἀλεξανδρείαν τὸ γρηγορώτερον. Τὶς ἐνωτικὰς αὐτῆς καὶ συγχωρευτικὰς προσπάθειες τοῦ Πτολεμαίου συμβολίζον καὶ τὰ τρία ἄλλα ἐξ ἄλλου καὶ διάφορα ἀγαλματα τοῦ θεοῦ μέσα εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σαραπίου. Ὁ μαρμαρινὸς κολοσσὸς τῆς Σινώπης πού ἀναφέραμε, τὸ τεράστιον ἔδανον πού κατασκευάστηκε στὴν Ἀλεξανδρείαν καὶ δέχτηκε τὰ πρῶτα πλῆγματα τοῦ θριαμβεύοντος Χριστιανισμοῦ, τὸ πῶς παρὰ τὸ ῥαβδῶδες ἀπ' ὅλα, τὸ μεταλλινόν, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Κέρβηρος λέγει: «Ἀγαλμα μέγα καὶ φοβερόν οἶον ἐκ διαφόρου κατεσκευασμένον ὕλης ἴστατο ὡς ἑκατέρας

χερσὶν ἑκατέραν ἐλέσθαι τῶν τοίχων». Ὁ Κλήμης ἀναφέρει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ τοῦ, Βρυάξως, ὅχι τοῦ Ἀθηναίου μὰ κάποιου ὁμωνύμου του: «Ὁς ὕλη κέχρηται πρὸς δημιουργίαν μικτὴ καὶ ποικίλη. Ρῖνυμα γῆς χρυσοῦ ἦν αὐτῷ καὶ ἀργύρου λίθων δὲ Αἰγυπτίων οὐδὲ εἰς, σασφείρου καὶ αἰματίου θρυσματός, σμαράγδου τε ἄλλα καὶ τοπαζίου. Λειάνας οὖν τὰ πάντα καὶ ἀναμείξας ἔχρωσε κυάνην». Ἀκόμα ἐκπληκτικώτερες εἶναι οἱ περιγραφὰς τοῦ ναοῦ τοῦ Σαραπίου — ἰδίως τοῦ δευτέρου πού οἰκοδομήθηκε ὅταν καταστράφη ἀπὸ πυρκαϊά τὸ πρῶτον, — ἀκόμη λαμπρότερον. Ὑψωμένο πᾶντο σὲ τεχνιτὸ βάθρον δεκαεννέα μέτρων πού τὸν ἔδωκε κανεὶς ἀπὸ τὶς τέσσαρις λευκὰς μαρμαρίνες μ' ἑκατὸ ἡ κάθε μία βαθμίδας κλίμακας κατὰ τὶς τέσσαρις πλευρὰς τοῦ: μὲ προπύλαια καὶ περιστοὶ διέτρεχε ὅλο τὸ ναὸ, ἐπιστροφόμενον ἀπ' ἑξῶ μὲ πολὺτιμα μαρμαρα καὶ ἀπὸ μέσα μὲ πλάκες ἀφαιρέτες, χρυσῆς, ἀργυρῆς καὶ χαλκίνης πού τοποθετοῦνταν ἀνὰ ὅλους τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀρθῆς, μὲ στοῆς ὑπόγειας, αἰθούσας καὶ θαλάμους ἀπέραντους, πού περιελάμβαναν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἱερὰ καὶ ἄδута καὶ τὴν περιφημὴ μικρὴ βιβλιοθήκη τοῦ Σαραπίου, τὴν «κόρη» τῆς μεγάλης βιβλιοθήκης ὅπως τὴν ἔλεγον, καὶ πᾶντο ἀπὸ ὅλα μὲ τὸν ὑπερύψωλον κίονα πού τὸν καθιστοῦσε ὁρατὸ ἀπὸ θάλασσαν

«Ἐστία πολυούλκος», παράστασις σὲ ὄφαντὸ τοῦ VI αἰῶνος.

φεραν χωρὶς νὰ γογγύζουν. Ἦξεραν πὼς σὲ λίγες μέρες θάφταναν στὴν πλούσια Αἴγυπτον, μὲ τοὺς μεγάλους κήπους, τ' ἀφθονὰ τρόφιμα καὶ τοὺς παμπάλαιους μυστηριώδεις ναοὺς.

Περνώντας ἀπὸ τὴν ἔρημον ὁ 'Αλέξανδρος δοκίμασε μιὰ μεγάλη πίκρα: ὁ ἀνδρείότερος ἀπ' ὅλους τοὺς συντρόφους του, ὁ γιὸς τοῦ Παρμενίωνα ὁ Νικάνωρας πέθανε. Βαρεῖά ἦταν ἡ πληγὴ πού εἶχε πάρει στὸ λαϊμὸ ὑπε-

ρασπίζοντας τὸν 'Αλέξανδρο στὴν Τύρο καὶ δὲν ὑπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

Ὁ Φιλώτας ὁ ἀδερφὸς του ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν φίλησε κλαίγοντας.

Ὁ 'Αλέξανδρος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι: — Χαῖρε, Νικάνωρα, τοῦ εἶπε, καλὴν ἀντάμωσι!

Καὶ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Πήγαιναν, πήγαιναν, ὁ ἥλιος ἀνέβαινε τὸ πρῶτ' ἀκατόκινο ἀπὸ τὴν ἔρημον καὶ βασιλεῦσε πάλι κατακόκκινος στὴν ἔρημον.

καὶ στερὰ καὶ τὴν ὅλην του μυῶδη διακόσμηση ἀπὸ ἀπειράριθμα ἔργα τέχνης, ἀφιερῶματα καὶ ἀγαλματα, διεκδικῶσε καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο Καπιτώλιον τὰ σκήπτρα. Ἡ σφραγὴ λάμπει τοῦ φθάνει μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (386 μ. Χ.). Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει πλέον τῶρα ἀνδρωθῇ κι' ἐπιβάλλεται κατόπιν ἀπὸ αἰῶνων διωγμοὺς καὶ περιπέτειες μὲ τὴν προστασία τῆς ὁμοδόξου πολιτικῆς ἀρχῆς τοῦ Βυζαντίου. Μόλις βγῇ τὸ διάταγμα γιὰ τὴν καταργίαν τῆς λατρεῖας τῶν εἰδωλῶν «ἀλθομανῆς καὶ χρυσολάτρης» κατὰ τὸν Ἰσίδωρον τὸν Πλουσιώτη Πατριάρχην 'Αλεξανδρείας Θεόφιλος ἀρχίζει τὴν καταστροφὴν ἀγάλματος, ἀριστοτεχνισμῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης πού ἀπὸ κάθε γωνία τῆς ἑλληνικῆς καὶ αἰγυπτιακῆς γῆς εἶχαν συναχθῇ, καταστρινθινοῦν ἀπὸ τὸ μαυινόμενο ὄχλο πού συναγέρχεται ἀπὸ τὴν ἔρημον. Χειρόφωνα καταστρέφονται, ναοὶ μεταβάλλονται σὲ ἐρείπια ἢ σὲ ἐκκλησίες. Τρομερὴ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς εἰσοδῆς τῶν μέσων εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σαραπίου, πού μᾶς δίδει τὸν Σαρδωρῆτος. «Εἰς δὲ τὸν τοῦ Σαραπίδος ναὸν ἀναβάς ὁ Θεόφιλος, τῶν δὲ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καθ' ἃ φασὶν τινες μέγιστος τε οὗτος καὶ κάλλιστος, εἶδε τὸ ἔδανον, παμμεγέθους τε καὶ τοὺς θεατὰς δεδιττομένους, πρὸς δὲ τῷ μεγέθει καὶ λόγος κατέχευε ὡς εἰ τις τούτων πελάσει κλονισθῆται μὲν ἢ γῇ, πανοικεθρία δὲ ἀπαντα καταλήψεται. Ἄλλα τούτους μὲν τῶν λόγων γραβίδων μεθυσθάνον, νομίσαντες εἶναι λήρηματα, τοῦ δὲ μεγέθους ὡς ἀψύχου καταφρονήσαντες, ἐκέλευσε τινι πέλεκυν ἔχοντα παῖσιαν προθύμους τὸν Σαραπιν. Ἐκείνου δὲ παῖσαντος ἐδόθησαν μὲν ἀπαντες τὸ θρυλούμενον δῆσαντες: ὁ δὲ Σάραπις δεχόμενος τὴν πληγὴν οὐκ ἤλγησεν. Ἐξίστονος γὰρ ἦν ὁ Αἰγυπτίος θεός, εἰς μικρὰ δὲ αὐτὸν διελόντες, τὰ μὲν παρέδωκαν τῷ πυρὶ, τὴν δὲ κεφαλὴν διὰ παντὸς ἀσπεως ἔσθον τῶν προσκυνοῦντων ὁρώντων καὶ τοῦ παρ' αὐτῶν προσκυνηθέντος τῆς ἀσθενείας διακομίζοντων». Ἡ οἰκοδομὴ στερεωτάτη καὶ πελώρια ἀντέσχε στὴ λαίλαπα, μὰ ἐγκαταλείφθησιν πλέον ἐρείπια: τὰ λείψαντα τῆς ἀνευρέθησαν στὴν παραλία τοῦ Φάρου, ὅπου μετακομίσθηκαν γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ παρᾶκτιον φράγμα τῶν τοίχων τῆς μαρμαρίνας μέλῃ, κολώνες καὶ κιονόκρανα καὶ τρίγλυφοι κι' ἄλλα ἑλληνικῆς τέχνης, ἀρχιτεκτονικὰ στοιχεῖα ἀνακατεμένα μὲ ἄλλα ἐνεπίγραφα αἰγυπτιακὰ συντρίμματα ἀπὸ μαῦρον βασάλτι καὶ γρανίτη σὺν ἐμφυχα ἐπὶ αἰῶνας ἀντίκρουσαν τὴν μαγία τῶν κυμάτων πού τόσο μοιάζει τοῦ χρόνου, νοσταλγώντας τοὺς τόπους τῶν καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τῶν, μὰ καὶ φιλοσοφώντας γιὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἀβρωτιῶν.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

— Φτάνουμε πιά! Φτάνουμε! Ἐλεγαν γιὰ νὰ πάρουν κουράγιο. Φτάνουμε στὴ φημισμένη Αἴγυπτον!

Τί δὲν εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτὴν! Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχαν ἔρθει ἐδῶ νὰ μάθουν τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Σοφοί, ἐπιστήμονες, ἔμποροι, στρατιῶτες ὁλόκληρους αἰῶνες ταξίδευαν στὴν Αἴγυπτον καὶ θαύμαζαν τὰ πλοῦτά της, τὴ δύναμι καὶ τὴ σοφία της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Ο τρύγος είναι μαζί γεωργική εργασία και ένα είδος πανηγυριού. Ο γεωργός σαν βλέπει πιά τον καρπό του κόπου του χαίρεται και πανηγυρίζει. Όμοια στο θέρο και στο άλωνισμα, όπως και στον τρύγο.

Η εργασία του τρυγητού έχει κόπο για τον αγρότη, όπως και κάθε άλλη εργασία. Μά γίνεται με χαρά και έτσι παίρνει μορφή γιορτασμού. Και ο ποιητής Κρυστάλλης σαν πανηγύρι περιγράφει τον τρύγο και τραγουδά τις κοπέλλες που πετιούνται από τα σπία στα' άμπέλια με τραγούδια και χάρες, όταν αρχίζει ο τρύγος.

Και εξακολουθεί ο ποιητής:
«Αναταράζονται οι έρμιες
αχολογούν τ' άμπέλια.
Λές κι' από κάθε πέτρα όρθη
λές κι' από κάθε βάτον
όπου τ'ό χορτό σέρνεται
κόρης κορμί φυτρώνει.
Πράσινη απλώνεται ή φυτεία
κι' οι ράγες μεστωμένες,
Μαύρες και κίτρινες, ξανθιές,
μαυρολογούν, γυαλίζουν.
Στην πρώτη άχτιδα την ζεστή
του ήλιου όπ' ανατέλλει,
Σάν μαύρα μάτια, σάν χοντρά
κλωνιά μαργαριτάρια.
Οί βέργες οι καμαρωτές
λαμποκοπούν κι' έκείνες,
κι' οι περιγολιές ξαπλώνονται
στά διάπλατα κρεββάτια,
Και στην πυκνή τους χλωροσία
και στο βαθύ τους ίσκιο
Την ιδρωμένη άργαλιά
δροσίζουν, ανασταίνουν,
Την άργαλιά που όλημερίς
όλο τρυγάει κι' απλώνει,
Την άργαλιά που λαχταρά
πότε να πέση ό ήλιος
Πότε να ίσκιώσουν τ'α ριζά
να δροσερέψη ό κάμπος...»

Από την αύγή, μόλις σκάση στην Ανατολή το πρώτο ρόδινο φως, ο νοικοκύρης του άμπελιού με την άργαλιά είναι στο άμπέλι για τον τρύγο. Πρέπει να μην τούς φάη πολύ το κάμα. Ο Σεπτέμβρης έχει πολλή ζέστη και γι' αυτό ή πολλή και καλή δουλειά θά γίνη με το δροσό. Έτσι νωρίς στρώνονται στη δουλειά. Οί γυναίκες κόβουν προσεχτικά τ'α σταφύλια και τ'α κάνουν σωρούς μέσα στο άμπέλι. Οί άνδρες κατόπιν γεμίζουν από τούς σωρούς αυτούς τ'α μεγάλα κοφίνια του τρύγου. Στην Έπ'άνησε

τα κοφίνια αυτά λέγονται «τερτικά». Και κατόπιν τ'α κοφίνια φορτώνονται στα κάρρα ή στα φορτηγά αυτοκίνητα. Πάνε για τ'ο ληνό, όπου θά πατηθούν για να βγίη τ'ο κρασί.

Η δουλειά γίνεται με σύστημα και τάξι. Προχωρεί γρήγορα. Τ'α άμπέλια αδειάζουν και γιομίζουν οι ληνοί. Και σαν πέση τ'ο άγριο κάμα ό νοικοκύρης δίνει σημείο να διακοπή ή δουλειά. Η νοικοκυρά έχει φροντίσει για τ'ο γεύμα. Έχει φέρει ψωμί και προσφάγι, νερό μπόλικο και προπάντων τις άμυροσαρδέλλες με λαδόζυδο. Χωρίς τις άμυροσαρδέλλες δέν νοιώθεται τρύγος, προπάντων στα νησιά μας...

Όταν τ' απόγευμα προχωρήση και λιγοστέψη ή ζέστη ξαναρχίζει ό τρύγος. Πρόσχατα τ'α κορίτσια, οι προεστές κι' οι μεστωμένοι άνδρες προχωρούν στο έργο. «Ως άργά την νύχτα ή δουλειά δέν παύει. Μά έπειτα αρχίζει ή ανάπαυσι και τ'ο πανηγύρι. Κι' ό τρύγος είναι μιά γιορτή!

Τό άπλό δείπνο φωτίζεται από λυχνάρια του λαδιού. Τό φαί δέν έχει πολλές ποικιλίες. Μά οι σαρδέλλες πάλι δέν λείπουν. Κι' ύστερα από τ'ο δείπνο στις άκρες τών άμπελιών, στα χέρσα πλατώματα ανάθονται φωτιές. Γύρω στις φωτιές τ'α κορίτσια στήνουν χορούς κι' ένας-ένας οι άνδρες συνοδεύουν τ'ο χορό μ' ένα τραγούδι. Παίξει κάμποσι και ένα έγχώριο όργανο: ταμπουρά ή φλογέρα.

Ο χορός και τ'α τραγούδια βαστούν

ως τ'α μεσάνυχτα. Και έπειτα οι χοροί διαλύονται και οι εργάτες σκορπίζονται. Στρώνουν χόρτα και κλαδιά για στρώματα και, καθώς είναι κουρασμένοι, πέφτουν και κοιμούνται, ενώ οι φωτιές σβήνουν σιγά-σιγά μόνες τους... Θά κοιμηθούν ως την αύγή που θά φανή ό Αύγερινός. Τότες όλοι μαζί θά ξυπνήσουν για να ξαναμπαύν στη δουλειά, για να συνεχίσουν χαρωποί τόν τρύγο...

Χαρά κι' ευτυχία σκορπίζεται όταν τ'α σταφύλια είναι πολλά και γερά! Μά για να γίνη αυτό πόσοι κόποι χρειάζονται! Ο άμπελουργός έχει να παλαίση με πολλά. Με αντίθετους καιρούς και με άρρώστεις του άμπελιού. Πρέπει να φροντίση για σκαλίσματα, κοπρίσματα, κλαδέματα, ραντίσματα... Και πάλι μιά βροχή σε κακή έποχή μπορεί να καταστρέψη όλους τούς κόπου του άμπελουργού. Ίδιαίτερα επικίνδυνη είναι ή βροχή τ'ο Μάη γι'α τ' άμπέλια. Απ' αυτή την παρατήρησι βγαίνει και τ'ο λαϊκό ρητό:

«Στόν καταραμένο τόπο
και τ'ο Μάη μήνα βρέχει.
Η καί αντίθετα:
«Μάης άβρεχος
τρυγητός χαρούμενος».

Μά δέν είναι μονάχα ό κόπος που χρειάζεται κάθε χρόνο για να άπολαύση ό καλλιεργητής άφθονα σταφύλια. Είναι και άλλοι κόποι που άπαιτεί τ'ο άμπέλι. Θέλει πέντε χρόνια εργασία από την ώρα που θά φυτευθή έως την έποχή που θά δώση τόν πρώτο καρπό. Σ' όλο αυτό τ'ο διάστημα θέλει αδιάκοπη δουλειά. Κλάδεμα και σκάψιμο και όλες τις περιποιήσεις κάθε χρόνο.

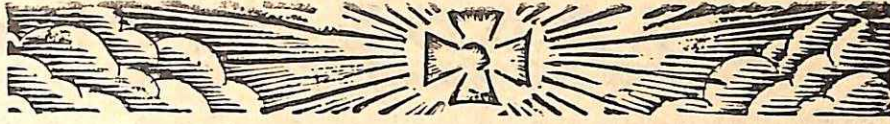
Σχετικά με αυτήν την πεντάχρονη περιποίησι τών νέων άμπελιών οι χωρικοί της Κερκύρας διηγούνται και τόν ακόλουθο μύθο:

«Μιά φορά ένας Άνατολίτης, φερμένος από μακριά, έρώτησεν ένα Χριστιανό:

— Δέν μου λές, αν φυτέψω άμπέλι, τρώγω τόν ίδιο χρόνο σταφύλι;

— Όχι, τού άπαντάει, άφέντη μου. Θά περάσουν πέντε χρόνια για να σού δώση σταφύλι να φάς.

Ο Άνατολίτης τ'ο λοιπόν έφύτεψε ένα άμπέλι και ξένοιωσε. Σε πέντε χρόνια έπήγε να βρή σταφύλια να φάη και δέν εύρηκε ούτε άχεραι! Τ'ο άμπέλι θέλει δουλειά, δουλειά άτελείωτη!». Φ. Γιοφύλλης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

6^ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Λουκά ζ' 11 — 16)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναὺν καὶ συνεπερεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισεν τῇ πόλει τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνήσκων υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτὴν καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαίε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σoroῦ, οἱ δὲ βασταζόντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθησεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαθε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφῆτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ο Ἀπόστολος Παῦλος στήν πιὸ πάνω περικοπή ἀπὸ τὴν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ του ὀνομάζει τὸ χρονικὸ διδάχημα πού παρέμεινε στὸ Κόσμο ὁ Θεάνθρωπος «ἡμέραν σωτηρίας» καὶ «καιρὸν εὐπρόσδεκτον». Δίδει δὲ αὐτὰ τὰ ὀνόματα σ' αὐτὸ τὸ διδάχημα γιὰτὶ ἀπὸ τότε ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ καλωσύνη μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σωθοῦμε ἀπ' τὴν ἁμαρτία. Ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ κάθε ἀνθρώπος πού θέλει τὴ σωτηρία του γίνεται μὲ χαρὰ δεκτὸς ἀπ' τὸ Θεό. Ἀρκεῖ μόνο νὰ πιστεῦσιν ἀληθινὰ στὸ Ευαγγέλιο τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀλλὰ ἀράγε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὴ σωτηρία τους; Ἀφοῦ με τὸ ἅγιο τοῦ Σωτήρος Ευαγγέλιο εὐκόλα μποροῦν νὰ σωθοῦν, συμμορφούμενοι μὲ τὴ διδασκαλίαν καὶ τὰ παραγγέλματά του; Βέβαια ὅχι! Δέν ἐκμεταλλεύονται τὴν εὐκαιρία πού τὸν δίδεται γιὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ πὺς πολλοὶ τυφλωμένοι ἀπ' τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πλάνη δέν καταλαβαίνουν τὸ πραγματικὸ τους συμφέρον. Γι' αὐτὸ τὸν βλέπουμε νὰ καταβάλλουν κάθε κόπο καὶ κάθε ἐνέργειαν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μιά ὀλικὴ καὶ πρόσκαιρη ὠφέλεια, καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ψυχικὴ τους σωτηρία. Αὐτοὶ ἀσφαλῶς διαπράττουν τὴ μεγαλείτερη ἀνοησία καὶ τὸ χειρότερον κακὸ στὸν ἑαυτὸ τους. Μοιάζουν μὲ τὸν κατὰδικο πού ἐνῶ πρόκειται νὰ θανατωθῇ τοῦ δίδεται χάρις κι' αὐτὸς τὴν ἀρνιέται. Ἐνῶ τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ νὰ ζῇ ἐλευθέρῳ τῇ ζωῇ του, αὐτὸς προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ μέσ' στὴ φυλακὴ. Μ' αὐτὸν ἀκριβῶς μοιάζουν οἱ ἀμετανόητοι ἄνθρωποι. Μὲ τὴ διαγωγή τους κι' αὐτοὶ καταδικάζουν τὸν ἑαυτοῦ τους στὸ χειρότερον θάνατο, στὴν πιὸ μεγάλη καὶ αἰώνια καταστροφή.

Ἐχόντες οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολοι στὸ νοῦ τους αὐτὰ ἀκριβῶς πού πὺς πάντα εἴπαμε, γι' αὐτὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους ἔταξαν, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Σωτήρος τῆς ἀνθρωπότητος, ὅχι μόνο νὰ διδάσκουν τὴς

μεγάλης τοῦ Ευαγγελίου ἀλήθειας, ἀλλὰ ἐφρόντιζαν νὰ προβάλλουν σὲ κάθε εὐκαιρία τὸν ἑαυτοῦ τους ὡς ὑπόδειγμα. Ἡθελαν συγχρόνως μὲ τὰ θεάρεστα ἔργα τους καὶ μὲ τὴν ἐνάρετὴ ζωὴ τους νὰ παραδειγματίζουν τούς ἀνθρώπους, κι' ἐτοὶ νὰ τοὺς προσελκύουν στὸ Χριστιανισμό. Ἐπρόσεχαν οἱ Ἀπόστολοι ὅπως μὴ δίδουν ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀφορμὴ παρεξηγήσεως. Πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας ἀνθρώπος νὰ ἀλλάξῃ ζωὴ καὶ νὰ μετανοήσῃ, ἂν δέν ἔχῃ ὡς πρότυπο ἕναν ἄλλον, πού με τὶς πράξεις καὶ τὴ συμπεριφορὰ του θά τὸν προσελκύσῃ καὶ θά τὸν γοητεύσῃ; Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐπιβάλλεται σ' ὅλους μᾶς νὰ μὴ σκανδαλίζωμεν τοὺς ἄλλους καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθοῦμε μὲ τὶς πράξεις μᾶς νὰ ἀποδεικνύωμε τὴν τελειότητα τῆς ἀγίας μᾶς θρησκείας.

Παραδειγματιζόμενοι λοιπὸν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοὺς ἁγίους του Ἀποστόλους πρέπει νὰ θέσωμε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς μᾶς ὅχι μόνο τὴ δικὴ μᾶς σωτηρίαν ἀλλὰ καὶ κάθε ἀνθρώπου. Ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐτοὶ κι' ἐμεῖς ἂς προσπαθοῦμε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τοὺς μιμηθοῦμε. Πρέπει στίς δοκιμασίας πού μᾶς ἔρχονται νὰ ἀντιδρώμε μὲ θέλησιν. Ἀς μὴ φαινώμαστε λιπόψυχοι. Δέν εἶναι ἀρκετὸ νὰ διακηρύττωμε καὶ νὰ φαινώμαστε Χριστιανοί, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ν' ἀποδεικνύωμε καὶ στοὺς ἄλλους ὅτι πραγματικὰ ἡ ζωὴ μᾶς εἶναι Χριστιανικὴ. Ὅχι μόνο προσευχῆς καὶ νηστείας, ἀλλὰ καὶ ἔργα, πρὸ παντὸς ἔργου. Ἀς δειχνοῦμε δὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τὰ ἔργα μᾶς ὅτι ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία ἐκαρποφόρησε μέσα μᾶς. Μόνο μὲ μιά τέτοια ζωὴ θά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πραγματικῶς ἐπετύχαμε τὴ σωτηρίαν μᾶς κι' ἐγίναμε τέκνα τοῦ Θεοῦ ἀγαπητά. Τότε μόνο θά ἀπολαύσωμε τοὺς καρποὺς τῆς θέας μακαριότητος πού μᾶς ὑπεσχεθῇ ὁ μέγας Ἰδρυτὴς τῆς ἀγίας μᾶς Ἐκκλησίας.

Ἀπόστολος (Β' πρὸς Κορινθίους στ' 1 — 10)

Συνεργούντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὅμᾶς· λέγει γάρ· καιρὸς δεκτὸς ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐδοθήσά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας· μηδεμίαν ἐν μηδενὶ δίδόντες προσκοπὴν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστάντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὁποιοῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστάσεσιν, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἀγνότητι, ἐν Πνεύματι Ἄγιῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτως, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὁπλῶν τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἁτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι καὶ ἐπιγινώσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδεύομενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυποῦμενοι καὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.

★ ΠΙΣΤΙΣ ΘΕΙΑ! ★

Ο Ἰωάννης ὁ Ευαγγελιστὴς πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως σὲ μιά ἀπ' τὶς ἐπιστολές του. Λέγει πὼς ἡ Πίστις μᾶς εἶν' ἡ μεγάλη δύναμις, ἡ ὑπερφυσικὴ, πού ἐνίκησε τὸν κόσμον τὸν εἰδωλολατρικὸ καὶ τὸν ἄπιστο, καὶ ἐπεβλήθη θριαμβευτικὰ στὴν ἀνθρωπότητα: Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικησασα τὸν κόσμον, ἡ Πίστις ἡμῶν!

Καὶ δέν εἶχε ἄδικο ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Πίστι μὲ τὸσον ἐνθουσιασμό. Σήμερα μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ὀλόκληρους αἰῶνες, ἡ ιστορία καὶ ἡ πραγματικότης μᾶς δίνουν ἄπειρες μαρτυρίες γιὰ τὴν ἀσύντριπτη δύναμιν τῆς θρησκείας μᾶς.

Πραγματικὰ, ἐκείνος πού μελετᾷ μὲ προσοχὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἰσθάνεται θαυμασμό καὶ κατάπληξι, όταν βλέπῃ πόσα δυσκολίες καὶ πόσα φοβερά ἐμπόδια συνήντησε στὸ δρόμο τῆς ἡ Πίστι τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνοι πού ἀναλαμβάνουν τὴν ἀρχὴ νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς, δέν εἶναι οὔτε ἐακουστοὶ ρήτορες οὔτε φημισμένοι φιλόσοφοι. Μερικοὶ πτωχοὶ κι' ἀγράμματοι ψαράδες τῆς Γαλιλαίας ἔρχονται νὰ καλέσουν τὸν κόσμον γιὰ νὰ πιστέψῃ στὸ Διδασκαλὸ τους, ἀφήνοντας τὴν λατρεῖαν τῶν εἰδώλων. Τὶ καταφορές, τί διωγμοὶ πού ἐσοποῦν ἐναντίον τους!

Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωλολάτρεις συμμαχοῦν, γιὰ νὰ πνίξουν τὸν Χριστιανισμό μέσα στὸ αἷμα τῶν πιστῶν. Οἱ ἀπόστολοι φυλακίζονται, μαστι-

γώνονται, πεθαίνουν θανάτους σκληροῦς. Αἰῶνες ὀλόκληρους οἱ προσκυνηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσφάζοντο κατὰ μυριάδες, ἐσφιβελοῦντο μὲ ἀπαίσια βασανιστικὰ ὄργανα, ἐκαίνοντο χαντανοί.

Τέτοιους σκληροῦς διωγμοὺς ὑπέφερε ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὰ πρώτα βήματά του. Καμμιά ἄλλη θρησκεία δέν πολεμήθηκε τόσο πολὺ, ὅσο ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Μόνον αὕτη ἔχει ἐξαγοράσει τὴν ὑπαρξίν της μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ με ἑκατομμύρια μαρτύρων. Τὶ θά περίμενε λοιπὸν κανεὶς; Θά περιμένε ἴσως ὅτι στὴν πρώτη προσβολῇ θά συντριβόταν, πρὶν προφθάσῃ νὰ σημειώσῃ τὴν παραμικρὴν ἐπιτυχίαν.

Τὶ βλέπομεν ὅμως; Βλέπομεν ὅτι ἡ Πίστις μᾶς δέν ἐνίκηθη. Βλέπομεν πὼς ἡ ἐξέγερσις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων δέν μπόρεσεν οὔτε στιγμὴ νὰ κόψῃ τὴ θρησκευτικὴ τῆς προέλασι. Σκορπίζει τοὺς ἐχθρούς, ἐκμηδενίζει τοὺς ἀντιπάλους, καὶ προχωρεῖ. Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἀντὶ νὰ πνίξῃ τὸν Σταυρόν, γιγαντώνει τὸ δένδρο τῆς Πίστεως.

Τὶ φανερώνει ὁ θρίαμβος αὐτός; Τὶ ἀποδεικνύει ἡ νίκη αὕτη; Φανερώνει κι' ἀποδεικνύει μὲ τὸν λαμπρότερον τρόπο, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Πίστις ἔχει μέσα τῆς τὴν ἀκατάλυτην δύναμιν τῶν Οὐρανῶν. Τὴν πολεμοῦν καὶ νικά. Τὴν χτυποῦν καὶ ὀψώνεται. Τὴν συκοφαντοῦν καὶ λάμπει σάν τὸν ἥλιο. Εἶναι Πίστις ἀληθινὰ θεία! Α. Ι. Γκιλάας

Ο Διόνυσος έφερε τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνέβαιναν αὐτὰ πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμβαίνουν ὡς σήμενα.

Οἱ μικροὶ ἐπερίμεναν τὸν τρυγητό, γιὰ τὴν μουσταλευριά, γιὰ τὸ πετιμέζι, γιὰ τὰ μουστοκούλουρα. Οἱ μεγάλοι γιὰ τὸ κρασί.

Ἡ Ἑλλάς ἦτο καὶ εἶναι χώρα ἀμπελοφυγική. Μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ζῆ ἀπὸ τὴν ἀμπελοφυγίαν. Τὸ ἀμπέλι ἐξωραΐζει τὴν Ἑλλάδα. Λέγει τὸ τραγοῦδι:

«Ξεῦρεις τὴν χώρα πού
ἀνθεῖ
φαιδρὰ πορτοκαλλέα
πού κοκκινίζει ἡ σταφυλή
καὶ θάλλει ἡ ἐλαία;
Ὡ δὲν τὴν ἀγνοεῖ κανεὶς
εἶναι ἡ γῆ ἡ Ἑλληνίς».

Εἶχε φέρε τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ θεὸς Διόνυσος καὶ ἐπλούτισε τὸν τόπο. Καὶ τὸ δένδρο τῆς ἐλαίας τὸ πρωτοεφύτευσεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν πορτοκαλλέα μαζί με τὰ πορτοκάλια τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φαίνεται ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἑσπερίδων.

Καὶ ἡ θεὰ τῆς γεωργίας ἡ Δήμητρα ἔφερε τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἐπρωτοφύτευσεν εἰς τὴν Ἑλευσίνα. Καὶ εἶχε φέρε ἡ Δήμητρα καὶ τὴν σικιά καὶ τὴν ἐπρωτοφύτευσεν παρὰ τὴν Ἱερὰν Ὀδὸν, εἰς τὸ μέρος πού εἶναι σήμενα ὁ Ἅγιος Σάββας, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ τώρα

Ο ΚΑΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τὸ μέρος αὐτὸ γεμάτο ἀπὸ περιβόλια ἔχει καὶ πολλές σικιές.

Ὁ Διόνυσος εἶχε τὴν μεγαλύτεραν κυριαρχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, γιατί ἡ Ἑλλάς ἔχει ἔδαφος καὶ κλίμα καταλλήλοτατο γιὰ τὴν ἀμπελοφυγία. Θέλει τὸ σιτάρι κάμπους μεγάλους, ἐνῶ τὸ ἀμπέλι θέλει λόφους. Καὶ ἡ Ἑλλάς εἶναι γεμάτη λόφους καὶ βουνά. Μάλιστα ἡ ἐλθὰ δικαίως ἐθεωρήθη ὅτι ἐπρωτοφύτευθη εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, γιατί προσδεύει πολὺ εἰς τὴν πέτρα. Ἐκεῖ πού ἕνα δένδρο δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ, φυτρώνει καὶ μεγαλώνει ἡ ἐλθὰ καὶ δίνει πολὺν καρπὸ. Εἶναι τόποι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἡ Μάνη, πού μόνον πέτρες καὶ βράχους ἔχουν. Τίποτε ἄλλο σχεδὸν δὲν μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ. Ἡ ἐλθὰ κατορθώνει νὰ ζήσῃ με συντροφιά τὸν βοάχο καὶ νὰ φέρῃ πολὺ εἰσόδημα. Καὶ ἡ ἀμυγδαλιά προσδεύει εἰς τὴν πέτρα, καὶ ἡ καλλιέργειά τῆς ἀπεδόθη εἰς μίαν θεάν πού ἐλέγετο Ἀγούστις.

Ἐορταί ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τῶν καλλιεργείων. Ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας δὲ ἦσαν τὰ Διονύσια.

Ἐορτάζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, πού ἔφερε τὸ ἀμπέλι. Ἦσαν καὶ τὰ Ἑλευσίνα. Τὰ ἐώρταζαν πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πού ἔφερε τὸ σιτάρι καὶ τὴν σικιά. Ἦσαν δὲ μεγάλοι τυκοφάγοι οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι. Καὶ σήμενα εἰς πολλὰ νησιά καὶ παράλια τὰ μόνον σχεδὸν φρούτα εἶναι τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφύλια. Οἱ δὲ Νάξιοι ἀπέδιδαν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς σικιάς εἰς τὸν Διόνυσον.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσέφεραν δῶρα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς θεοὺς πού τοὺς εἶχαν φέρε τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην καλλιέργειαν ἢ κάποιο ὠφέλιμο

πράγμα. Ἐκαναν ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τῶν καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος. Ἡθέλησε καὶ ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ὁ Ποσειδῶν νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐκτύπησε τὴν τρίαινάν του εἰς τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐπετάχτη ἀλμυρὸ νερό. Τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν προστάτην θεόν. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἐπρωτίμηναν τὴν Ἀθηνᾶ πού τοὺς ἔδωσε τὸ δένδρο τῆς ἐλθὰς. Καὶ πρὸς τιμὴν τῆς καθιέρωσαν τὰ Παναθήνια. Καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἶναι φυτευμένη μιά ἐλθὰ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δένδρου τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλμυρὰ ὅμως πηγὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐν τούτοις εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ὑπάρχουν καὶ στεριανὰ πηγαὶ ἀλμυροῦ νεροῦ, ὅπως ὑπάρχουν μέρη τῆς θαλάσσης πού θγαίνει γλυκὸ νερό. Κάποια πηγὴ ὑποβρύχιος ἀναθλύζει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ξέρουν καὶ τὰ πουλιά. Πετοῦν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πίνουν νερό.

Ἀλλὰ, ἄς ἐξανουρίσωμεν εἰς τὸν Διόνυσον καὶ τὸ ἀμπέλι. Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀμπελοφυγικώτερους τόπους τοῦ κόσμου. Τὴν παλαιότεραν ἐποχὴν ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα ἢ

πρᾶγμα. Ἐκαναν ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τῶν καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος. Ἡθέλησε καὶ ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ὁ Ποσειδῶν νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐκτύπησε τὴν τρίαινάν του εἰς τὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐπετάχτη ἀλμυρὸ νερό. Τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν προστάτην θεόν. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἐπρωτίμηναν τὴν Ἀθηνᾶ πού τοὺς ἔδωσε τὸ δένδρο τῆς ἐλθὰς. Καὶ πρὸς τιμὴν τῆς καθιέρωσαν τὰ Παναθήνια. Καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἶναι φυτευμένη μιά ἐλθὰ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δένδρου τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλμυρὰ ὅμως πηγὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐν τούτοις εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ὑπάρχουν καὶ στεριανὰ πηγαὶ ἀλμυροῦ νεροῦ, ὅπως ὑπάρχουν μέρη τῆς θαλάσσης πού θγαίνει γλυκὸ νερό. Κάποια πηγὴ ὑποβρύχιος ἀναθλύζει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ξέρουν καὶ τὰ πουλιά. Πετοῦν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πίνουν νερό.

... ἀπασχολοῦντο μετὰ τὴν ἀγγειοπλαστικήν.

καλλιέργεια. Μετεφέροντο τὰ κρασιά εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἀντηλλάσσοντο με σιτάρι. Πολλὰς φορές ψαρεύουν οἱ ἀλιεῖς μας εἰς τοὺς βυθοὺς στάμνας ἀρχαίας. Εἶχαν ἄλλοτε κρασί πού μετεφέρετο με καϊκία παντοῦ.

Αἱ στάμναι ἦσαν σφραγισμέναι καὶ πολλὰ ἔφερον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου. Ἐπειτὰ ἐπέστρεφαν τὰ καϊκία φορτωμένα σιτάρι. Μέγα δὲ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἦτο ἀπασχολημένον μετὰ τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Ἐκαναν στάμνες, κιοῦπια, πιθάρια γιὰ τὸ κρασί. Καὶ τὸ λάδι ἐτοποθετεῖτο σὲ στάμνες καὶ κιοῦπια καὶ τὰ δημητριακά. Ἀλλὰ ὁ Διόνυσος ὁ θεὸς τῆς ἀμπέλου ἔδωσε μεγάλην ὠθησιν καὶ εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Καὶ σήμενα ἀκόμη εἰς πολλὰ νησιά τὸ κρασί τὸ βάζουν εἰς τὰ κιοῦπια καὶ τὰ πιθάρια.

Εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ ποσὸν τῶν θραυσμάτων πηλίνων δοχείων πού εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁλη σχεδὸν ἡ ὑπαίθρος εἶναι γεμάτη. Τοῦτο δείχνει ὅτι ὁ παλαιὸς μας πολιτισμὸς ἐστηρίζετο πολὺ εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Πρὶν εὐρεθῶν τὰ μέταλλα ἦτο γνωστὸν τὸ ψήσιμο τοῦ πηλοῦ καὶ ἡ κατασκευὴ ἀγγείων. Πολλὰ δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὸ κρασί. Συνεβὰδιζε δὲ ἡ ἀμπελοφυγία μετὰ τὴν ἀγγειοπλαστικήν. Καὶ εἰς τὰ παράλια πού ἦσαν φυτευμένα ἀμπέλια εἶχε ἀναπτυχθῇ καὶ ἡ ἀγγειοπλαστική. Ἀλλὰ οἱ πρόγονοί μας εἶχαν κληθῇ ὡς ἀμπελοφυγιοὶ καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Μεσογείου καὶ Ἰδρυον ἀποικίας. Ἡ Ἑλλάς ὀφείλει ἕνα μέγα μέρος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς εἰς τὴν ἀμπελον. Καὶ σήμενα τὸ ἀμπέλι καὶ ἡ σταφίδα εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὰ εἰσοδήματα.

Κ. Φαλτάιτς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΑΣΤΡΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΘΕ 280 ΧΡΟΝΙΑ

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰμῶθα θεατὰ ἐνὸς θαυμασίου ἀστρονομικοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ἐκείνων πού στρέφουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρὸς τὸν ἑναστρὸν οὐρανόν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι ἡ συνάντησις (συζυγία) τῶν δύο μεγαλύτερων πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ Διὸς δηλαδή καὶ τοῦ Κρόνου, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ.

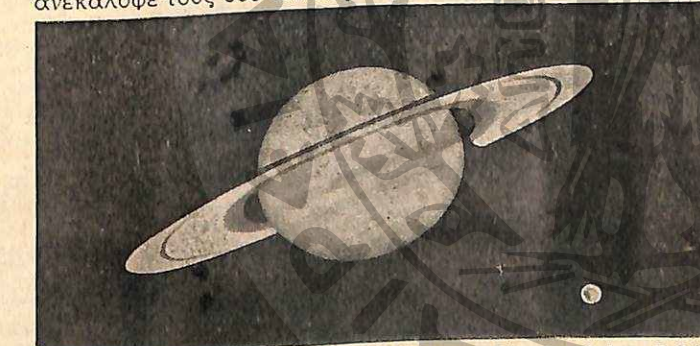
Οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται ἀνατέλλουν ὀλίγον μετὰ τὴν θῆν ὑπερινῆν καὶ διαρκῶς πλησιάζουν ἀλλήλους εἰς τρόπον ὥστε τὴν 11ην Ὀκτωβρίου νὰ ἔλθουν εἰς ἀρκετὰ μικρὰν ἀπόστασιν μεταξύ των. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς συναντήσεως τῶν δύο πλανητῶν ἔλαβε χώραν καὶ τὴν 15ην Αὐγούστου καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ τρίτου τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1941. Ἡ συνάντησις ὅμως τῆς 11ης Ὀκτωβρίου εἶναι ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα, ὅχι μόνον διὰ τοὺς ἀστρονόμους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νυκτὸς μέχρι πρωῒας στρέφουν τὰ τηλεσκόπια τῶν πρὸς μελέτην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἐπὶ πλέον οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται κατὰ τὴν περιόδον αὐτὴν εὐρίσκονται σχετικῶς πολὺ πλησίον μας καὶ ἔτσι παρουσιάζονται καὶ εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρετικῶς λαμπροί.

Ἡ ὄψις ὅμως τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου εἶναι ἀνωτέρα κάθε περιγραφῆς ὅταν τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου παρατηρήσῃ αὐτοὺς ἀφοῦ ὀπλισθῇ μετὰ τὸ τηλεσκόπιον. Μέσα εἰς τὸ ἀστρονομικὸν αὐτὸ ὄργανον οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται παρουσιάζουν ἐκπληξίαι εἰς ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς παρατηρήσουν. Ἐστὶ ὁ Ζεὺς πού εἶναι 1300 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν (καὶ μετὰ γυμνὸ μάτι φαίνεται λαμπρότερος ἀπὸ τὸν Κρόνον) παρουσιάζεται ὡς ἕνας δίσκος, ἀρκετὰ μεγάλος, πού ὁμοιάζει μετὰ τὴν Σελήνην. Ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν του διακρίνονται μερικὰ σκοτεινὰ ζῶνα,

αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα νέφη τῆς ἀτμοσφαίρας του. Ὁ Ζεὺς γυρίζει περὶ ἑξῆς, ὅπως καὶ ἡ Γῆ, ἀλλὰ πολὺ ταχύτερα. Κάμνει μίαν πλήρη περιστροφή εἰς διάστημα 9 ὡρῶν καὶ 55 λεπτῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἀστρονόμοι ἡμποροῦν κατὰ τὰς πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τοῦ Διὸς δηλαδή καὶ τοῦ Κρόνου, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ.

Ἄλλ' ὁ παρατηρητὴς βλέπει ἀμέσως γύρω ἀπὸ τὸν δίσκον τοῦ Διὸς καὶ 4 μικροὺς ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον εἰς τοὺς δορυφόρους αὐτοῦ. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχει φεγγάρια ὅπως ἔχει καὶ ἡ Γῆ τὴν Σελήνην. Μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Γῆ ἔχει ἕνα φεγγάρι, ἐνῶ ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια. Ἀπ' αὐτὰ διακρίνονται μετὰ μέσας ἐντάσεως τηλεσκοπίας μόνον τὰ τέσσαρα. Αὐτὰ, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὸν Δία, ἀποτελοῦν ἕνα θαυμάσιον σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον σαγηνεύει τὸν παρατηρητὴν.

Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ὁ Γαλιλαῖος, τὸ 1610, ἔστρεψε τὸ τηλεσκόπιον πρὸς τὸν Δία, ἀμέσως παρετήρησε τοὺς 4 δορυφόρους, οἱ ὁποῖοι γύριζαν περὶ τὸν Δία, ὅπως οἱ πλανῆται περὶ τὸν ἥλιον. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἐνίσχυσε πολὺ τὴν θεωρίαν τοῦ Κοπερνίκου περὶ τὸν ἥλιοκεντρικὸν συστῆμα. Σιγὰ-σιγὰ οἱ ἀστρονόμοι ἀνεκάλυψαν καὶ τοὺς ἄλλους δορυφόρους τοῦ καὶ μέχρι τοῦ θέρους τοῦ 1938 ἐγνώριζαν μόνον 9 τοιοῦτους. Τὸ καλοκαίρι ὅμως τοῦ 1938 ἕνας νεαρὸς ἀστρονόμος τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Ὀυλιάν, πείου τοῦ ὅρου Οὐλιάν, ἀνεκάλυψε τοὺς δύο ἄλλους.

Ὁ πλανῆτης Κρόνος μετὰ τοὺς δακτυλοὺς του. Εἰς τὸν εἰκόνα, δεξιὰ καὶ κάτω, δίδεται καὶ τὸ μέγεθος τῆς Γῆς πρὸς σύγκρισιν τῆς ἐπιφανείας τῶν δύο τούτων πλανητῶν.

δορυφόρους καὶ ἔτσι σήμερον ἐξυρροῦμεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια.

Ὁ Κρόνος ἔχει 10 φεγγάρια τὰ ὁποῖα φαίνονται μικρότερα, διότι εἶναι μακρότερα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλ' ὁ πλανῆτης αὐτός, πού εἶναι 900 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Γῆν, παρουσιάζει ἄλλας καλλινὰς πού υπερβαίνουν ἐκείνας, πού ἐν συντομίᾳ ἀνεφέραμε διὰ τὸν Δία. Καὶ αὐτὰ σχετίζονται μετὰ τοὺς τρεῖς δακτυλοὺς πού περιβάλλουν τὸν Κρόνον. Τὸ τί βλέπει κανεὶς μέσα στὸ τηλεσκόπιον εἶναι ἀνώτερον κάθε περιγραφῆς. Ἡ παρατηρημένη εἰκὼν δίδει μίαν ἰδέαν ἐκείνου πού βλέπομεν. Οἱ δακτύλιοι αὐτοί, περιβάλλοντες τὴν κεντρικὴν σφαῖραν τοῦ Κρόνου, ἀφήνουν νὰ φαίνεται ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς πού παρεμβάλλεται μεταξύ δακτυλίων καὶ Κρόνου. Οἱ δὲ εἶναι στερεὰ σώματα, ἀλλ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικρὰ σώματα, τὰ ὁποῖα περιφέρονται περὶ τὸν Κρόνον καὶ ἀπὸ μακρὰν φαίνονται ὡς συνεχὴ νέφη πού περιβάλλουν αὐτόν. Αὐτοὶ ἀπέχουν περὶ τὰ 50—70 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ πλανῆτου.

Ἀς φαντασθῶμεν γιὰ μίαν στιγμὴν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ Κρόνου. Τὴν ἡμέραν τὰ τρία νέφη πού ἀποτελοῦν τοὺς δακτυλοὺς, εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἐπιφανείας του θὰ ῥίπτουν σκιὰν καὶ ἔτσι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν θὰ εἶναι καυστικαί. Τὴν νύκτα, οἱ 3 δακτύλιοι, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸν ἥλιον, θ' ἀντανάκλουν τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ θὰ παρουσιάζονται ὡς νέφη φωτεινὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλατ-

τώνουν τὸ σκοτάδι τῆς νυκτός. Ἐάν εἰς αὐτὸ προσθέσωμεν καὶ τὰ 10 φεγγάρια του, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα θ' ἀνατέλλουν, ἄλλα θὰ μεσουρανοῦν καὶ ἄλλα θὰ δύουν, τότε ἡμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν πόσον ὠραῖότερα θὰ εἶναι αἱ νύκτες ἐκείναι συγκρινόμεναι μετὰ τὰς νύκτας τῆς ἰδικῆς μας Γῆς.

Οἱ δακτύλιοι εἶναι πολὺ ἀρατοί, τὸ δὲ πάχος των εἶναι 30 χιλιόμετρα περίπου. Τὰ 10 φεγγάρια περιφέρονται περὶ τὸν Κρόνον εἰς διάφορον χρόνον. Τὸ ἕνα κάμνει τὸν κύκλον αὐτὸν εἰς 23 ὥρας. Ἀλλὰ χρειάζονται 1, 3, 4 κλπ. ἡμέρας καὶ τὸ τελευταῖον θέλει 551 ἡμέρας διὰ νὰ κάμῃ ἕνα κύκλον γύρω τοῦ Πλανῆτου.

Ὁ πλανῆτης Κρόνος μαζί με τοὺς δακτυλοὺς καὶ τοὺς 10 δορυφόρους του γυρίζει περὶ τὸν ἥλιον εἰς διάστημα 29 1/2 ἐτῶν. Ὡστε τὸ ἔτος τοῦ Κρόνου ἢ τὸ Κρόνιον ἔτος εἶναι ἴσον μετὰ 29 1/2 ἔτη γῆνιν.

Ἀντιθέτως ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ εἶναι πλησιέστερος πρὸς τὸν ἥλιον ἐν σχέσει μετὰ τὸν Κρόνον, χρειάζεται μόνον 11 ἔτη διὰ νὰ κάμῃ μίαν πλήρη περιφορὰν περὶ τὸν ἥλιον. Εἰς τὸ ταξίδι αὐτὸ πού κάμνουν οἱ δύο πλανῆται συναντῶνται μίαν φοράν κάθε 30 χρόνια περίπου, ὅπως θὰ συναντηθοῦν τὴν 11 Ὀκτωβρίου. Εἰς μερικάς συναντήσεις των φαίνονται πολὺ πλησίον ἀλλήλων, εἰς ἄλλας ὅμως φαίνονται κάπως ἀπομακρυσμένοι.

Ἡ συνάντησις πού περιμένομεν τώρα παρουσιάζει τοῦτο τὸ περίεργον, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται κατὰ πολὺ ἀρχαῖα χρονικά διαστήματα. Οἱ δύο πλανῆται Κρόνος καὶ Ζεὺς συναντῶνται 3 φορές εἰς διάστημα 6 μηνῶν. Δηλαδή ἐπλησίωσαν ἀλλήλους τὴν 15 Αὐγούστου, ἔπειτα ἀπεμακρύνθησαν κάπως διὰ νὰ συναντηθοῦν ἐκ νέου τὴν 11ην Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ τῆς 12ης Ὀκτωβρίου θ' ἀρχίσουν ν' ἀπομακρύνονται μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Τὴν 10ην ὅμως Φεβρουαρίου 1941 θὰ πλησιάζουν πάλιν διὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν τελικῶς. Ἡ τριπλὴ αὕτη συνάντησις των ἐντὸς 6 μηνῶν θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ 280 χρόνια!

Σείριος

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

29.

(Συνέχεια)

—Τί θέλεις; τὸν ρώτησε τὸ παιδί σηκώνοντας τρομαγμένα τὰ μάτια κατ' αὐτόν...

Γλῶκανε ὅσο μπορούσε τὴ φωνή του.
—Κάθεσαι ἐδῶ κοντά; τὸν ρώτησε...
—Ἐκεῖ πέρα... σὸν ἄλλο δρόμο...
—Καὶ ξαναπέραςε ἀπὸ δῶ σήμε-

ρα;

—Ναί, πολλές φορές.
—Εἶδες κανένα ζητιάνο μουγκὸ πού ἦταν ξαπλωμένος λίγο πρὶν ἐκεῖ... κάτω ἀπὸ τὴν καμάρα τῆς πόρτας; Ξέρεις πού πήγε;
—Οὐ, ἔκαμε τὸ παιδί. Ἐδῶ ἔγινε ὁλόκληρη φασαρία... Ἦταν κακὸς ἄνθρωπος.

—Μὴ σοῦ κλεψε καὶ σένα τίποτα;
—Γιατί, ἔκλεψε ἀπὸ κανένα;
—Ναί... Ἀπὸ κείνο τὸ ἀρχοντικὸ πού βλέπεις... Εἶπε τὸ παιδί κι' ἔδειξε τὴν κλειστή πόρτα τοῦ κύρ Βασίλη Πετεινοῦ.

—Πῶς τὸ ξέρεις;
—Νά... Ἐγὶνε ὁλόκληρη φασαρία σοῦ λέω... Βγήκαν οἱ δούλοι καὶ τὸν τράβηξαν μὲ τὴ βία μέσα... γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἐξουσία. Καὶ νὰ δῆς τί δυνάμη πού εἶχε... Ἐδῶσε μιά γροθιά σ' ἕνα μέχρι ἐκεῖ πάνω καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω...

Κι' ἄρχισε νὰ διηγίται μὲ λεπτομέρειες ὅλη τὴ σκηνή.

Ὁ Βλαδίμηρος ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Τὸ πρῶτο πού σκέφτηκε βέβαια ἦταν νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τ' ἀρχοντικοῦ κι' εἶτε μὲ τὸ καλὸ, εἶτε μὲ τὸ κακὸ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Γρηγόρη Κομιτᾶ... Μὲ ποιά πρόφαση ὅμως; Οὐμῆθηκε τὴν παραγγελία τ' ἀφεντικοῦ του: «... Καὶ πρόσεξε καλὰ» τοῦ εἶχε πῆ, «... εἰμάστε τρεῖς ζητιᾶνοι καὶ τίποτα ἄλλο... τρεῖς ζητιᾶνοι πού ἔρχεσαι νὰ ἐλεήσῃς...».

Τὸ παιδάκι ἔφυγε κυλώντας τὸ τσέρι του κι' ὁ Βλαδίμηρος ἀπόμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου σὲ μεγάλη ἀπορία. Ἀκούστηκαν δυνατὲς ὀμιλίες καὶ γέλια... Τρεῖς ἄντρες — ἀπὸ τὸ γνύσμιό τους φαίνονταν δούλοι — φάνηκαν στὴ γωνία τοῦ δρόμου... Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, παλιὸς σύντροφος τῆς ταβέρνας, τὸν ἀνέγνωσε κι' ἔτρεξε κοντά του...

—Ἐ, Βαράγγε, τοῦ φώναξε, πῶς κατὰ δῶ;

—Κατὰ δῶ; ρώτησε κείνος ἀφρημένος... Νά ἔστι περαστικός...

—Χά... χά. Δὲν τὸ πιστεύω...

Κάπου θ' ἀνακάλυψες καλὸ κρασί καὶ δὲν τὸ λές... παμπόνηρε!... Εἶσαι τυχερός γιατί ἔχω δουλειά... εἰδήμη.

Ὡς τόσο βλέποντάς τον κακόκεφο τὸ Βλαδίμηρο δὲν ἐξακολούθησε καὶ προσπέρασε μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του.

Στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κύρ Βασίλη Πετεινοῦ...

«Νά δῆς πού θάναι δούλος τοῦ σκέφθηκε ὁ Βλαδίμηρος... Καὶ θὰ μπορούσα νὰ μάθω ἀπ' αὐτόν πολ- λά».

—Θεόδωρε, Θεόδωρε, φώναξε...
Ἐκείνος ἔτρεξε κοντά του... Ὁ Βλαδίμηρος τὸν ἔπιασε φιλικὰ ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Σήμερα τ' ἀφεντικό μου ἦταν στὶς καλές του, τοῦ εἶπε... Ἐρχεσαι μαζί μου στὴν ταβέρνα τοῦ Μακρεμβολίτη; Ἐγὼ κερνῶ...

—Τώρα, τώρα ἀμέσως; Ἀδύνατο.
—Ὁ Βλαδίμηρος ἐπέμεινε...
—Ἐλα... Μὴν ἀφίνης τὴν καλὴ περὶσταση νὰ σοῦ φεύγῃ...

Ἀπὸ λόγου καὶ λόγου γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσή του ὁ Θεόδωρος τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχαν πιάσει ἕνα

Βγήκαν οἱ δούλοι καὶ τὸν τράβηξαν μέσα.

ζητιάνο ἀπ' ἔξω, λίγην ὥρα πρὶν, πῶς τὸ ἴδιο πήγαν κι' ἔκαμαν κατὰ παραγγελία τ' ἀφεντικοῦ του καὶ στ' ἀρχοντικὸ τοῦ κύρ Βασίλη, τοῦ πρώην παρακοιμώμενου, καὶ πῶς κατὰ τὴ γνῶμή του κι' οἱ δυὸ τοῦτοι ἦσαν κατὰσκοποι.

—Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Βλαδίμηρος.

—Μὰ πρῶτα πρῶτα γιατί ἂν ἦταν πραγματικὰ ζητιᾶνοι δὲ θάφερναν ἀντίσταση. Ἐνας ζητιάνος, βλέπεις, δὲν παραξενεύεται ὅταν τὸν καλέσουν νὰ μῆν' ἕνα ἀρχοντικὸ γιὰ νὰ τὸν ἐλεήσουν... Ὑστερα... κοίταξε δῶ...

Καὶ τοῦ ἔδειξε δυὸ σιδερένια δαχτυλίδια, ἀκριβῶς τὰ ἴδια, μὲ μιά γραμμάδα πού εἶχε χαραγμένα τρία γράμματα ἀπάνω: Δ. Γ. Μ.

Τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ ἔκαμαν καὶ φοροῦσαν πάντα οἱ τρεῖς φίλοι, καθὼς ξέρουμε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού λημέρευαν στὸ περιβόλι τοῦ Πρωτοσπαθάρη κύρ Γρηγορά κι' ἀράδιαζαν κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ παλατιοῦ τίς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειρά τους γιὰ τὸ μέλλον... Ἦταν τὸ σύμβολο νὰ ποῦμε τῆς φιλίας τους. Τὸ ἴδιο φοροῦσε καὶ ὁ Μιχαήλ. Ὁ Βλαδίμηρος τ' ἀναγνώρισε ἀμέσως...

—Καὶ τί τοὺς κάνετε; ρώτησε. Θὰ τοὺς παραδώσετε στὸν Ἐπαρχο;

—Αἱ δὲν πιστεύω... Τ' ἀφεντικό μου καὶ τέτοια τὰ ξεκαθαρίζει μονάχος του...

—Θεόδωρε, Θεόδωρε... Τὸν φώναξαν οἱ σύντροφοί του, πού περιμέναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τ' ἀφεντικοῦ νὰ τελειώσῃ τὴ φλυαρία του...

—Ἐλα, ἂν θέλῃς τὸ βραδάκι, νὰ τὰ ποῦμε. Εἶπε κι' ἔφυγε τρέχοντας...

«Τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς δυὸ λοιπὸν» σκέφτηκε ὁ Βλαδίμηρος. «Κάποιος τοὺς πρόδωσε βέβαια... Μὰ ποῖος; Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ μὲ τ' ἀφεντικό μου».

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τρέχοντας τράβηξε γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου...

Μεσημέρι πιά. Οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι κόσμο. Οἱ πραγματεῦταδες διαλαλοῦσαν τίς πραγματείες τους... Ἐξῶ ἀπὸ τ' ἀργαστήρια οἱ μαστόροι ἔπαιρναν ἀνάσα ἀπὸ τὴ βαρειά δουλειά καὶ ἀλλάζανε ἀστέια συναμεταξύ τους. Καλόγεροι σκαστοὶ ἀπὸ τὰ μοναστήρια χαζεύανε, σαστισμένοι ἀπὸ τὴ βοή καὶ τὴν κίνηση... καὶ χασομέρηδες πλῆθος πού μαζεῦτηκαν ἀπὸ τίς ἐπαρχίες, θύματα τῆς ἀχορταγιάς τῶν τσιφλικῶδων... μπράτσα γερά πού θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν τὴ γῆ νὰ γεννοβολήσῃ δυὸ καὶ τρεῖς φορές περισσότερα καὶ τώρα διωγμένοι ἀπὸ τὰ χτήματά τους, γυρίζανε στοὺς δρόμους τῆς βασιλεύουσας ἀνεργοὶ κι' ἀπελπισμένοι... Ἡ ἀρχοντιά ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ὁ πλοῦτος καὶ ἡ σπατάλη, κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ἡ μιζέρια, ἡ γύμνια καὶ ἡ πείνα.

Ὁ Βλαδίμηρος ἀνοίγε μὲ τίς χεροῦκλες του δρόμο καὶ προχωροῦσε, ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα... Μιά στιγμή τ' αὐτὸ του πῆρε τ' ὄνομα «Δημήτρης Γρηγοράς».

Στάθηκε... Συζητοῦσαν γιὰ τὸ χτεσινὸ περιστάτικό. Πῶς ἀπὸ τρία

1'. Η ΑΜΙΛΛΑ

Σὲ μιά κοινότητα ὄργανωμένη ὅπως ἡ Σπάρτη, ὅπου καὶ οἱ ἄνδρες δὲν παρέλειπαν τὴν φροντίδα τῆς ἀγωγῆς τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος των, ἦταν φυσικὸ ὁ νομοθέτης νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀγωγή ὅχι μόνον τῶν παιδιῶν μὰ καὶ τῶν ἐφήβων. Καὶ ὅμως εἶδαμε ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ἡ φροντίδα πού ὁ νομοθέτης ἐκείνος εἶχε λάβει γιὰ τοὺς ἐφήβους ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν φροντίδα πού εἶχε πάρει γιὰ τὰ παιδιά. Καὶ αὐτὸ ἦταν λογικὸ. Ὁ ἐφήβος εἶναι σὲ θέσι πιά νὰ ἐξυπηρετήσῃ θετικὰ τὴν πολιτείαν. Ἦτο λοιπὸν πολὺ σωστὸ οἱ ἐφήβοι νὰ παρακολουθοῦνται μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ φροντίδα καὶ νὰ καταβάλλεται κάθε δυνατὴ προσπάθεια πού θὰ συντελοῦσε σὲ ν' ἀναπτυχθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν πλατύτερα οἱ ἀρετές των.

Ἀκριβῶς δὲ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν τὰ προσόντα τῶν ἐφήβων, ὁ Σπαρτιάτης νομοθέτης τοὺς ἐξωθούσε μὲ τὴν ἀμίλλα καὶ τὸν συναγωνισμό. Εἶχε πραγματικὰ γίνεϊ ἀντικείμενὸν ὅτι ἡ ἀμίλλα εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο ἀναπτύξεως τῶν προσόντων καὶ τὸν ἀρετῶν τοῦ ἀτόμου καὶ ὁ παλιὸς ἐκείνος νομοθέτης ἐσκέφθη πᾶς ἂν ἐυσυνηματοποιούσε τὴν ἀμίλλα, θὰ πετύχαινε περισσότερα καὶ καλλίτερα ἀποτελέσματα.

Καθιερώθηκε λοιπὸν στὴ Σπάρτῃ ἰδιότυπο σύστημα ἀμίλλης, πού εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξεργίρῃ τὴν ἐπιθυμία τῶν νέων εἰς τὸ νὰ συναγωνίζονται μεταξύ τους ποῖος θ' ἀνέπτυσσε τὸν ἀνώτατο σημειώτῃ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν γενναϊότητα του. Ἀξίζει δὲ πραγματικὰ νὰ ἐξηγηθῇ σὲ τὸ σύστημα αὐτό, πού ἀναλύεται ἀπὸ τὸν Ξενοφῶνα.

Οἱ ἐφοροὶ τῆς Σπάρτης διάλεγαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλλίτερο ἐφήβους. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὠνομάζοντο ἱππάρχες. Καθένας ἀπὸ τοὺς ἱππάρχες αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ ἐκλέγῃ πάλιν ἕνα κατ' ἐφήβους, πού ἀποτελοῦσαν ἄς ποῦμε αὐτὴν ὁμάδα του. Οἱ ἑκατὸν αὐτοὶ διαλεκτοὶ ἐκαλοῦντο ἱππεῖς καὶ εἶχαν τὸ μεγάλο προνόμιον σὲ περίπτωση πολέμου νὰ ἀγωνίζονται πλάι στὸ βασιλεῖα, πού ἦταν μιά ἀπὸ τίς

ἐξαιρετικὲς τιμὲς στὴ Σπάρτῃ, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο ἀναφερόμενο ἀπὸ τὸν Πλούταρχο: Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης προχωροῦσε στὴ μάχη κατὰ τῶν ἐχθρῶν, εἶχε πολὺ κοντὰ του ὅσους εἶχαν νικῆσει σὲ στεφανίτην ἀγῶνα. Στεφανίται ἐλέγοντο οἱ ἀγῶνες ἐκείνοι στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἐλάμβανε βραβεῖο στέφανο, σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς χρηματίτας, τοὺς ἀγῶνας δηλαδὴ στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἐπαίρνε χρηματικὰ ποσά. Κάποιος λοιπὸν Σπαρτιάτης εἶχε νικῆσει κάποτε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες καὶ τοῦ προσεφέρθησαν μεγάλα χρηματικά ποσά γιὰ τὴν νίκη του αὐτήν. Ἐκείνος ὅμως δὲν τὰ ἐδέχθη, ἀν καὶ ὁ ἀναγωνιστὴς του στὴν μάχη ἦταν πολὺ ἱσχυρὸς καὶ εἶχε καταβάλει μεγάλαν προσπάθειαν γιὰ νὰ τὸν νικήσῃ.

Καὶ τί θὰ κερδίσῃς λοιπὸν, ἀπὸ τὴν νίκη σου αὐτήν, ἀν δὲν πάρῃς τὰ χρήματα; τὸν ἐρώτησαν. —Καὶ πολὺ μεγάλον, ἀπάντησε ὁ περφηρὸς Σπαρτιάτης. Τὴν μεγάλην τιμὴ νὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθρούς τῆς πατρίδος μου πλάι στὸ βασιλεῖα μου.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ δείχνει πόση μεγάλη τιμὴ θεωροῦσαν οἱ Σπαρτιάτες νὰ πολεμῶν σιμὰ στὸ βασιλεῖα τὴν ὥρα τῆς μάχης. Οἱ ἱππάρχες πού διάλεγαν τοὺς ἱππεῖς αὐτούς, ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσουν δημοσίᾳ τὴν ἐκλογὴν τους καὶ νὰ ἐκθέσουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπρότιμουν τοὺς μὲν καὶ ἀπέρριψαν τοὺς ἄλλους. Οἱ ἐφήβοι πού δὲν ἐπετύχαιναν στὴν ἐκλογὴν, ἦταν φυσικὸ νὰ γίνον ἀντίπαλοι ἐκείνων πού τοὺς ἀπέρριψαν καὶ ἐκείνων πού πέτυχαν στὴν ἐκλογὴ. Ἀμέσως φυσικὰ ἀρχίζαν οἱ

μάχαι. —Τὶ μάς νοιάζει ἑμᾶς, σύντροφε, γιὰ τίς ὑποθέσεις τῶν μεγάλων καὶ τρανῶν. Εἶτε γυναῖκες εἶναι, εἶτε ἄντρες μεταμορφωμένοι σὲ γυναῖκες εἶναι δική τους δουλειά. Κρατᾶμε κλειστό τὸ στόμα μας καὶ ἀπλώνουμε μὴνὰ τὸ χέρι γιὰ νὰ μαζέψουμε κείνον πού μάς δίνουν... Μὴ φυτρώνεις ἐκεῖ πού δὲ σὲ σπέρνουν ἐξὸν κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρον. Ὅταν μαλλώνουν τὰ με-

γάλα θεριά, τὰ μικρὰ στέκουν παράμερα καὶ περιμένουν μὲ ὑπομονή. Ἀμὰ ὁ νικητὴς χορτάσῃ κατὶ θὰ μείνῃ καὶ γι' αὐτὰ... δὲ γίνεται... Ἐτοὶ τὸν συμβούλεψε ὁ παράλυτος. —Κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρον; ρώτησε ὁ Μιχαήλ. —Τότες ἀλλάζει ἡ ὑπόθεσις. Ὁ Μιχαήλ τοῦ ἔδειξε μὲ τρόπο ἕνα χρυσὸ νόμισμα. Ὁ ζητιάνος θαρρεῖς καὶ μαγνητίστη-κε μόλις τὸ ἀντίκρουσε. Ἐξ ἄλλου μῆ-κε εὐτύς στὸ νόμισμα. —Πάμε, ἀφέντη, κάτω παράμερα, τοῦ εἶπε σιγὰ... καὶ κάμε σημάδι στὸ διπλῶν σου νὰ μάς ἀκολουθήσῃ. Αὐ-τὸς εἶναι πρὶν ἐξυπνὸς ἀπὸ μένα. Πῆγαν καὶ κάθησαν σὺρριζα στὸν ἀψηλὸ τοῖχο τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου ἔ-κανε ἴσκιο.

Ὁ Μιχαήλ ρωτοῦσε κι' αὐτοὶ ἀπαν-τοῦσαν πρόθυμα σὲ κάθε τι καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἦσαν πληροφορημένοι πε-ρίφημα, σὰ νάσανε, ὅχι ζητιᾶνοι, μὰ κατὰσκοποι...

Ξέρανε πῶς ἡ Αὐγούστα Ἐλένη ἔ-μενε κλεισμένη στὸ μοναστήρι. Ξέρα-νε κι' ἀπὸ τὸ σημερινὸ περιστάτικό κι' ἀπὸ ἄλλα πρὶν πρῶτα, πῶς κάτω ἀπὸ πυκνὰ πέπλα μερικῶν κυράδων

ἐξαιρετικὲς τιμὲς στὴ Σπάρτῃ, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο ἀναφερόμενο ἀπὸ τὸν Πλούταρχο:

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης προχωροῦσε στὴ μάχη κατὰ τῶν ἐχθρῶν, εἶχε πολὺ κοντὰ του ὅσους εἶχαν νικῆσει σὲ στεφανίτην ἀγῶνα. Στεφανίται ἐλέγοντο οἱ ἀγῶνες ἐκείνοι στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἐλάμβανε βραβεῖο στέφανο, σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς χρηματίτας, τοὺς ἀγῶνας δηλαδὴ στοὺς ὁποίους ὁ νικητὴς ἐπαίρνε χρηματικὰ ποσά. Κάποιος λοιπὸν Σπαρτιάτης εἶχε νικῆσει κάποτε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες καὶ τοῦ προσεφέρθησαν μεγάλα χρηματικά ποσά γιὰ τὴν νίκη του αὐτήν. Ἐκείνος ὅμως δὲν τὰ ἐδέχθη, ἀν καὶ ὁ ἀναγωνιστὴς του στὴν μάχη ἦταν πολὺ ἱσχυρὸς καὶ εἶχε καταβάλει μεγάλαν προσπάθειαν γιὰ νὰ τὸν νικήσῃ.

Καὶ τί θὰ κερδίσῃς λοιπὸν, ἀπὸ τὴν νίκη σου αὐτήν, ἀν δὲν πάρῃς τὰ χρήματα; τὸν ἐρώτησαν. —Καὶ πολὺ μεγάλον, ἀπάντησε ὁ περφηρὸς Σπαρτιάτης. Τὴν μεγάλην τιμὴ νὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθρούς τῆς πατρίδος μου πλάι στὸ βασιλεῖα μου.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ δείχνει πόση μεγάλη τιμὴ θεωροῦσαν οἱ Σπαρτιάτες νὰ πολεμῶν σιμὰ στὸ βασιλεῖα τὴν ὥρα τῆς μάχης. Οἱ ἱππάρχες πού διάλεγαν τοὺς ἱππεῖς αὐτούς, ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσουν δημοσίᾳ τὴν ἐκλογὴν τους καὶ νὰ ἐκθέσουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπρότιμουν τοὺς μὲν καὶ ἀπέρριψαν τοὺς ἄλλους. Οἱ ἐφήβοι πού δὲν ἐπετύχαιναν στὴν ἐκλογὴν, ἦταν φυσικὸ νὰ γίνον ἀντίπαλοι ἐκείνων πού τοὺς ἀπέρριψαν καὶ ἐκείνων πού πέτυχαν στὴν ἐκλογὴ. Ἀμέσως φυσικὰ ἀρχίζαν οἱ

μάχαι. —Τὶ μάς νοιάζει ἑμᾶς, σύντροφε, γιὰ τίς ὑποθέσεις τῶν μεγάλων καὶ τρανῶν. Εἶτε γυναῖκες εἶναι, εἶτε ἄντρες μεταμορφωμένοι σὲ γυναῖκες εἶναι δική τους δουλειά. Κρατᾶμε κλειστό τὸ στόμα μας καὶ ἀπλώνουμε μὴνὰ τὸ χέρι γιὰ νὰ μαζέψουμε κείνον πού μάς δίνουν... Μὴ φυτρώνεις ἐκεῖ πού δὲ σὲ σπέρνουν ἐξὸν κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρον. Ὅταν μαλλώνουν τὰ με-

γάλα θεριά, τὰ μικρὰ στέκουν παράμερα καὶ περιμένουν μὲ ὑπομονή. Ἀμὰ ὁ νικητὴς χορτάσῃ κατὶ θὰ μείνῃ καὶ γι' αὐτὰ... δὲ γίνεται... Ἐτοὶ τὸν συμβούλεψε ὁ παράλυτος. —Κι' ἂν ὑπάρχῃ συμφέρον; ρώτησε ὁ Μιχαήλ. —Τότες ἀλλάζει ἡ ὑπόθεσις. Ὁ Μιχαήλ τοῦ ἔδειξε μὲ τρόπο ἕνα χρυσὸ νόμισμα. Ὁ ζητιάνος θαρρεῖς καὶ μαγνητίστη-κε μόλις τὸ ἀντίκρουσε. Ἐξ ἄλλου μῆ-κε εὐτύς στὸ νόμισμα. —Πάμε, ἀφέντη, κάτω παράμερα, τοῦ εἶπε σιγὰ... καὶ κάμε σημάδι στὸ διπλῶν σου νὰ μάς ἀκολουθήσῃ. Αὐ-τὸς εἶναι πρὶν ἐξυπνὸς ἀπὸ μένα. Πῆγαν καὶ κάθησαν σὺρριζα στὸν ἀψηλὸ τοῖχο τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου ἔ-κανε ἴσκιο.

Ὁ Μιχαήλ ρωτοῦσε κι' αὐτοὶ ἀπαν-τοῦσαν πρόθυμα σὲ κάθε τι καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἦσαν πληροφορημένοι πε-ρίφημα, σὰ νάσανε, ὅχι ζητιᾶνοι, μὰ κατὰσκοποι...

Ξέρανε πῶς ἡ Αὐγούστα Ἐλένη ἔ-μενε κλεισμένη στὸ μοναστήρι. Ξέρα-νε κι' ἀπὸ τὸ σημερινὸ περιστάτικό κι' ἀπὸ ἄλλα πρὶν πρῶτα, πῶς κάτω ἀπὸ πυκνὰ πέπλα μερικῶν κυράδων

ποιεῖτο ἀμέσως, καὶ ὁ νέος θὰ ὠδηγεῖτο κατ' εὐθείαν στοὺς ἐ-φόρους, οἱ ὁποῖοι καὶ τοῦ ἐπέ-βαλλαν αὐστηρὲς ποινές. Οἱ πο-ινές αὐτές ἐπέβλεπον συγκεκρι-μένο πρακτικὸ σκοπὸ. Τὸ σύστημα πού ἐκθέσαμε, ἀρκετὰ βέβαια γιὰ μᾶς σήμερα περίεργον, εἶχε μοναδικὸ σκοπὸ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἀμίλλα μεταξύ τῶν νέων σὲ τὸ ἀνώτατο δυνατό ὅριο. Ἡ ἀμίλλα ὅμως αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ παρα-σῇ τοὺς νέους σὲ τέτοια ὀργὴν μεταξύ των, ὥστε νὰ λησμονοῦν ὅτι ὠφείλαν νὰ σέβωνται τοὺς νόμους. Καὶ στὴ Σπάρτῃ ἦταν νόμος καὶ ἡ ἀλλή ὑπόδειξις ἐνὸς ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον.

Ἐκεῖ ὅμως πού οἱ νέοι προσ-παθοῦσαν νὰ ἐπιδείξουν βλα τῶν τὰ προσόντα ἦταν ἡ μάχη μετα-ξύ τους. Οἱ μάχες αὐτές ἐγίνον-το σὲ τόπο πού ὠνομάζετο πλα-τανιστάς, ἐπειδὴ ὁλόγυρνον πού ἦ-ταν πλατάνια. Ὁ τόπος αὐτὸς περιεβάλλετο ἀπὸ ἕνα πλατὺ χαντάκι καὶ ἐμοιάζε σάν νησί. Οἱ ἐφήβοι πού θὰ ἐμάχοντο περ-νοῦσαν ἀπὸ γεφύρια. Πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη, οἱ ἐφήβοι μετέβαιναν σὲ τοῖς ἀντικείνους ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ προσέφεραν θυ-σία στὸν Ἐνυάλιον τὸν θεὸν τοῦ πολέμου.

Ἡ θυσία τῶν νεαρῶν Σπαρ-τιάτων ἐγίνετο νύχτα, τὴν ὥρα δὲ τῆς θυσίας ἐξοῦσαν δυὸ κά-πρους ἐξημερωμένους ν' ἀγωνι-σθοῦν καὶ πῆσαν πῶς στὴ μά-χη θὰ νικῶσε ἡ ὁμάδα ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἀνῆκε ὁ νικητὴς κά-προς.

Ἡ μάχη ἀρχίζε τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι στὸν πλατανιστά. Κάθε ὁμάδα περνοῦσε ἀπὸ τὸ γεφύρι μὲ τὴν σειρά πού εἶχε ὀρίσει ὁ κληρὸς πού ἐρρίχνετο τὴν νύχτα τὴν ὥρα τῆς θυσίας. Ἡ μάχη ἐγίνετο χωρὶς ὅπλα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τίποτε δὲν ἀπαγορευόταν. Οἱ μάχες αὐτές ἦσαν πολὺ σκληρές. Ὁ κάθε νέος πολεμοῦσε χωριστὰ μὲ κάθε νεὸ, ἀλλὰ καὶ ὁμάδες μὲ ὁμά-δες. Ἡ προσπάθεια αὐτῶν πού ἐμάχοντο ἀπέβλεπε νὰ ριφούν τὸν ἀντίπαλόν τους σὲ τὸ χαντάκι τὸ γεμάτο νερό. Ὅποιος ἐκίεπε μέσα σ' αὐτὸ ἐθεωρεῖτο νικη-μένος. Νικητὴς ἦταν ἡ ὁμάδα πού θὰ ἐρρίχνε περισσότερους ἀντι-παλούς τῆς μέσας τὸ γεμάτο νε-ρὸ χαντάκι.

κρύβονταν ἀρχοντοὶ... Ἀνάφεραν μά-λιαστὰ καὶ τ' ὄνομα τοῦ πρώην παρα-κοιμώμενου Βασιλείου.

Ἐκαναν ἀκόμα καὶ κρίσεις πολὺ σωστές.

—Γιὰ νὰ πηγαίνῃ μεταμορφωμένος ὁ κύρ Βασιλείος ἐνὸς μὲν πρὶν καὶ φανερά νὰ δῇ, ἀπὸ καιρὸ σὲ και-ρὸ, τὴν ἀδελφὴν του, θὰ ὑπάρχῃ βέβαια κάποιος λόγος. Καὶ τὸ λόγος δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς. Ἐ-χω ἀκουστά πῶς μιά παλιά βασίλισσα — πᾶνε, λέει, πολλὰ χρόνια ἀπὸ τό-τες — τύφλωσε τὸ γυῖό της γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία... Ὁ τοῦ γιῶνι μιά φορὰ μπορεῖ νὰ ξαναγίγῃ. Δὲν ἀλλά-ζουν, ἀφέντη μου, οἱ ἄνθρωποι, καὶ σὰ βρεθοῦνε σ' ὁμοίους περιστάσεις κά-νουν ὁμοία κι' ἀπαράλλαχτα... Πάλι ἐγὼ δὲν ἔχω... Ἐσὺ ξέρεις καλλί-τερα...».

Ὁ τυφλὸς τοῦ εἶπε ἀκόμα πρὶν ση-μαντικά.

Εἶχε παρατηρήσει πῶς γενικὴ σύ-ναξη ἀπὸ τοῦτες τίς πεπλοφορούσες κυράδες — θάσανε πέντε ὡς ἔξ, ἀκό-μα καὶ περισσότερες ἴσως — γίνεται κάθε Σάββατον πρὶν ἀπὸ τὸν ἑσπερι-νόν...

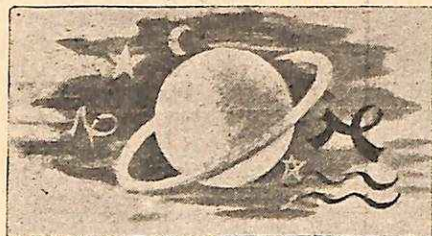
(Ἀκολουθεῖ)

Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς
«ἡμέρας τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων
τῆς Ἑλλάδος» τὴν ὁποίαν καδιέ-
ρωσεν ἡ Ε.Ο.Ν.

«Χρειάζεται μια κάποια αίσιοδοξία, μετά τόλμης αίσιοδοξία, διά νά δυνηθώμεν νά υπερπηδήσωμεν τὰς δυσκολίας αἱ ὁποῖαι θὰ εἶναι ἕνα στάδιον μόνον, διότι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ δημιουργήσωμεν κατόπιν ἄλλας δυσκολίας, διά νά τὰς υπερπηδήσωμεν καὶ αὐτάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὑπάρχουν χρόνια, πού ἀφήνουν μέσα μας ἕνα συναίσθημα ἀπογοήτευσης γιατί πέρασαν σάν πέτρες πού ρίχτηκαν ἔτσι, χωρίς αἰτία καὶ σκοπό, στὰ νερά μιᾶς λίμνης. Μένουν στὰ βάθη τοῦ νεροῦ καὶ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ σκεφθῇ τὴν ὑπαρξί τους, οὔτε καὶ τὴ χειρονομία πού προκάλεσε τὴν πτώσι τους. Ὁ χρόνος ὅμως αὐτὸς πού μᾶς πέρασε πάλι δὲν θὰ βυθιστῇ στὰ σκοτάδια τῆς ἀνυπαρξίας, γιατί εἶναι χρόνος πού καταυγάστηκε καὶ φωτίστηκε ἀπὸ ἀγῶνα μιᾶς λαμπρᾶς δημιουργίας. Μπαίνουμε στὸν τρίτο χρόνο τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ τὸ συναίσθημα ἐνὸς ἐνθουσιασμοῦ, πού μᾶς κάνει συνειδητὴ τὴ δύναμή μας. Κάποτε καὶ κάπου στὰ γραφτά του εἶπε ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Νίτσε: «Ὅταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ τὸ κάθε τι μὲ τὸ δικό του ξεχείλισμα. Τὸ κάθε τι πού βλέπει, τὸ κάθε τι πού θέλει, τὸ βλέπει ρωμαλέο, συμπαγὲς, θραυρό, γεμάτο δύναμη. Ἐκεῖνος πού νοιώθει ἔτσι τὸ ἑσπερικό του μεταμορφώνει τὰ πράγματα ὥστε νὰ παίρουν τὴ δική του δύναμη, νὰ γίνωνται οἱ καθρέπτες τῆς δικῆς του τελειοποιήσεως».

Ὅταν καμμιὰ ἢ κανένας ἀπὸ Σᾶς μᾶς γράφῃ ἀνοίγοντας μέσα στὸ γράμμα του τὰ φτερά τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του, νοιώθουμε ὅτι ἐκεῖ ἀντανakλάται ὅλη ἡ δύναμη τῆς μορφωτικῆς ἀκτινοβολίας πού ἐπεδίωξε τώρα καὶ δυὸ χρόνια νὰ στελῇ ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις τῆς Νεολαίας καὶ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΧΡΟΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΧΡΟΝΟΣ

στὴν πιὸ τελευταία καὶ ἀπόμακρη γωνία τῆς Ἑλλάδος, μέσα στὶς ὄχι μοναχὰ κομψὲς ἀλλὰ ἀπὸ κάθε ἀποψη φροντιστικὰ μορφωτικὲς σελίδες τοῦ γραπτοῦ τῆς Ὁργάνου, τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία». Ἡ ἀγάπη σας καὶ ἡ προσήλωσί σας σ' αὐτὸ δίνουν τὴ δύναμη γιὰ τὴν μελλοντικὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἐργασία.

Πόσα μέσα ὑλικά, πόση δύναμη πνευματικὴ χρειάζεται γιὰ τὴ συστηματικὴ αὐτὴ βοήθεια; τῆς καλλιτεχνίας τοῦ νέου «Ἑλλη» καὶ τῆς νέας Ἑλληνίδας δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἀκόμα δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο κοσκινισμα καὶ πόσο διάλεγμα χρειάζεται κάθε ἄρθρο, κάθε γραμμὴ στὸ ἰδεολογικὸ, μορφωτικὸ ἀκόμα καὶ τὸ ψυχολογικὸ τοῦ περιοδικοῦ μας περιεχόμενο. Ἀν μποροῦσατε νὰ διῆτε τὸ χαρτί, πού γράφτηκε μέσα στὸν χρόνο ἐργασίας πού μᾶς πέρασε, θὰ βρισκόσατε μπροστὰ σὲ βουνό! Μέσα ἀπὸ τὴ σωρεία αὐτῆς τῆς πνευματικῆς προσφορᾶς διαλέγεται τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ψυχὴ σας καὶ τὸ πνεῦμα σας, γιὰ τὸ μελλοντικὸ σας ξεκίνημα, πού θὰ δημιουργήσῃ, θὰ στερεώσῃ καὶ θὰ τελειοποιήσῃ τὸν Γ' Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, πού ὠνειρεύτηκε μιὰ φορά, καὶ ἀπλώνει κάθε μέρα τώρα μπροστὰ μᾶς ὁ Ἀρχηγὸς ὅλες τὶς πτυχὲς καὶ τὶς πλευρὲς του.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία δὲν γίνεται μόνον ἀπὸ μιὰ σειρά ἱκανῶν ἀνθρώπων στὴ σκέψι καὶ στὴν ἔκφρασί της. Γίνεται καὶ ἀπὸ σὰς τοὺς ἴδιους ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἀγαπητές μου φίλες δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Ὅλες σας καὶ ὅλοι σας εἰσαατε οἱ τιτλοφορημένοι συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ μας. Θὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ ἐμεῖς δὲ γράφουμε ἐκεῖ μέσα, πὼς εἴμαστε συνεργάτες!». Μὴν τὴν παίρνετε τόσο στενὴ τὴ συνεργασία! Τὴ στιγμή πού κάθε Σάββατο θὰ πιάσατε στὰ χέρια σας τὸ περιοδικὸ καὶ θὰ χαϊδέψετε μὲ τὰ μάτια σας τὶς σελίδες του καὶ μὲ τὴν ψυχὴ σας τὶς ιδέες του, εἰσατε οἱ πιὸ στενοὶ καὶ οἱ πιὸ σπουδαῖοι του συνεργάτες. Γιατί τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς πού γράφουμε χωρίς τὴ δική σας ἀγάπη καὶ πίστι; Μόνον ἡ δική σας ἀγάπη

καὶ δική σας πίστι μᾶς γεννᾷ τὴ δύναμη γιὰ δημιουργικὴ ἐργασία.

Φαντασθῆτε ἕναν σποριά ἢ ἕναν ζευγολάτη πού δὲν βλέπει νὰ ἀνεβαίνει καὶ νὰ φουντώνῃ τὸ σπαρτὸ του σάν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, πού δὲν ἔχει τί νὰ θερίσῃ στὸ θερισμό. Πόση ἀπογοήτευσι καὶ πόση θλίψι! Μήπως συμβαίνει κάτι ἄλλο μὲ τὴν πνευματικὴ σπορά; Ὁ Ἀρχηγὸς μας καὶ μεῖς ὅλοι γύρω του εἴμαστε οἱ σποριάδες καὶ οἱ ζευγολάτες. Σεῖς ὅμως ἡ χρυσὴ καὶ καρποφόρα γῆ. Τὸ δυναμικὸ ἑλληνικὸ νῆμα καὶ ἡ πλατύτερη ἑλληνικὴ ψυχὴ. Παίρνει τὸ σπέρμα στὰ σπλάχνα της, τὸν σφίγγει, τὸν φιλεῖ, τὸν ζεσταίνει καὶ σὲ λίγο ἀφήνει νὰ πετάξουν τὰ βλαστάρια τοῦ πράσινα καὶ γεμάτα ζωντάνια πρὸς τὸν ἑλληνικὸ οὐρανό. Τί θὰ γινόταν ὅλη ἡ μόρφωσις, ὅλη ἡ ἱκανότης καὶ ὅλη ἡ σοφία μας χωρίς ἐσᾶς, χωρίς τὴ δική σας δυναμικὴ συνεργασία; Γιατί ἡ Ε. Ο. Ν. σὲ ὅλα της τὰ ἐπίπεδα, σὲ ὅλες της τὶς προσπάθειες καὶ μὲ ὅλα της τὰ ὄργανα ἐπιζητεῖ μόνον αὐτό: Νὰ δημιουργήσῃ καρποφόρα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Νὰ τῆς δώσῃ τὶς δυνατότητες ἐξελιξέως κάνοντάς τὴν πλατεῖα βάσι τῆς πυραμίδας πού θὰ στηριχθῇ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Καὶ ξέρουμε ὅτι ὅσο πιὸ πλατεῖα εἶναι ἡ βάσι μιᾶς πυραμίδας, τόσο πιὸ ὑψηλὰ πάει ἡ κορφή της ζητώντας τὰ σύννεφα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργεῖται τὸ ἀκαταπόνητο πνεῦμα μιᾶς αίσιοδοξίας, «μετὰ τόλμης αίσιοδοξίας», ὅπως λέγει Ἐκεῖνος, πού δὲν φοβᾶται νὰ δημιουργῇ κάθε μέρα, κάθε μῆνα, κάθε χρόνο νέες δυσκολίες γιὰ νὰ τὶς υπερπηδήσῃ.

Μέσα σ' αὐτὴ τοῦ τῆ σκέψι βρίσκονται ὁλόκληρη ἡ προσπάθειά μας, χωρίς νὰ μᾶς φοβίξῃ καμμιὰ δυσχέρεια, γιατί ὅλοι μας καὶ σεῖς καὶ μεῖς ἔχουμε τὴ διάθεσι καὶ τὴ δύναμη νὰ τὴν ξεπεράσουμε.

Κάθε χρόνος πού περνᾷ εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἀπὸ Ἐκεῖνον καθωρισμένο σκοπὸ. Κάθε χρόνος εἶναι ἕνα σκαλοπάτι πρὸς τὸ χρυσὸ ναὸ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Σ. Καρ.

Τῶν Παιδιῶν

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Μερικὲς παιδαγωγικὲς συμβουλές.

Πόσες φορές χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε φανήκαμε ἀδίκες καὶ σχεδὸν σκληρὲς ἀπέναντι στὸ παιδί μας, μόνον μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἔτσι πρέπει νὰ τὸ ἀναθρέψουμε. Πόσες φορές δὲν τοῦ πληγώσαμε τὴν νεαρὴ εὐαίσθητη ψυχὴ μόνον γιατί δὲν μπορούσαμε νὰ ξέρουμε τὸν παιδαγωγικὸ ἐκεῖνο τρόπο τῆς μομφῆς ἢ τῆς τιμωρίας ἐνὸς ἀδίκηματός του ἢ μιᾶς κατὰ τὴ γνώμη μας κακῆς του πράξεως. Πόσες φορές δὲν γεννήσαμε μέσα του τὴν ὀργὴν γιὰ τὴν ἀδικία μας πρὸς αὐτό. Γιατί δὲν μπορούμε καὶ μεῖς οἱ μεγάλοι νὰ ποῦμε πὼς ἔχουμε πάντα δίκαιο. Κανεὶς στὸν κόσμον, ὅσο σοφὸς κι' ὅσο μορφωμένος κι' ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι δὲν ἔχει κάποτε ἀδικο. Ὅταν ξέρουμε ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη καὶ ὅτι ἡ θέσις του πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὸν κόσμο σχετίζεται μὲ τὰ πρῶτα του βήματα, εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσουμε ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὴ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι στὸ παιδί μας.

Παντοῦ καλλιτεχνικὸ γούστο

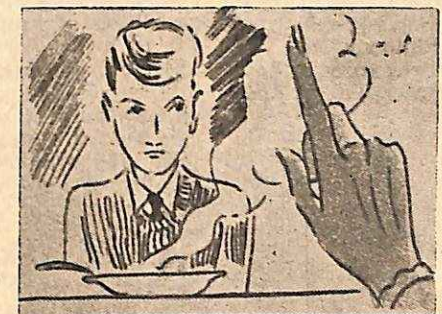
Πολλὲς φορές ἀρδιάζει κανεὶς βλέποντας νόστιμα κορίτσια μὲ ξεμαλλιασμένα κεφάλια. Κι' ἐδῶ χρειάζεται κάποια προσοχὴ καὶ κάποιο καλλιτεχνικὸ γούστο. Τώρα μάλιστα πού εἶναι δυνατό — ἔστω κι' ἂν δὲν φοροῦμε καπέλλο — νὰ φικιάσουμε τὸ κεφάλι μᾶς μ' ἕνα δέσιμο, μ' ἕνα μαντίλι, μ' ἕνα φιλὲ, κατὰ τρόπο πού νὰ ἀρέσῃ καὶ σὲ μᾶς καὶ στοὺς γύρω μας. Ὁ φίλες πρὸ πάντων πού εἶναι τώρα καὶ τῆς μόδας ἀποτελεῖ ἕνα πολυποικίλο μέσο τῆς περὶπτωσι αὐτῆς. Σχετικὸς στὸ χρῶμα μὲ τὸ φρενιά μᾶς μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ὠραῖο στυλ, φτάνει τὰ χεράκια πού θὰ τὸν δέσουν νὰ ἔχουν κάποια ἐπιδεξιότητα. Σὲ κάθε ὥρα τῆς μέρας εἶναι δυνατό νὰ φορέσουμε φιλὲ, ἂν μᾶς στενοχωρῇ τὸ καπέλλο.

Μερικὰ παιδαγωγικὰ σκίτσα θὰ σᾶς δώσουν ἀφορμὴ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ κανονίσετε τὴ συμπεριφορὰ σας πρὸς τὸ παιδί σας σὲ παρόμοια περίπτωσι.

Ὁ πατέρας ἔχει ἀδικο.

— Φάγε τὴ σουπὰ σου! Μὴν ἀφήνεις τὶς πατάτες σου στὸ πιάτο! Τελείωσε

τὸ ψωμί σου! Γιατί δὲν τρῶς τὸ γλύκισμά σου;

Κάθε μέρα φωνάζει ὁ πατέρας τοῦ

μικροῦ Γιαννάκη, ἀνησυχώντας ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια στὸ τραπέζι.

Καὶ ὅμως ἂς προσέξουν οἱ ἄλλοι πατέρες πού τόσο ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους στὰ ἑξῆς: Μὴν ἐξαναγκάζετε ποτὲ μὲ αὐστηρὸν τρόπο τὸ παιδί νὰ φάγῃ. Μπορεῖ νὰ μὴν πεινά. Μπορεῖ νὰ εἶναι κουρασμένο, μπορεῖ νὰ νυστάξῃ. Ὁ ὕπνος θὰ τοῦ κάνῃ περισσότερο καλὸ, ἀπὸ τὴν τροφὴ πού θὰ φάγῃ χωρὶς ὄρεξι καὶ θὰ χωνέψῃ ἁσχημα, ὅταν τὸ κάνῃ παρὰ τὴ θέλησί του. Ὁ ρόλος τοῦ προσώπου πού φροντίζει ἕνα παιδί εἶναι νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ βρῇ τὴν αἰτία πού τὸ κάνει ἀνόρεκτο. Ἀς μὴ μεταχειρίζεται αὐστηρότητα καὶ θυμὸς. Ἀς μεταχειρίζεται τὸ παιδί μὲ γλυκύτητα καὶ πραότητα. Ἀς μὴ καταφεύγῃ στὴν περίπτωσι αὐτῆς σὲ τιμωρίες πού φέρνουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα, καθιστώντας τὸ παιδί στρυφνὸ καὶ πεισματάρικο. Ὅλα τὰ παιδιά πού δυστροποῦν στὸ φαγητὸ τους ἀρχισαν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια ἀπὸ τὴν σφαλερὴ συμπεριφορὰ τῶν γονιῶν των. Τὸ παιδί ἀπὸ ἐνστικτο νοιώθει τὸ ἀδικο καὶ ἀντιστέκεται.

Ξαφνικὴ ἐπίσκεψι

Κάποτε βρισκόμαστε σὲ δύσκολη θέσι, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ξαφνικὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν μερικὲς φίλες μας. Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ προσφέραμε κάτι νόστιμο καὶ κάτι ἰδιαίτερον ἀπὸ τὶς συνηθισμένες πάστες τοῦ ζαχαροπλαστείου τῆς γειτονιάς.

Ὅταν ἔχουμε στὸ σπιτί μας ἕνα κουτί κομπόστα ροδάκινο, ἀχλάδι ἢ βερύκοκκο μποροῦμε στὴ στιγμή νὰ φικιάσουμε κάτι.

Στραγγίζουμε τὰ φρούτα ἀπὸ τὸ ζουμί τους καὶ τὰ τοποθετοῦμε σ' ἕνα δισκάκι γυάλινο ἢ σὲ μιὰ γυάλινη πλατελίτσα. Ἀπὸ ἕνα κοντινὸ ζαχαροπλαστεῖο φέρνουμε λίγο σαντιγύ. Γαρνιρουμε τὰ φρούτα — μιὰ κουταλιά στὸ καθένα — κάνοντάς μ' ἕνα πηροῦνι σχήματα καὶ στὴ μέση τοῦ ἀσπρου μικροῦ σωροῦ τοποθετοῦμε ἕνα βύσσινον. Θὰ ἴδῃτε ὅτι οἱ φίλες σας θὰ μείνουν ἐνθουσιασμένες.

Μπαίνετε σ' ἕνα δωμάτιο πολυτελῶς ἐπιπλωμένο. Σᾶς στενοχωρεῖ ἡ μεγαλοπρεπεία του. Δὲν σᾶς γεννᾷ καμμιὰ οικειότητα. Σᾶς ἀφήνει ψυχρὸς. Ἐνῶ ἀπειναντίας ἕνα ἄλλο μὲ μετρία ἢ πολὺ φτηνὴ ἐπίπλωσι σᾶς θερμαίνει ἀμέσως, σᾶς προκαλεῖ, σᾶς χαροποιεῖ. Ὁ λόγος εἶναι πολὺ ἀπλὸς καὶ θὰ τὸν βρῆτε ἀμέσως ἂν τὸν ζητήσετε. Πάνω στὸ διδάνει εἶναι τοποθετημένα μερικὰ ὁμορφοκεντημένα ἀπὸ τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ μαξιλάρια. Πάνω στὸ τραπέζι ἕνα ὠραῖο τραπέζομανδύλακι. Στὴ μέση ἕνα βάζο μὲ φρέσκα λουλούδια. Αὐτὰ τὰ λίγα πράγματα εἶναι πού ἀκτινοβολοῦν αὐτὴ τὴν οικειότητα καὶ τὴ θερμότητα. Ἐχετὲ το πάντα ὅ,τι ὅμι σας καὶ μὴ βαρεθῆτε ποτὲ νὰ δημιουργῆτε αὐτὸ τὸ ζεστὸ καὶ τὸ εὐφρόσυνο περιβάλλον στὴν κατοικία σας, γιὰ σᾶς, γιὰ τοὺς δικούς σας καὶ γιὰ τοὺς ξένους σας. Ξερετε πόσο πιὸ ὀρεκτικὲς γίνονται οἱ σκέτες τηγανιτὲς πατάτες πάνω σ' ἕνα καθαρό, φροντισμένο τραπέζομανδύλο καὶ πλάι σ' ἕνα μπουκέτο λουλούδια; Μὴν τὸ ξεχνάτε παντοῦ καὶ πάντοτε. Αὐτὸ σημαίνει πάντα πολιτισμὸ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΞΟΑΝΟ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΗΡΑΣ

Τὸ Ἄργος περνοῦσε με-
γάλες στενοχώριες. Γιω-
τάσανε προχτές τὰ «Ἡ-
ραϊα», κ' ὁ κοσμάκης με-
τρήθηκε στὰ δάχτυλα. Λι-
γοστοὶ ταῦροι ποτίσανε μὲ
τὸ αἷμα τους τὸ βωμό. Ἡ
πομπή δὲν εἶχε μήτε ἑκατὸ
μέτρα μακρός. Ὁ μεγάλος
ναός, ποὺ ἔκαμε μὲ τὸ
θαυμαστό χέρι τοῦ ὁ Πο-
λλυκλείτος, ἔσπεκε λυπημέ-
νος. Οἱ κολῶνες τοῦ ἔλε-
γες καὶ γέρνανε σὰν γέρι-
κα κορμιά.

Εἶναι καιρὸς ποὺ τὰ «Ἡ-
ραϊα» τῆς Σάμου μαζεῦου-
νε πῶς πολλὸ κόσμος. Μελι-
σι τ' ἀνθρωπομάζωμα σὰν
φτάση ὁ καιρὸς. Ὁλος ὁ
εὐτυχιζόμενος κόσμος, ποὺ
κάθεται στὰ γλαυκὰ ἀκρο-
γιάλια τῆς Ἰωνίας, ἔρχε-
ται νὰ προσκυνήσῃ τὸ ξό-
ανο τῆς θεᾶς. Νὰ ἰδῇ τὸν
ἀνθισμένο θάμνο διπλὰ
στὸν ἱερὸ Ἰμβρasso, ὅπου
γεννήθηκε μιά ροδοδάκτυ-
λην αὐγή ἢ μεγάλη Ἥρα.
Ἡ Ἀδμήτη ἡ βασιλοπού-
λα παρουσιάστηκε μιά μέ-
ρα στοὺς ἀρχόντες καὶ διή-
λωσε πὼς θάκλεθε τὸ ξό-
ανο τοῦ Σαμωϊτικοῦ ναοῦ.
Θάφευγεν αὖριο κιόλας
γιά τὸ νησί. Θὰ γινόντανε
ἱερεία ἐκεῖ κάτω, κ' ὅποτε
θέλανε αὐτοὶ ἄς στέλνανε
ἕνα πλεούμενο νὰ μπαρκά-
ρισαν τὸ ξόανο. Στὴν πρύ-
μνη ν' ἀνεμίξῃ μιά γαλάζια
παντιέρα κ' οἱ ἄντρες νά-
χουνε χέρια ἀπὸ καθαρὸ ἀ-
τάλι.

Ἡ Ἀδμήτη εἶναι δεκαε-
φτά μέρες ποὺ δουλεύει στὸ
ναό. Τὸ νησί ἀλλήλων ἔχει
μιά ἰδιόρρυθμη ὄψη. Ἡ
γεννήτρα Ἀδμήτρα τὸ στέ-
λιζε μὲ λογιῆς - λογιῆς χόρ-
το, κ' ἡ βλάστησι θρασυμο-
νὰ ἀφρισμένη καὶ παλαστή
μέσα στὸν κάμπο. Ἡ Ἀ-
δμήτη κάθεται στὸν αὐλόγυ-
ρο τοῦ ναοῦ καὶ συλλογιέ-
ται: «Θὲ νάρθῃ τὸ πλεού-
μενο λοιπόν! Θὰ κλέψουνε
τὸ ξόανο καὶ θὰ πᾶνε νὰ τὸ
θρονιάσουνε στολισμένο ἄ-
σπρα τριαντάφυλλα στὸ
λαμπρὸ ναό. Πρώτῃ ἱερεία
θὰ γίνη αὐτή. Ὅλη ἡ Ἐλ-
λάδα θάρρῃ νὰ προσκυνή-
σῃ τὴ θεὰ στὸν Ἀργεῖτικο
ναό». Ὁ κρότος ποὺ κάνου-
νε τὰ σάνταλα μιάς ἄλλης
ἱερείας τὴν ἐυπνάζει ἀπὸ τὸ
λήθαργο. Βραδυάζει, καὶ
κατὰ τὴ μεριά τῆς Ἀνατο-
λῆς τὸ ἱερὸ ἄστυ τοῦ δυ-
νατοῦ Πολυκράτη πλέει
μέσα στὰ ρόδινα καὶ στὰ
γρυσάφια.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξί. Οἱ κα-
λοὶ θεοὶ ντύσανε τὰ λουλού-
δια μ' ἀλλέγρες φορεσιές.
Οἱ πλαγιὲς γέμισαν παπα-
ροῦνες καὶ μαργαρίτες. Ὁ-
λο τὸ πέλαγος ἀπὸ τὴν ἑα-
κουσμένη Μίλητο ὡς τὸν
Ἐπαστάδιο Πορθμό κοίτε-
ται ἡσυχο. Ὁ Φοῖβος Ἀ-
πόλλωνας τὸ σαΐτεύει μὲ
ξανθὲς φωτιές καὶ τὰ νερά
λάμπουν χρυσὰ καὶ ἀρ-
γυρὰ.

Ἡ Ἀντινόη εἶναι ἡ ἀγα-
πημένη φίλη τῆς Ἀδμήτης.
Σὰν συγυρίσουν τὸ ναὸ
τραβᾶνε κατὰ τὰ ἄγια βου-
νὰ τῆς Βάρδας καὶ τὰ βρά-

Τὸ ξόανο τῆς θεᾶς Ἥρας.

δια ἐξαπλώνουν στὸ ἴδιο δω-
μάτιο.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἁμορ-
φα ἐδῶ. Ὁ πεῦκος χαμη-
λώνει κ' ἀπλώνει τὸ πρά-
σινο ἱσαμε τ' ἀκρογιάλι. Ὁ
καλὸς Ἰμβρasso κυλάει
ἀστέρευτος καὶ τὸ νερὸ
τραγουδᾷ εὐθυμούς ὕμνους
γιά τὴν ἀνοιξί. Ὁ κάμπος
εἶναι γεμάτος πράσινα κλή-
ματα φορτωμένα μοσχάτα
σταφύλια.

Ἡ Ἀδμήτη νιώθει πὼς
τὸν ἀγάπησε πολὺ αὐτὸν
τόπο. Πόσο τὴν ἀγα-
ποῦνε οἱ ἱερεῖες!... Τὴν
συγκινεῖ βαθιά αὐτὴ ἡ ἄ-
δολη ἀγάπη τους. Ἀχ φο-
βάται, μὰ τὸ μεγάλο Δία,
πὼς δὲ θὰ βαστάξῃ ἡ καρ-
διά τῆς νὰ κλέψῃ τὸ ξόανο.
Προχτές κιόλας ποὺ προ-
σεύχονταν γο ν α ι σ τ ῆ ς
μπρὸς τὸ ξόανο τῆς θεᾶς,
ἔλεγε νὰ ψιθυρίσῃ στ' αὐτὴ
τῆς Ἀντινόης τὸν ἄθλιο
σκοπὸ ποὺ τὴν ἔφερε ὡς

τὸ νησί. Ἀχ, ἀπὸ τὸν Ἀ-
σπρο Κάθο θὰ φανῇ τὸ
πλεούμενο. Ἡ γαλάζια παν-
τιέρα θάβῃ τὸ μεγάλο νό-
ημα. Ἀς ἦτανε λοιπὸν νὰ
μὴν ἐρχόντανε. Ἀς ἦτανε
νὰ φυσηθῇ μιά δυνατὴ τρα-
μουντάνα νὰ τὸ παρασύρῃ
κατὰ τὰ μέρη τῆς Κρήτης!
Μιὰν αὐγή, ἀπ' τὴ μεριά
τῆς Νοτίας, φάνηκε ἕνα
πλεούμενο μὲ γαλάζια παν-
τιέρα. Ἦρθε καὶ φουντά-
ρισε στὸν Ἠραϊτὴ ὄρμο καὶ
καμώθηκε πὼς τοῦλειψε τά-
χα τὸ νερό! Ἡ Ἀδμήτη
πῆγε στὸ δωμάτιό τῆς κ'
ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐλεγε
νὰ πᾶν ἴσια στὴ μεγάλη ἱε-
ρεία καὶ νὰ τῆς τὰ ἐξομολο-
γήθῃ. Νὰ πέσῃ στὰ πόδια
τῆς Ἥρας καὶ νὰ τῆς γυ-
ρῇ συγχώρεσι γιὰ τοῦτο
ποὺ ἐσχεδίασε. Ὁρῶντες
σὰν τρελλὴ τὸ δωμάτιό τῆς
κ' ἔκλαιγε... ἔκλαιγε...

Πέρα ἀπὸ κάμπους κ' ἄ-
πο θάλασσες ξεπέταγε μέ-
σα τὰ μάτια τῆς τὸ Ἄρ-
γος, ἡ πατρίδα τῆς. Ὁ να-
ὸς τῆς Ἥρας, τὸ μεγάλο
θαῦμα τοῦ Πολυκλείτου, ἔ-
στεκε λυπημένος. Κανένας
πιά δὲν πάταγε στὸ κατώ-
φλι τοῦ. Τὸ τραγοῦδι τοῦ
Αὐλητῆ δὲν ἀκουγότανε
πιά, κ' ἡ φήμη τοῦ σβοῦσε.
Χρειαζότανε λοιπὸν τὸ ξό-
ανο τῆς Ἥρας ποὺ στόλιζε
τὸ Σαμωϊτικὸ ναό. Κ' ἡ
ἰδία ἡ Ἀδμήτη μὲ βαρὺν
ὄρκο ὑποσχέθηκε νὰ τὸ
φέρῃ.

Πῶς ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς
Βάρδας ἔγειρεν ὁ ἥλιος,
καὶ σιγὰ - σιγὰ σκοτείνια-
σε. Οἱ ἱερεῖες κοιμήθηκαν,
κ' ἡ Ἀδμήτη ἄφησε ἄμαν-
τάλω τὴν μεγάλη πόρτα
τοῦ Ναοῦ.

Πρὸς τὰ μεσάνυχτα οἱ
Ἀργεῖτες πατώντας στὰ
νύχια μπήκανε μέσα στὸ ἄ-
δυτο. Στὸ μέσο στεκότανε
τὸ ξόανο βουδὸ μὲ μιά με-
γαλόπρεπην ἀκίνησι. Στὸ
κεφάλι εἶχε ἕνα καλὰ θύ-
θη καὶ στὸ καθε χέρι κρα-
τοῦσε κ' ἀπὸ μιά μοτιλίαια.
Οἱ Ἀργεῖτες τὸ σηκώσανε
μὲ μιὰν ἀνατριχίλα καὶ τὸ
πῆγανε στὸ καῖκι τους. Ἡ
Ἀδμήτη καθόντανε στὸ πα-
ράθυρο καὶ κοιτοῦσε δα-
κρυσμένη πρὸς τὸ μέρος
τῆς θάλασσας. Ἀς ἦτανε,
συλλογιόντανε, νὰ τιναχθῇ
μιά ἀστραπή ἀπ' τὸν Ὀ-
λυμπο ἴσια στὸ κεφάλι τῆς!

Οἱ Ἀργεῖτες καθίσανε
στὰ κουπιά, σηκώσαν τὴν
ἀγκυρά, κ' ἄρχισαν νὰ κω-

πηλατοῦν μ' ὅλη τὴ δύναμί
τους. Τὰ κουπιά ἔμπαιναν
μέσα στὸ νερό, μὰ λυνοῦ-
σαν σὰν βεργίτσες. Οἱ ἄν-
τρες τοῦ καῖκιου ἄρχισαν
νὰ κωπηλατοῦν πρὸς τὴν
ἰδία. Ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε ποτάμι
ἀπὸ πάνω τους. Θέλανε νὰ
φύγουν μιὰν ὥρα ἀρχί-
τερα.

Γυρίσανε τὰ μάτια τους
κατὰ τὴν ἀκτὴ, κ' εἶδαν
μὲ μεγάλη τρομάρα πὼς
τὸ πλεούμενο δὲν πῆρε μήτε
ἕνα βῆμα. Ξανάρχισαν τὴν
κωπηλασίαν μὲ δυνατώτερο
ρυθμό. Ὅμως τὰ κουπιά
πάλι λυνοῦσαν σὰν ἀψώ-
ματα καλὰ μὰ ποὺ τὰ φυ-
σὰ ὁ Βοριάς. Τὸ καῖκι ἔ-
λεγε πὼς ριζοθόλησε ἑα-
φικὰ στὸν πάτο τῆς θά-
λασσας. Δυνατὸ σύγκρου-
τοῦς ἔπιασε ὅλους. Γυρίσα-
νε πῶς στὴν ἀκτὴ κ' ἔρ-
ριξαν τὸ ξόανο τῆς θεᾶς
πάνω στὴν ἄμμο.

Σὰν ξημέρωσε γύρω ἀπ'
τὸ ξόανο ἔβλεπε μεγάλη
μάζωξι. Ἡ Ἀδμήτη πετά-
χτηκε ὡς τὴν ἀκροποταμί-
α, ἔκοψε ἀνθισμένες καναπῖ-
τσες καὶ δακρυσμένη στε-
φάνωσε τὸ κεφάλι τῆς θε-
ᾶς. Τὸ βάλανε πάλι στὸ βά-
θρο τοῦ, κ' ἡ Ἀδμήτη ἔ-
πεσε στὰ πόδια τῆς θεᾶς
καὶ γύρεψε συγχώρεσι. Ἡ
Ἀντινόη τὴν εἶδε ἔτσι θλιμ-
μένη, τὴν πῆρε καὶ τραδῆ-
ξε πρὸς τ' ὀνειροπόλο
δάσος τῆς Βάρδας. Κατὰ
τὸ μέρος τῆς Νοτίας ἐξώ-
ριζε ἕνα πλεούμενο ποὺ χα-
νόντανε στὸν ὀρίζοντα.

Ἡ Ἀδμήτη εἶναι χαρού-
μενη πιά. Κοιτάζει τὴν τρι-
ανταφυλλιά γραμμὴ ποὺ
ἀρχινάει ἀπὸ τὸν Ἀσπρο
Κάθο ἴσαμε τὸ ἄστυ τῶν
Νυμφέων. Περπατοῦνε στὸ
μακρὸς τῆς ἀκρογιαλίας
καὶ τὰ σάνταλα βουιάζουν
μέσα στὴν ἄμμο. Τὸ πέλα-
γος εἶναι ἡσυχασμένο, κ' ὁ
Ἀπόλλωνας σαΐτεύει τὰ νε-
ρά μὲ τριανταφυλλίες χρυ-
σόδερρες.

Ἀλκης Ἀγγελόγλου

Μιά φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας
ψαρᾶς κ' εἶχε δυὸ παιδιά, ἀλλὰ τό-
σο ὅμοια, ποὺ δὲν ξεχώριζες τὸ ἕνα
ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καθαυτὸ δυμάρικα. Σὰν
μεγάλωσαν τὰ παιδιά δὲν ἤθελαν μὲ
κανένα τρόπο νὰ καθήσουν στὸ πατρι-
κὸ τους σπιτί, μόν' ἤθελαν νὰ πᾶν στὴν
ξενητεία, ν' ἀποχτήσουν ὄνομα. Ὁ πα-
τέρας τους δὲν τ' ἄφηνε, γιὰ τὰ εἴ-
χε μοναχοπαῖδια, ἀλλὰ στὸ τέλος εἶδε
τὴν ἐπιμονή τους, καὶ τ' ἀποφάσισε
κ' αὐτὸς, καὶ τοὺς εἶπε, νὰ πᾶν πρῶ-
τα τὸ ἕνα, κ' ἄφου γυρίσῃ, ὕστερα
νὰ πᾶν καὶ τ' ἄλλο.

Τότες τὸ ἕνα παιδί πῆρε τὸ ἄλλο
καὶ τὸ σκυλί τοῦ, καὶ κίνησε, κ' εἶπε
στὸν ἀδερφό του ὅσο εἶναι τὸ ἕνα
κυπαρίσσι χλωρὸ (καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ
ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ κυπαρίσσια ποὺ εἴ-
χανε στὸν κῆπο τους) νὰ τὸν ἀπαν-
τέχῃ ζωντανό, μὰ ὅταν δῇ καὶ στεγνώ-
σῃ, τότες νὰ κινήσῃ νὰ πᾶν νὰ τὸν
εὐρή.

Ἐφυγε λοιπὸν τὸ ἕνα παιδί καὶ πῆ-
γε μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ, κ' ὕστε-
ρα ἀπὸ κάμποσες μέρες κόνεψε σὲ
μιάς γρηᾶς τὸ σπιτί. Τὸ βράδι σὰν
φάγανε ψωμί, ζήτησε τὸ παιδί τῆς
γρηᾶς νερό.

Δὲν ἔχω, τοῦ εἶπε ἡ γρηᾶ, μιά
φορὰ τὸ χρόνο παίρνουμε νερό ἐδῶ,
γιὰ τὸ κρατᾷ ἕνα στοιχειό, καὶ κά-
θε χρόνο ποὺ τοῦ δίνουμε καὶ τρῶει
μιά κόρη, τότες μᾶς ἀφίνει καὶ παίρ-
νουμε νερό. Καὶ τώρα ἔπεσε ὁ κλῆ-
ρος στὴν κόρη τοῦ βασιλιά, κ' αὖριο
τὸ πρῶτ' ἔφερε τὸν ἀδερφό σου.

Τὸ πρῶτ' ἔφεραν τὴν κόρη τοῦ βα-
σιλιά γιὰ νὰ τὴν φάῃ τὸ στοιχειό, κ'
ἀφου τὴν θέσανε ἐκεῖ σιμὰ μὲ μιά μα-
λαματένια ἀλυσίδα, ἔφυγαν καὶ τὴν
ἄφησαν μόνη.

Σὰν ἔφυγαν ὅλοι, πῆγε τὸ παιδί
στὴ βασιλοπούλα καὶ τὴ βρῆκε ποὺ
ἔκλαιγε καὶ τὴ ρώτησε τί ἔχει καὶ
κλαίει. Κ' ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε,
πὼς θὰ βγῇ τὸ στοιχειό νὰ τὴν φάῃ,
καὶ γιὰ τοῦτο κλαίει. Καὶ τὸ παιδί
τῆς εἶπε, πὼς τὴν γλυτώνει ἀπ' τὸ στοι-
χειό, ἂν τὸν πάρῃ ἄντρας τῆς. Τότες
ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε πὼς
παίρνει. Κ' ὅταν βγῆκε τὸ στοιχειό,
εἶπε τὸ παιδί τοῦ σκυλιοῦ τοῦ καὶ τό-
πνιξε, κ' ἔτσι γλύτωσε ἡ βασιλο-
πούλα.

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Θ'.

Τὰ προηγουμένα ὀκτὼ ἀρθρα μας διὰ τὴν
διατροφήν τοῦ παιδιοῦ ἦσαν περὶ τῆς ἐπιση-
μοῦς μου ἐργασίας δημοσιευθείσης εἰς τὸν
ἰατρικὸν τόπον, προσεπάθησα δὲ μὲ κάθε τρά-
πον ὥστε νὰ γίνω καταληπτὰ ἀπὸ τοὺς ἀνα-
γνώστας μας καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχεν τοῦ σκο-
ποῦ μου. Παραμένουν ὅμως μερικὰ σημεῖα ἢ
μᾶλλον ἀπορία πᾶν ἀναγνώστην μας καὶ μὲ
τὰς ὁποίας θὰ ἀσχοληθῶμε εἰς τὸ σημερινόν
καὶ τελευταῖον ἀρθρον μας.

Μας ἐρωτοῦν πὼς θὰ ξεχωρίσωμε τὴν πραγ-
ματικὴν ἀνорексиαν, ἢ ὅποια προέρχεται ἀπὸ

Σὰν τάμαθε αὐτὰ ὁ βασιλιάς, ἀπο-
φάσισε κ' αὐτὸς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κό-
ρη τοῦ γυναικα, κ' ἔκαμαν τοὺς γά-
μους.

Τὸ παιδί, ἀφου κάθισε μιά βδομά-
δα τὸ σπιτί, στενοχωρήθηκε, καὶ θέ-
λησε νὰ βγῇ στὸ κυνήγι. Ὁ βασιλιάς
δὲν τ' ἄφινε ἀλλὰ καὶ δὲν μπορούσε
νὰ τὸ βαστάξῃ. Τοῦ εἶπε, λοιπὸν, νὰ
πάρῃ κοντὰ τοῦ δούλου, νὰ τοῦ θα-
στᾶνε συντροφιά, μ' αὐτὸ δὲν θέλησε,
καὶ πῆρε μόναχά τ' ἄλλογο καὶ τὸ σκυ-
λί τοῦ. Κ' ἄφου περπάτησε πολὺ καὶ
δίψασε, εἶδε μακριὰ μιά καλύβα, καὶ
πῆγε νὰ πιῇ νερό.

Ἐκεῖ μέσα στὴν καλύβα ζοῦσε μιά
γρηᾶ μοναχὴ τῆς. Καὶ τῆς ζήτησε τὸ
παιδί, σὰν ἔφτασε μὲ τ' ἄλλογο καὶ τὸ
σκυλί τοῦ, λίγο νερό νὰ πιῇ. Κ' ἡ γρηᾶ
τοῦ εἶπε, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ δώσῃ μιά
βιτοῖα στὸ σκυλί τοῦ μπροστά, μὲ μιά
βέργα ποὺ ἔχει, κ' ὕστερα νὰ τοῦ δώ-
σῃ νερό. Καὶ τὸ παιδί παραδέχτηκε
καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸ βαρέσῃ. Κ' ἄφου
τὸ βάρεσε τὸ σκυλί καὶ τὸ μαρμάρω-

θέσανε μὲ μιά μαλαματένια ἀλυσίδα.

σε, βάρεσε κ' αὐτὸν καὶ τὸν μαρμά-
ρωσε, καὶ μαρμάρωσε καὶ τ' ἄλλογ-
τοῦ. Καὶ σὰν τὸν μαρμάρωσε, μα-
ρμάγγιασε τὸ κυπαρίσσι ποὺ εἶχανε στὸ
σπιτί τους.

Τότες ξεκίνησε, ὅπως εἶχανε συμ-
φωνήσει, ὁ ἄλλος τοῦ ἀδερφός, νὰ πᾶν
νὰ τὸν βρῇ, καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν ἰδία
πολιτεία ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ στοι-
χειό ὁ ἀδερφός τοῦ, κ' ἔτυχε νὰ κο-
νέψῃ στὴν ἰδία γρηᾶ ποὺ εἶχε μείνει
κ' αὐτὸς. Σὰν τὸν εἶδε ἡ γρηᾶ: Νὰ μὲ
συμπαθήσῃς γυνί μου! τοῦ λέει, ποὺ
δὲν ἦρθα νὰ σ' εὐχρηθῶ γιὰ τὸ γάμο
σου, ποὺ πῆρες τοῦ βασιλιά τὴν κόρη
γυναικα! Ἡ γρηᾶ δὲν εἶχε περάσει
πὼς ἦταν ὁ ἄλλος τοῦ ἀδερφός, ὁ
πρῶτος, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ στοιχειό
καὶ πῆρε τὴ βασιλοπούλα γυναικα.

Ἀς εἶναι, δὲν πειράζει, τῆς εἶπε,
καὶ κίνησε καὶ πῆγε ἴσια στοῦ βασι-
λιά τὸ σπιτί.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε:
Τί γίνηκες παιδί καὶ μῆεις νομίζουμε πὼς
ἐπαθε τίποτες στὸ κυνήγι, κ' ἔκανες
τόσες μέρες νὰ φανῇς! Αὐτὸς τσιμου-
διά, δὲν εἶναι τίποτες, καὶ τὸ πρῶτ' ση-
κώνας καὶ καφεῖνε γιὰ τὸ κυνήγι, κ'
ἔτυχε νὰ πάρῃ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε
πάρει καὶ ὁ ἀδερφός τοῦ, καὶ ἀπὸ μα-
κριὰ εἶδε τὸν ἀδερφό τοῦ μαρμαρω-
μένο καὶ τὸν ἐγνώρισε. Πῆγε στὴν κα-
λύβα καὶ λέει τῆς γρηᾶς νὰ τοῦ ξε-
μαρμαρώσῃ τὸν ἀδερφό τοῦ. Κ' ἡ
γρηᾶ τοῦ λέει.

— Ἀφῆσε νὰ κτυπήσω μιά τὸ σκυλί
σου μὲ τὴ βίτσα, κ' ὕστερα νὰ ξε-
μαρμαρώσω τὸν ἀδερφό σου!

— Πές μου ἔμένα νὰ τὸν ξεμαρμα-
ρώσω, τῆς λέει τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ
φωνάξω τοῦ σκυλιοῦ μου καὶ σὲ κα-
ταπιῇ.

Καὶ σὰν δὲ θέλησε, εἶπε τοῦ σκυ-
λιοῦ τοῦ καὶ τὴν κατάπιε ὡς τὴ μέση.
Τότες τοῦ εἶπε ἡ γρηᾶ.

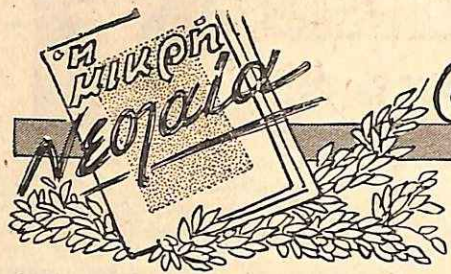
— Ἐχω δυὸ βίτσες, μιά πράσινη
καὶ μιά κόκκινη, μὲ τὴν μιά τὴν πρά-
σινη μαρμαρώνω, μὲ τὴν κόκκινη ξε-
μαρμαρώνω.

Τότες πῆρε τὴ βίτσα τὴν κόκκινη
καὶ ξεμαρμαρώσε τὸν ἀδερφό τοῦ, τὸ
σκυλί καὶ τ' ἄλλογο. Κ' ὕστερα εἶπε
τοῦ σκυλιοῦ τοῦ νὰ καταπιῇ ὁλόκλη-
ρη τὴ γρηᾶ, κ' αὐτοὶ ξεκίνησαν, ἀγ-
καλιασμένοι, καὶ πῆγαν στὴν ὁμορφὴ
τοῦ τόπου.

Ζήτημα τὰ ἱατρικὰ λεγόμενα καὶ τὰ λεγόμενα εἰ-
δικὰ βιβλία γιὰ τίς μητέρες. Ἐπειτα δὲν πρέ-
πει νὰ ζητᾶμε συμβουλὲς ἀπὸ γιατροῦς μὴ εἰ-
δικούς γιὰ τὰ παιδιά ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς
ἀκόμη παιδίατρος, χωρὶς νὰ ἐξετάσουν τὸ
παιδί, διὰ τὴν λεπτότητα οἱ περισσότεροι θὰ
δώσουν τὴν συμβουλὴν ποὺ τοὺς ζητοῦν χωρὶς
νὰ εἶναι βέβαια περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος
τῆς. Τέλος πρέπει νὰ θεωροῦμε ὁρεκτικὰ, διότι ἡ
τά φάρμακα τὰ θεωροῦμε ὁρεκτικὰ, διότι ἡ
πειρά μᾶς ἐδίδασκε ὅτι εἶναι ἀνορεξία, πολλὰς
δὲ φορές καὶ ἐπιλόξασθαι. Ἐπειτα εἶναι δυνα-
τὸν νὰ προσφέρῃ ἕνα ὁρεκτικὸν φάρμακον σὲ
ἕνα παιδί ποὺ πάσχει ἀπὸ ἐκλάσθησιν, χρονία
ἀνορεξία, δυσπεψία κλπ. ἂν δὲν γιατρευ-
θῇ προηγουμένως ἡ πάθησις τοῦ.

Κατόπιν ἐξοίει τὴν ψευδὴ ἀνорексиαν ἢ καλ-
λίτερα τὰ ἰδιότροπα, τὰ μίξερ καὶ κακομαθη-
μένα παιδιά. Αὐτὰ γιὰ νὰ γιατρευτοῦν χρειά-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Καθώς έπερνούσα έξω από ένα σχολείο, άκουσα τόν παρακάτω διάλογο μεταξύ δύο μαθητών:

— Πάν τὰ φέματα! Άρχίζουν πάλι τὰ μαθήματα καὶ ἡ δουλειά!

— Άρκετὰ ὅμως ξεκουραστήκαμε τρεῖς μῆνες κοντά! Δὲν εἶναι λίγο! Ἐγὼ νὰ σοὺ πῶ ἀνυπομονοῦσα νὰ ἀρχίσουν τὰ μαθήματα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀνυπομονοῦσα καθόλου. Κι' ἂν θῆς νὰ σοὺ πῶ, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀνοίγαν καθόλου τὰ σχολεῖα. Μελέτες, γραψίματα, διαγωνισμοί, καρδιοχτύπια... οὐχ ἀδερφέ! Κάθεσαι τώρα καὶ μοῦ λὲς πὼς ἀνυπομονοῦσες νὰ ἀφήσης τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὸ παιγνίδι καὶ νὰ κλειστής μέσα... Δὲν σὲ καταλαβαίνω ἀλήθεια καθόλου...

— Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι φοβερό! Θέλεις δηλαδὴ ὅλη σου τὴ ζωὴ νὰ τὴν περνᾷς χωρὶς ἐργασία, δίχως σκοπὸ, ξαπλωμένος ἀπ' τὸ πρωῒ ὠς τὸ βράδυ; Ἐγὼ πραγματικὰ δὲν σὲ καταλαβαίνω καθόλου. Ἐσὺ ἓνα παιδί γεμάτο ἀπὸ ζωὴ, ποὺ μπορεῖς ὄχι μονάχα στὸν ἑαυτὸ σου μὰ καὶ στοὺς ἄλλους νὰ γίνης χρήσιμος, μὲ τίς γνώσεις σου, μὲ τὴν ἐργασία σου, νὰ τελειώσῃς τὸ σχολεῖο σου, νὰ καταπιαστῇς μὲ μιὰ ἐργασία καὶ νὰ διακριθῇς σ' αὐτή, νὰ βοηθήσῃς τοὺς γονεῖς σου, ποὺ σήμερὰ ἐργάζονται αὐτοὶ γιὰ σένα, νὰ φανῇς χρήσιμος στὴν κοινωνία, στὴν Πατρίδα. Ἐχάσας τί μᾶς λὲν στὸν Ὑποτομέα; Ἐχάσας τί λέει ὁ Ἀρχηγός; Πὼς κάθε ἓνας πρέπει ὄχι μονάχα νὰ ἐργάζεται μὰ καὶ νὰ δίδῃ τὸ ἀνώτερο ὄριο τῆς δυνάμεώς του γιὰ νὰ διακρίνεται στὸ ἔργο του; Καλὲς εἶναι βέβαια οἱ διακοπὲς καὶ ἡ ἀνάπαυσι, μὰ αὐτὲς χρησιμεύουν γιὰ νὰ παίρνομε περισσότερη δύναμι καὶ νὰ συνεχίζομε μὲ περισσότερη ὄρεξι τὴν ἐργασία μας...

Ὁ ἄλλος τότε ἐκατέβασε τὸ κεφάλι του ντροπισμένος καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Τί νὰ πῇ ἄλλωστε;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ὁ ΚΗΨΟΣ

Ὁ Σκαπανέας Ἀνδρ. Σ. Ξανθοπούλου.

Τὸ ποιηματάκι μας.

Τὸ κατσικάκι

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποῦναι πεταχτό,
κι' ἔχει στὸ λαιμὸ στολίδια
κι' ἓνα φυλαχτό.

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποῦναι μιὰ χαρά,
κι' ὅταν βλέπῃ τὴ μαμά του
παίζει τὴν οὐρά.

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
ποῦναι τόσο δά,
καὶ στὸ πράσινο χορτάρι
θέλει νὰ πηδᾷ.

Ξέρω κάποιο κατσικάκι
μὰ πολὺ ζωηρό.
ποῦμαθε τρελλὰ παιγνίδια
καὶ τρελλὸ χορὸ.

Ζ. Π.

Διασκευή ἀπὸ τ' ἀγγλικά

7.

(Συνέχεια)

— Σ' εὐχαριστῶ, Πούφ, ἀποκρίθηκε ὁ Γκαρῆς. Εἶσαι ἀληθινὴ φίλη. Ὅχι σὰν μερικοὺς μερικοὺς...

Ἔτσι ἡ Χιονάτη ἔφυγε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴν οὐρὰ τοῦ Γκαρῆ.

Ἦταν ἓνα ὁμορφὸ ἀνοιξιὰτικο πρωῒνὸ ὅταν ξεκίνησε. Μικρὰ ἀνάλαφρα συννεφάκια ἐπαίζαν στὸν γαλάζιον οὐρανὸ, περνοῦσαν κάποτε μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰ νάθελαν νὰ τὸν κρύψουν καὶ πάλι ἐφευγαν κι' ἄλλα ἐρχόντουσαν πίσω τους. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ συννεφάκια ἔλαμπε ὁ ἥλιος ζεστός, ζεστός. Ἡ Χιονάτη πέρασε μὲ προσοχή, νὰ μὴ χαλάσῃ τὴ γούνα της, μέσα ἀπὸ τὰ βᾶτα, ἐϋστήκε λίγο σ' ἓνα ἔλατο, προχώρησε ἀρκουδιστὰ, ὅπως προχωροῦν οἱ ἀρκούδες, στραβοπατώντας τὰ ποδάρια της, διὰ τὴν ἐξερὴ κοίτη ἐνὸς ποταμοῦ, σκαρφάλωσε ἀπάνω σὲ βράχους, καὶ τέλος ἔφτασε στὸ Μεγάλον Κέντρο τοῦ δάσους. Γιατί σ' αὐτὸ τὸ Μεγάλον Κέντρο τοῦ δάσους ζοῦσε ἡ Κουκουβάγια.

— Ἄν ὑπάρχῃ κανεὶς ποὺ ξέρεي κάτι, τότε μόνον ἡ Κουκουβάγια ξέρει κάτι. συλλογίστηκε ἡ Χιονάτη. Καὶ νὰ μὴ μὲ λένε Χιονάτη, συλλογίστηκε, ἂν ἔχω ἄδικο. Μὲ λένε ὁ

μὼς Χιονάτη, συλλογίστηκε. Ὡστε καλὰ κάναμε κι' ἤρθαμε!

Ἡ Κουκουβάγια ζοῦσε στὴν Καρυδιά σ' ἓνα φημισμένο σπίτι. Τὸ σπίτι της ἦταν τὸ μεγαλύτερο σπίτι ποὺ ἤξερε τὴ Χιονάτη. Στὴν πόρτα κρεμόταν τὸ σκονινὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Ἡ Χιονάτη τὸ τράβηξε καὶ φώναξε:

Στὴν πόρτα τῆς κουκουβάγιας κρεμόταν τὸ σκονινὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Κουκουβάγια! Ἀνοιξέ μου! Εἴμαι ἡ Χιονάτη, ἡ Πούφ!

ΤΑ ΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΒΑΘΡΑΚΩΝ

Ἄκους, ἀκούς
τοὺς βαθρακοὺς;
Χὰ χὰ! γελοῦνε,
μᾶς περγελοῦνε,
ξεκαρδισμένοι,
σὰ μεθυσμένοι,
χὰ χὰ! χὰ χὰ!
μπακούα, μπακούα!

Κάνουν βαθειὰς
μακροβουτιὰς,
τὴ ράχη λιάζουν
καὶ κουβεντιάζουν
καὶ πέφτουν πάλι
μὲ τὸ κεφάλι,
χὰ χὰ! χὰ χὰ!
μπακούα, μπακούα!

Μέσ' στὸ νερὸ
θὰ λήῃ, θαρρῶ,
ὁ ἓνας στοὺς ἄλλους,
μικροὺς, μεγάλους,

χὰ χὰ! ἱστορίες
θὰ λήῃ ἄστειες,
χὰ χὰ! χὰ χὰ!
μπακούα, μπακούα!

Κι' ὅταν μιλοῦν,
κι' ὅταν γελοῦν,
χὰ! χὰ! χὰ! χὰ! χὰ!
τὸν κόσμον τάχα
συνοκοιτάζουν,
καὶ διασκεδάζουν,
χὰ χὰ! χὰ χὰ!
μπακούα, μπακούα!

Καὶ κράζουν: «Νά,
γιὰ ἰδέσ βουνά,
κοπάδια, τόποι,
ζουζούνια, ἀνθρώποι,
χωράφια, ἀμπέλια...»
καὶ σκᾶν τὰ γέλια,
χὰ χὰ! χὰ χὰ!
μπακούα, μπακούα!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἡ Κουκουβάγια παρουσιάστηκε.

— Γεῖά σου, Πούφ, εἶπε. Τί νέα;
— Φριχτὰ καὶ θλιβερά! ἀποκρίθηκε ἡ Πούφ, γιατί ὁ Γκαρῆς ὁ φίλος μου, ἔχασε τὴν οὐρὰ του. Καὶ εἶναι πολὺ στενοχωρημένος. Λοιπόν, θάχῃς τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῇς πὼς νὰ τὴν βρῶ;

— Καλὰ, εἶπε ἡ Κουκουβάγια ποῦξε πολλὰ γράμματα καὶ κορδῶθηκε. «Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις συνηθίζεται...».

— Τί δὲ πῇ; αἰφασπέρη πτώσιν ἔχεται; εἶπε ἡ Χιονάτη μὲ μεγάλη εὐγένεια. Γιατί, ξέρεις, εἰμαι μιὰ Ἀρκούδα μὲ πολὺ λίγο μυαλὸ κι' οἱ πολὺ δύσκολες λέξεις μοῦ ξεφεύγουν...

— Θὰ πῇ τί πρέπει νὰ κάνῃς. Λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα ὀρίζεται μιὰ ἀμοιρὴ...

— Στάσου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ Χιονάτη. Τί θὰ πῇ πάλι ἀμοιρὴ;

— Ἀ-μοι-ρὴ! φώναξε ἡ Κουκουβάγια. Γράφομε καὶ τὸ διαλαλοῦμε σ' ὅλο τὸ δάσος, πὼς θὰ δώσουμε ἓνα μεγάλο κάτι σὲ ὅποιον θὰ βρῇ τὴν οὐρὰ τοῦ Γκαρῆ.

— Κατάλαβα, κατάλαβα, εἶπε ἡ Χιονάτη κουνώντας τὸ κεφάλι. Κι' ἀφοῦ ἤρθε ὁ λόγος σ' ἓνα Μεγάλον Κάτι, εἶπε κι' ἀναστένανε, ἐγὼ συνήθως παίρνω ἓνα Μικρὸ Κάτι αὐτὴ τὴν ὥρα...

Καὶ κοίταξε μὲ λαιμαργία τὸ ντουλάπι στὴ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ.
— Λοιπόν ἐξακολούθησε πολὺ σοβαρὴ ἡ Κουκουβάγια, γράφομε αὐτὴ

τὴ δὴλωσι καὶ τὴν τοικοκολλοῦμε σ' ὅλο τὸ δάσος...

Ἡ Κουκουβάγια ἐξακολουθοῦσε κι' ὅσο πῆγαινε μεταχειριζόνταν ὅλο καὶ πὺ δὺσκολες καὶ πὺ μακριὰς λέξεις, ὥσπου τέλος ἄρχισε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' ἐξήγησε πὼς ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ αὐτὴ τὴ δὴλωσι ἦταν ὁ Πετρής.

Βγῆκαν ἀμέσως στὸ κατώφλι. Ἡ Κουκουβάγια μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε. Κι' ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ Πούφ κοίταξε καὶ κοίταξε καὶ κοίταξε τὸ σκονινὶ τοῦ κουδουνιοῦ κι' ὅσο τὸ κοίταξε τόσο τῆς φαίνονταν πὼς τὸ εἶχε ξαναδεῖ, μὰ δὲ θυμόταν ποῦ.

Δὲν ἔμοιαζε καὶ πολὺ μὲ σκονινὰ κι' εἶχε καὶ στὴν ἄκρὰ μιὰ φούν-

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις συνηθίζεται... εἶπε ἡ Κουκουβάγια.

τα. Ἡ Πούφ κόλλησε τὴ μύτη της καὶ τὸ μυρίστηκε καλὰ καλὰ «Δὲ μυρίζει ψάρι, συλλογίστηκε, δὲ μυρίζει Κουνελῆ... μυρίζει... μυρίζει...».

— Ὡραῖο σκονινάκι, εἶπε ἡ Κουκουβάγια.

Μεταξὺ φίλων: Ἄκουσες, Πόπη; Ἦρθε τώρα ἓνας ἀθλητῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἑκατὸ ὀκάδες μὲ τὸνα τοῦ γέρι.

— Σπουδαῖο πράγμα! Ἄμ ἐγὼ, Φάνη μου, ποὺ εἰμαι κορίτσι καὶ σηκῶνω... τὴ γειτονιά μὲ τίς φωνές μου;

Ὁ Δάσκαλος: — Ἐνας ἀνθρώπος κερδίζει μιὰμιση δραχμὴ τὴν ὥρα. Σὲ δώδεκα ὥρες πόσες θὰ κερδίσῃ;

Ὁ Μαθητῆς, βλέπων τὸ ρολόγι τῆς τάξης: — Μηδέν!

Ὁ Δάσκαλος: — Γιατί;

Ὁ Μαθητῆς: — Γιατί τὸ ρολοῖ εἶναι σταματημένο.

— Πολὺ ὠραῖο, ἀποκρίθηκε ἡ Πούφ. Μὰ κάτι μοῦ θυμίζει. Δὲν ξέρω τί, μυρίζει... μυρίζει... Μὰ ποῦ τὸ βρήκες, ἀλήθεια;

— Μπροστὰ στὴ μύτη μου, στὸ δάσος. Κρέμονταν σ' ἓνα ἄθμνο καὶ σκέφτηκα πὼς κάποιος θὰ ζοῦσε ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὸ τράβηξα. Μὰ κανεὶς δὲν πρόβαλε. Τὸ τράβηξα λοιπόν ἀκόμα μιὰ φορὰ, πολὺ δυνατὰ, καὶ μοῦ ἀπόμεινε στὰ χέρια. Κι' ἐπειδὴ κανένας δὲν παρουσιάστηκε νὰ τὸ ζητήσῃ, τὸ πήρα σπίτι μου.

— Κουκουβάγια, εἶπε ἡ Πούφ σοβαρά, ποῦ ὥστόσο εἶχε βρῇ τί μύριζε τὸ παράξενο αὐτὸ σκονινάκι, ἔκανες κάποιον λάθος. Κάποιος τὸ ἤθελε καὶ τὸ ζήτησε.

— Ποιός;

— Ὁ Γκαρῆς, ὁ ἀγαπημένος φίλος μου. Τὸ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ.

— Τὸ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ;

— Ναι. Κι' ἦταν ἀφωσιωμένος σ' αὐτό, εἶπε ἡ Χιονάτη μὲ θλίψη.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ξεκρέμασε καὶ τὸ κουβάλησε πίσω στὸν Γκαρῆ. Κι' ὅταν ὁ Πετρής τὸ ξανακάρφωσε στὴ σωστὴ του θέσι ὁ Γκαρῆς ἔτρεξε μέσα στὸ δάσος κουνώντας τὴν οὐρὰ του μὲ τόση χαρὰ, ποὺ ἡ Χιονάτη τᾶχασε, κι' ἔτρεξε σπίτι της νὰ ρουφήξῃ κάτι γιὰ νὰ ξαναπάρῃ δύναμι. Καὶ σκουπίζοντας τὸ στόμα τῆς, μιστὴ ὥρα ἀργότερα, τραγουδοῦσε ἀπὸ μέσα τῆς, μὲ πολλὰ περηφάνεια, αὐτὸ τὸ τραγουδάκι:

«Ποιὸς βρῆκε τὴν οὐρὰ;
Ὡ, νάτη, νάτη,
τὴ βρῆκεν ἡ Χιονάτη!».

(Ἀκολουθεῖ)

Για να μαθαίνετε

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Μαγική εικόνα

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δέν ήταν εκεί!...

Η μικρή Νίνα επιστρέφει από την εκκλησία.
— Λοιπόν, την ρωτά ή μητέρα της, παρακάλεσε καλά τον Θεό;
— Μά δεν ήταν εκεί, μά, μά, μόνο ένας παπάς ήταν.

Γιατί έκλαιγε...

Ο μικρός Τάκης κλαίει, κλαίει πολλή ώρα. Έξαφνα σταματά και ρωτά την μητέρα του:
— Μαμά γιατί έκλαιγα;
— Γιατί δεν σ' άφησα να παίζεις με τα σπρίτα;
— Α, ναι, θυμήθηκα!... άπαντα ο Τάκης και ξαναρχίζει τα κλάματα.

Η κλητική

Στό σχολείο ο Κουφιοκεφαλάκης κλίνει:

Η γάτα, της γάτας, την γάτα, ω... αλλά στην κλητική σταματά.

— Ε! παρακάτω; ρωτά ο δάσκαλος. Πώς κάνει ή κλητική;

Ο Κουφιοκεφαλάκης μένει με άνοιχτο το στόμα.

— Μά τέλος πάντων! Πώς θα φωνάξεις την γάτα;

Κι' ο Κουφιοκεφαλάκης θριαμβευτικώς:

— Ψί, ψί, ψί, ψί!

Εν βία

Ο Γιαννάκης πήρε μια επιτολή από την Αθήνα γραμμένη εν βία.

— Ορίστε κατάστασις! φωνάζει. Προφήτης είμαι ν' ανακαλύψω που κατοικεί αυτός ο κύριος; Έν Αθήναις ή εν Βία;

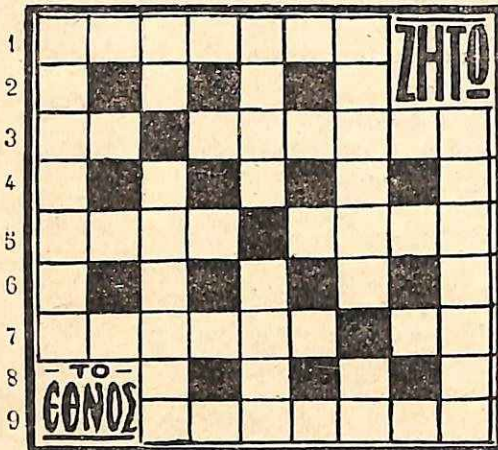
Αυτό ακριβώς

Κατά διαταγήν του καθηγητού ο Πέτρος, αινίως άτακτος, αναγκάζεται να παρουσιασθή στον Γυμνασιάρχη.

Ο Γυμνασιάρχης:
— Μά δεν σου είπα να μη σέ δώ άλλη φορά έμπρός μου;
Ο Πέτρος:— Αυτό ακριβώς έλεγα στον κύριο Καθηγητή αλλά εκείνος που ν' άκούση!

Οριζοντίως:

1) Τοποθεσία και χωρίον της 'Αττικής, από το όποιον έλαβε την όνομασίαν της περίφημος εις την ιστορίαν της 'Ελλάδος μάχη.
2) 'Αρθρον (δοτ.) — Κορμιά.
3) Καλύπτει το έν τέταρτον της γής — Νήσος της 'Ασίας.
4) Μικρόν, πολύ μικρόν χρονικόν όριον — Κτητική άντωνυμία.
5) Εύγευστα (γνωστό επίθετον με το όποιον χαρακτηρίζομεν τά καλά φαγητά).

Καθ'έτω:

1) Το όνομά του έγινε σύμβολον της ένότητος του 'Ελληνισμού.
2) Θεότης του ήλίου των αρχαίων Αιγυπτίων — Είναι το καλόν και πρό παντός δεν είναι το άσχημον...
3) Ο 'Ολυμπος ήτο ή κατοικία των — Δερματίνη λωρίς.
4) Το έν δεύτερον του χορευτικού ζεύγους (γεν.) — Νότα βυζαντινης μουσικής.
5) Τά πλέον... μας πρόσωπα είναι ο πατήρ, ή μητηρ μας και άλλοι συγγενείς μας ως και οι στενοί φίλοι μας.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αναγραμματισμός

Ένα ποτάμι Ισπανικό το αναγραμματίζω κι' ήμερο ζώο σπιτικό εύθους σου σχηματίζω.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Τρίγωνον

1η σειρά: Αΐσθαις 2α σειρά: Είς των ιδρυτών της Ρώμης 3η σειρά: Λέγεται εις το τέλος των προσευχών 4η σειρά: Κτητική άντωνυμία 5η σειρά: Κλωστή, νήμα 6η σειρά: Σύμφωνον.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αίνιγμα

Αν με κυνήγι πάντα ζω τουφέκι δεν βασταίνω ψαράς δεν είμαι, μά παντού τά δίχτυα μου τά σταίνω.

Μ. ΚΡΟΚΟΥ

Μαγικόν γράμμα

Τή άνταλλαγή ένός γράμματος των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αυτού, θα σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

Νότος, τόνος, βία, τρέχω, Δήλος.

Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

Πυραμίς: Υ, άδω, φάρος, Ουράλια, Καθέτως, 'Υδρα. Αίνιγμα: ΙΗ σκιά.

Ακροστιχίς: Κορσική (Κρόνος, 'Ολυμπος, Ρώμη, Σταυρός, 'Ικαρος, Κύρος, 'Ηλιος).

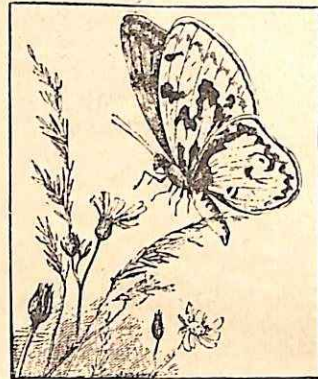
Κρυπτογραφικόν: Περιανδρος, 'Ινδιάνος, 'Ιόνιον, Νίλος, Ρανίς, 'Ινδία, Έπος, Ροιά.

Τρίγωνον: 'Αραράτ, ράκος, άκρη, ροή, άς, Τ. Γρίφος: Η πλύντρια έπλυνε το ύποκάμισον.

Συναρμολόγησις: 'Αλπειος.

Μωσαϊκόν: Σέρβος. Τά 7 μηδενικά: Βαρβάρα.

Η ώραία πεταλούδα της μαγικής μας εικόνας πετά

άνυποπτη στο λουλούδι, χωρίς να βλέπη τον έντομολόγο, ο όποιος έζήλησε τους ώραίους χρωματισμούς της και θέλει να την πιάση για να την καρφώσει στην συλλογή του.

Αινίγματα

1ον

'Αλλοίμονον στη Γαλλική, μά στην 'Ελλάδα δόξα, κι' αλλοίμονον που θα πιαστή

με παλληκάρια τόσα.

2ον

Με παίζουνε στα θέατρα και όμως είμαι πόλις.

3ον

Δυο άνθη αν προσθέσης θάλασσα θ' άποτελέσης.

4ον

Βρίσκομαι στην κεφαλή σου κι' αν μου βάλης κεφαλή, εις τά πόδια σου θα πέσω ψάξε τώρα να μ' εύρης.

5ον

Το θηλυκό μου κίνδυνος στα πόδια του άλλου κίνδυνος το ουδέτερον εις χείρας του ανθρώπου.

6ον

Αν βάλης τρεις φορές το πα

κι' ύστερα το κυττάξης ένδοξο όνομα θα ίδης αν θές να με διαβάσης.

Ε. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΙ

Κουφιοκεφαλάς

Παιγνίδια

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Παίρνετε ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, — χαρτί, μπαστούνι, μαντήλι, — και στοιχηματίζετε ότι θα το βάλετε κάτω στο πάτωμα, αλλά κανείς δεν θα μπορέση να το πηδήση. Το στοιχημα γίνεται δεκτό. Τότε πηγαίνετε και τοποθετείτε το αντικείμενο απλούστατα, δίπλα στον τοίχο, κολλητά. Κι' έπειδή, για να το πηδήση κανείς δεν είναι εύκολο να... ρίξη τον τοίχο, κερδίζετε.

Παροράματα

Οι φράσεις που θα διαβάσετε πάρα κάτω είναι λανθασμένες. Μερικές λέξεις δεν είναι σωστές και ακριβώς πρέπει να βρής τις όρθες λέξεις να τις τοποθετήσετε όπου πρέπει για να σχηματισθούν φράσεις κανονικές.

1. Ο κόσμος ζυγίζει σαν σφαίρα.

2. Η κόλα κάνει αυγά.

3. Ο μήνας είναι μέρος του πόνου.

4. Ο στύλος είναι πιστός φύλακας.

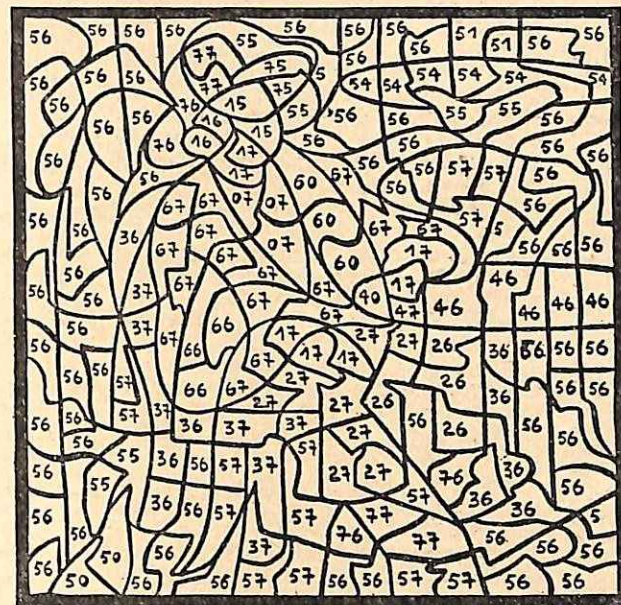
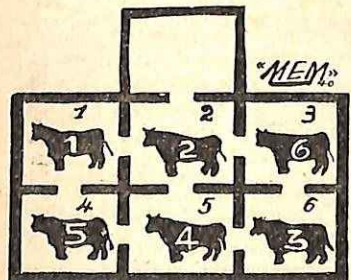
Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΙΣ

Τά έξη βώδια

Τά βώδια που βρίσκονται στο σταύλο πρέπει το καθένα να πάη στη θέση του. Δηλαδή το ύπ' αριθ. 1 βώδι στο τετράγωνο 1, το ύπ' αρ. 2 στο τετράγωνο 2, το 3 στο 3 κλπ.

Για να γίνη αυτό πρέπει να μπη ένα βώδι στο άδειο τετράγωνο και να μετακινηθούν ύστερα τ' άλλα ένα-ένα, ώστε να πάρουν τις θέσεις που τους ανήκουν. Ποτέ δεν πρέπει να βρεθούν δυο βώδια σ' ένα τετράγωνο. Προσπαθήστε να πετύχετε με όσον το δυνατό λιγώτερες κινήσεις.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Στερεώσατε ένα διαφανές χαρτί στο σχέδιο και, οδηγούμενοι από τον πρώτο αριθμό κάθε κομματιού, χρωματίσατε τα μέρη της εικόνας ως εξής.

Όπου υπάρχει:

1 με καφετί άνοιχτό, 2 με καφετί σκούρο, 3 με πράσινο - κίτρινο, 4 με γκριζό άνοιχτό, 5 με κόκκινο άνοιχτό, 6 με πλε άνοιχτό, 7 με μαύρο.

Όπου υπάρχει 0, θα μείνη λευκό.

Έπειτα στερεώσατε ένα άλλο διαφανές χαρτί και χρωματίσατε, οδηγούμενοι απ' τον δεύτερο αριθμό αυτή τη φορά.

Τετράγωνον

1η σειρά: Αριθμη- 2α σειρά: Πε- 3η σειρά: Αρπα- 4η σειρά: Κρά- 5η σειρά: Προσφέρεται 6η σειρά: Μικροσκοπικός αν- 7η σειρά: Ρωμαίος αυτοκράτωρ.

Και καθέτως τά ίδια. Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Οριζοντίως: 1) 'Ελλάς, 'Ασία, 2) πα- 3) 'Αλ, 4) 'Ιω-φόροι, 5) όρκος, 6) 'Ια-φόροι, 7) 'Ια-φόροι, 8) 'Ια-φόροι, 9) 'Ια-φόροι, 10) 'Ια-φόροι. Καθέτως: 1) 'Επαινος, 2) λαλώς, 3) 'Επαινος, 4) 'Επαινος, 5) 'Επαινος, 6) 'Επαινος, 7) 'Επαινος, 8) 'Επαινος, 9) 'Επαινος, 10) 'Επαινος.

Χωρίς μαύρα: Οριζοντίως: 1) Κως, 2) βάρος, 3) Χα- 4) 'Ια-φόροι, 5) όρκος, 6) 'Ια-φόροι, 7) 'Ια-φόροι, 8) 'Ια-φόροι, 9) 'Ια-φόροι, 10) 'Ια-φόροι. Καθέτως: 1) 'Επαινος, 2) λαλώς, 3) 'Επαινος, 4) 'Επαινος, 5) 'Επαινος, 6) 'Επαινος, 7) 'Επαινος, 8) 'Επαινος, 9) 'Επαινος, 10) 'Επαινος.

Τά σπρίτα: Τοποθετούμε από 4 σπρίτα στις γωνίες και από 1 στις άλλες θέσεις.

Βέλος

1η σειρά: 2α σειρά: 3α σειρά: 4α σειρά: 5α σειρά: 6α σειρά: 7α σειρά: 8α σειρά: 9α σειρά: 10α σειρά: 11α σειρά: 12α σειρά: 13α σειρά: 14α σειρά: 15α σειρά: 16α σειρά: 17α σειρά: 18α σειρά: 19α σειρά: 20α σειρά: 21α σειρά: 22α σειρά: 23α σειρά: 24α σειρά: 25α σειρά: 26α σειρά: 27α σειρά: 28α σειρά: 29α σειρά: 30α σειρά: 31α σειρά: 32α σειρά: 33α σειρά: 34α σειρά: 35α σειρά: 36α σειρά: 37α σειρά: 38α σειρά: 39α σειρά: 40α σειρά: 41α σειρά: 42α σειρά: 43α σειρά: 44α σειρά: 45α σειρά: 46α σειρά: 47α σειρά: 48α σειρά: 49α σειρά: 50α σειρά: 51α σειρά: 52α σειρά: 53α σειρά: 54α σειρά: 55α σειρά: 56α σειρά: 57α σειρά: 58α σειρά: 59α σειρά: 60α σειρά: 61α σειρά: 62α σειρά: 63α σειρά: 64α σειρά: 65α σειρά: 66α σειρά: 67α σειρά: 68α σειρά: 69α σειρά: 70α σειρά: 71α σειρά: 72α σειρά: 73α σειρά: 74α σειρά: 75α σειρά: 76α σειρά: 77α σειρά: 78α σειρά: 79α σειρά: 80α σειρά: 81α σειρά: 82α σειρά: 83α σειρά: 84α σειρά: 85α σειρά: 86α σειρά: 87α σειρά: 88α σειρά: 89α σειρά: 90α σειρά: 91α σειρά: 92α σειρά: 93α σειρά: 94α σειρά: 95α σειρά: 96α σειρά: 97α σειρά: 98α σειρά: 99α σειρά: 100α σειρά: 101α σειρά: 102α σειρά: 103α σειρά: 104α σειρά: 105α σειρά: 106α σειρά: 107α σειρά: 108α σειρά: 109α σειρά: 110α σειρά: 111α σειρά: 112α σειρά: 113α σειρά: 114α σειρά: 115α σειρά: 116α σειρά: 117α σειρά: 118α σειρά: 119α σειρά: 120α σειρά: 121α σειρά: 122α σειρά: 123α σειρά: 124α σειρά: 125α σειρά: 126α σειρά: 127α σειρά: 128α σειρά: 129α σειρά: 130α σειρά: 131α σειρά: 132α σειρά: 133α σειρά: 134α σειρά: 135α σειρά: 136α σειρά: 137α σειρά: 138α σειρά: 139α σειρά: 140α σειρά: 141α σειρά: 142α σειρά: 143α σειρά: 144α σειρά: 145α σειρά: 146α σειρά: 147α σειρά: 148α σειρά: 149α σειρά: 150α σειρά: 151α σειρά: 152α σειρά: 153α σειρά: 154α σειρά: 155α σειρά: 156α σειρά: 157α σειρά: 158α σειρά: 159α σειρά: 160α σειρά: 161α σειρά: 162α σειρά: 163α σειρά: 164α σειρά: 165α σειρά: 166α σειρά: 167α σειρά: 168α σειρά: 169α σειρά: 170α σειρά: 171α σειρά: 172α σειρά: 173α σειρά: 174α σειρά: 175α σειρά: 176α σειρά: 177α σειρά: 178α σειρά: 179α σειρά: 180α σειρά: 181α σειρά: 182α σειρά: 183α σειρά: 184α σειρά: 185α σειρά: 186α σειρά: 187α σειρά: 188α σειρά: 189α σειρά: 190α σειρά: 191α σειρά: 192α σειρά: 193α σειρά: 194α σειρά: 195α σειρά: 196α σειρά: 197α σειρά: 198α σειρά: 199α σειρά: 200α σειρά: 201α σειρά: 202α σειρά: 203α σειρά: 204α σειρά: 205α σειρά: 206α σειρά: 207α σειρά: 208α σειρά: 209α σειρά: 210α σειρά: 211α σειρά: 212α σειρά: 213α σειρά: 214α σειρά: 215α σειρά: 216α σειρά: 217α σειρά: 218α σειρά: 219α σειρά: 220α σειρά: 221α σειρά: 222α σειρά: 223α σειρά: 224α σειρά: 225α σειρά: 226α σειρά: 227α σειρά: 228α σειρά: 229α σειρά: 230α σειρά: 231α σειρά: 232α σειρά: 233α σειρά: 234α σειρά: 235α σειρά: 236α σειρά: 237α σειρά: 238α σειρά: 239α σειρά: 240α σειρά: 241α σειρά: 242α σειρά: 243α σειρά: 244α σειρά: 245α σειρά: 246α σειρά: 247α σειρά: 248α σειρά: 249α σειρά: 250α σειρά: 251α σειρά: 252α σειρά: 253α σειρά: 254α σειρά: 255α σειρά: 256α σειρά: 257α σειρά: 258α σειρά: 259α σειρά: 260α σειρά: 261α σειρά: 262α σειρά: 263α σειρά: 264α σειρά: 265α σειρά: 266α σειρά: 267α σειρά: 268α σειρά: 269α σειρά: 270α σειρά: 271α σειρά: 272α σειρά: 273α σειρά: 274α σειρά: 275α σειρά: 276α σειρά: 277α σειρά: 278α σειρά: 279α σειρά: 280α σειρά: 281α σειρά: 282α σειρά: 283α σειρά: 284α σειρά: 285α σειρά: 286α σειρά: 287α σειρά: 288α σειρά: 289α σειρά: 290α σειρά: 291α σειρά: 292α σειρά: 293α σειρά: 294α σειρά: 295α σειρά: 296α σειρά: 297α σειρά: 298α σειρά: 299α σειρά: 300α σειρά: 301α σειρά: 302α σειρά: 303α σειρά: 304α σειρά: 305α σειρά: 306α σειρά: 307α σειρά: 308α σειρά: 309α σειρά: 310α σειρά: 311α σειρά: 312α σειρά: 313α σειρά: 314α σειρά: 315α σειρά: 316α σειρά: 317α σειρά: 318α σειρά: 319α σειρά: 320α σειρά: 321α σειρά: 322α σειρά: 323α σειρά: 324α σειρά: 325α σειρά: 326α σειρά: 327α σειρά: 328α σειρά: 329α σειρά: 330α σειρά: 331α σειρά: 332α σειρά: 333α σειρά: 334α σειρά: 335α σειρά: 336α σειρά: 337α σειρά: 338α σειρά: 339α σειρά: 340α σειρά: 341α σειρά: 342α σειρά: 343α σειρά: 344α σειρά: 345α σειρά: 346α σειρά: 347α σειρά: 348α σειρά: 349α σειρά: 350α σειρά: 351α σειρά: 352α σειρά: 353α σειρά: 354α σειρά: 355α σειρά: 356α σειρά: 357α σειρά: 358α σειρά: 359α σειρά: 360α σειρά: 361α σειρά: 362α σειρά: 363α σειρά: 364α σειρά: 365α σειρά: 366α σειρά: 367α σειρά: 368α σειρά: 369α σειρά: 370α σειρά: 371α σειρά: 372α σειρά: 373α σειρά: 374α σειρά: 375α σειρά: 376α σειρά: 377α σειρά: 378α σειρά: 379α σειρά: 380α σειρά: 381α σειρά: 382α σειρά: 383α σειρά: 384α σειρά: 385α σειρά: 386α σειρά: 387α σειρά: 388α σειρά: 389α σειρά: 390α σειρά: 391α σειρά: 392α σειρά: 393α σειρά: 394α σειρά: 395α σειρά: 396α σειρά: 397α σειρά: 398α σειρά: 399α σειρά: 400α σειρά: 401α σειρά: 402α σειρά: 403α σειρά: 404α σειρά: 405α σειρά: 406α σειρά: 407α σειρά: 408α σειρά: 409α σειρά: 410α σειρά: 411α σειρά: 412α σειρά: 413α σειρά: 414α σειρά: 415α σειρά: 416α σειρά: 417α σειρά: 418α σειρά: 419α σειρά: 420α σειρά: 421α σειρά: 422α σειρά: 423α σειρά: 424α σειρά: 425α σειρά: 426α σειρά: 427α σειρά: 428α σειρά: 429α σειρά: 430α σειρά: 431α σειρά: 432α σειρά: 433α σειρά: 434α σειρά: 435α σειρά: 436α σειρά: 437α σειρά: 438α σειρά: 439α σειρά: 440α σειρά: 441α σειρά: 442α σειρά: 443α σειρά: 444α σειρά: 445α σειρά: 446α σειρά: 447α σειρά: 448α σειρά: 449α σειρά: 450α σειρά: 451α σειρά: 452α σειρά: 453α σειρά: 454α σειρά: 455α σειρά: 456α σειρά: 457α σειρά: 458α σειρά: 459α σειρά: 460α σειρά: 461α σειρά: 462α σειρά: 463α σειρά: 464α σειρά: 465α σειρά: 466α σειρά: 467α σειρά: 468α σειρά: 469α σειρά: 470α σειρά: 471α σειρά: 472α σειρά: 473α σειρά: 474α σειρά: 475α σειρά: 476α σειρά: 477α σειρά: 478α σειρά: 479α σειρά: 480α σειρά: 481α σειρά: 482α σειρά: 483α σειρά: 484α σειρά: 485α σειρά: 486α σειρά: 487α σειρά: 488α σειρά: 489α σειρά: 490α σειρά: 491α σειρά: 492α σειρά: 493α σειρά: 494α σειρά: 495α σειρά: 496α σειρά: 497α σειρά: 498α σειρά: 499α σειρά: 500α σειρά: 501α σειρά: 502α σειρά: 503α σειρά: 504α σειρά: 505α σειρά: 506α σειρά: 507α σειρά: 508α σειρά: 509α σειρά: 510α σειρά: 511α σειρά: 512α σειρά: 513α σειρά: 514α σειρά: 515α σειρά: 516α σειρά: 517α σειρά: 518α σειρά: 519α σειρά: 520α σειρά: 521α σειρά: 522α σειρά: 523α σειρά: 524α σειρά: 525α σειρά: 526α σειρά: 527α σειρά: 528α σειρά: 529α σειρά: 530α σειρά: 531α σειρά: 532α σειρά: 533α σειρά: 534α σειρά: 535α σειρά: 536α σειρά: 537α σειρά: 538α σειρά: 539α σειρά: 540α σειρά: 541α σειρά: 542α σειρά: 543α σειρά: 544α σειρά: 545α σειρά: 546α σειρά: 547α σειρά: 548α σειρά: 549α σειρά: 550α σειρά: 551α σειρά: 552α σειρά: 553α σειρά: 554α σειρά: 555α σειρά: 556α σειρά: 557α σειρά: 558α σειρά: 559α σειρά: 560α σειρά: 561α σειρά: 562α σειρά: 563α σειρά: 564α σειρά: 565α σειρά: 566α σειρά: 567α σειρά: 568α σειρά: 569α σειρά: 570α σειρά: 571α σειρά: 572α σειρά: 573α σειρά: 574α σειρά: 575α σειρά: 576α σειρά: 577α σειρά: 578α σειρά: 579α σειρά: 580α σειρά: 581α σειρά: 582α σειρά: 583α σειρά: 584α σειρά: 585α σειρά: 586α σειρά: 587α σειρά: 588α σειρά: 589α σειρά: 590α σειρά: 591α σειρά: 592α σειρά: 593α σειρά: 594α σειρά: 595α σειρά: 596α σειρά: 597α σειρά: 598α σειρά: 599α σειρά: 600α σειρά: 601α σειρά: 602α σειρά: 603α σειρά: 604α σειρά: 605α σειρά: 606α σειρά: 607α σειρά: 608α σειρά: 609α σειρά: 610α σειρά: 611α σειρά: 612α σειρά: 613α σειρά: 614α σειρά: 615α σειρά: 616α σειρά: 617α σειρά: 618α σειρά: 619α σειρά: 620α σειρά: 621α σειρά: 622α σειρά: 623α σειρά: 624α σειρά: 625α σειρά: 626α σειρά: 627α σειρά: 628α σειρά: 629α σειρά: 630α σειρά: 631α σειρά: 632α σειρά: 633α σειρά: 634α σειρά: 635α σειρά: 636α σειρά: 637α σειρά: 638α σειρά: 639α σειρά: 640α σειρά: 641α σειρά: 642α σειρά: 643α σειρά: 644α σειρά: 645α σειρά: 646α σειρά: 647α σειρά: 648α σειρά: 649α σειρά: 650α σειρά: 651α σειρά: 652α σειρά: 653α σειρά: 654α σειρά: 655α σειρά: 656α σειρά: 657α σειρά: 658α σειρά: 659α σειρά: 660α σειρά: 661α σειρά: 662α σειρά: 663α σειρά: 664α σειρά: 665α σειρά: 666α σειρά: 667α σειρά: 668α σειρά: 669α σειρά: 670α σειρά: 671α σειρά: 672α σειρά: 673α σειρά: 674α σειρά: 675α σειρά: 676α σειρά: 677α σειρά: 678α σειρά: 679α σειρά: 680α σειρά: 681α σειρά: 682α σειρά: 683α σειρά: 684α σειρά: 685α σειρά: 686α σειρά: 687α σειρά: 688α σειρά: 689α σειρά: 690α σειρά: 691α σειρά: 692α σειρά: 693α σειρά: 694α σειρά: 695α σειρά: 696α σειρά: 697α σειρά: 698α σειρά: 699α σειρά: 700α σειρά: 701α σειρά: 702α σειρά: 703α σειρά: 704α σειρά: 705α σειρά: 706α σειρά: 707α σειρά: 708α σειρά: 709α σειρά: 710α σειρά: 711α σειρά: 712α σειρά: 713α σειρά: 714α σειρά: 715α σειρά: 716α σειρά: 717α σειρά: 718α σειρά: 719α σειρά: 720α σειρά: 721α σειρά: 722α σειρά: 723α σειρά: 724α σειρά: 725α σειρά: 726α σειρά: 727α σειρά: 728α σειρά: 729α σειρά: 730α σειρά: 731α σειρά: 732α σειρά: 733α σειρά: 734α σειρά: 735α σειρά: 736α σειρά: 737α σειρά: 738α σειρά: 739α σειρά: 740α σειρά: 741α σειρά: 742α σειρά: 743α σειρά: 744α σειρά: 745α σειρά: 746α σειρά: 747α σειρά: 748α σειρά: 749α σειρά: 750α σειρά: 751α σειρά: 752α σειρά: 753α σειρά: 754α σειρά: 755α σειρά: 756α σειρά: 757α σειρά: 758α σειρά: 759α σειρά: 760α σειρά: 761α σειρά: 762α σειρά: 763α σειρά: 764α σειρά: 765α σειρά: 766α σειρά: 767α σειρά: 768α σειρά: 769α σειρά: 770α σειρά: 771α σειρά: 772α σειρά: 773α σειρά: 774α σειρά: 775α σειρά: 776α σειρά: 777α σειρά: 778α σειρά: 779α σειρά: 780α σειρά: 781α σειρά: 782α σειρά: 783α σειρά: 784α σειρά: 785α σειρά: 786α σειρά: 787α σειρά: 788α σειρά: 789α σειρά: 790α σειρά: 791α σειρά: 792α σειρά: 793α σειρά: 794α σειρά: 795α σειρά: 796α σειρά: 797α σειρά: 798α σειρά: 799α σειρά: 800α σειρά: 801α σειρά: 802α σειρά: 803α σειρά: 804α σειρά: 805α σειρά: 806α σειρά: 807α σειρά: 808α σειρά: 809α σειρά: 810α σειρά: 811α σειρά: 812α σειρά: 813α σειρά: 814α σειρά: 815α σειρά: 816α σειρά: 817α σειρά: 818α σειρά: 819α σειρά: 820α σειρά: 821α σειρά: 822α σειρά: 823α σειρά: 824α σειρά: 825α σειρά: 826α σειρά: 827α σειρά: 828α σειρά: 829α σειρά: 830α σειρά: 831α σειρά: 832α σειρά: 833α σειρά: 834α σειρά: 835α σειρά: 836α σειρά: 837α σειρά: 838α σειρά: 839α σειρά: 840α σειρά: 841α σειρά: 842α σειρά: 843α σειρά: 844α σειρά: 845α σειρά: 846α σειρά: 847α σειρά: 848α σειρά: 849α σειρά: 850α σειρά: 851α σειρά: 852α σειρά: 853α σειρά: 854α σειρά: 855α σειρά: 856α σειρά: 857α σειρά: 858α σειρά: 859α σειρά: 860α σειρά: 861α σειρά: 862α σειρά: 863α σειρά: 864α σειρά: 865α σειρά: 866α σειρά: 867α σειρά: 868α σειρά: 869α σειρά: 870α σειρά: 871α σειρά: 872α σειρά: 873α σειρά: 874α σειρά: 875α σειρά: 876α σειρά: 877α σειρά: 878α σειρά: 879α σειρά: 880α σειρά:

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ
«Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ»

Το απόγευμα της παρελθούσης Κυριακής ο Αρχηγός έπεσκέφθη εις Ζούμπερι το στρατόπεδον των δοκιμών βαθμοφόρων της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας, που απέτελεσαν την δευτέραν άποστολήν εις τὸ αὐτὸ στρατόπεδον. Ο Αρχηγός εὔρε κατά την ἐπίσκεψιν του τὰς Φαλαγγίτισσας εἰς τὸ πεδὶον τῶν παιγνιδίων τῶν. Μὲ πόση χαρὰ καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ ὑπεδέχθησαν αἱ Φαλαγγίτισσες τὸν Ἀρχηγὸν στὴ μικρὴν τοὺς κοινωνία δὲν περιγράφεται.

Ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ ὅλες τὰς ὁμάδας, ὁ Ἀρχηγὸς παρηκολούθησεν ἀργότερα πρὸ τοῦ Διοικητηρίου τὴν σεμνὴν καὶ ἐπιθλητικωτάτην ἐορτὴν τῆς ὑποτολῆς τῆς Σημαίας, καὶ ἀκολούθως παρηκολούθησε τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Τὰ παιδιὰ τοῦ Στρατοπέδου, ὅλα δόκιμοι βαθμοφόροι ποὺ θὰ μεταδώσουν ὅσα ἔμαθαν στὸ Στρατόπεδο καὶ στὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως, ἔπαιξαν, γέλασαν, τραγούδησαν, ἀπήγγειλαν ποιήματα μπροστὰ στὸν Ἀρχηγό. Σ' ἓνα δυὸ παιγνίδια τοὺς πῆρε μέρος κ' ὁ Ἀρχηγός.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ στρ. τοπέδου ὁ κ. Μεταξὰς μίλησε μὲ πολλὰς Φαλαγγίτισσες, ρώτησε γιὰ τὴ ζωὴν τοῦ στρ. τοπέδου, καὶ δὲν ἄκουσε παρὰ μόνον λόγια εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀνεχώρησε ἀπ' τὸ Στρατόπεδο προπεμφθεὶς ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλώσεις.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Στρατοπέδου ἐγράφη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ σὲ ἔχωρησιν τὴν σελίδα: Ἡ σημερινὴ ἡμέρα μας ἦταν ἡ πῶς εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μας στὴν Ε.Ο.Ν. Μὰς ἐπεσκέφθη ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ καὶ ἔμεινε μαζὺ μας ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα.

Ο Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ ΤΟΥ

Προχθὲς Πέμπτην ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς ἀνά τὴν Β. Ἑλλάδα περιοδείας τοῦ ὁ συναγωνιστῆς Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλόπουλος.

Ὁ συναγωνιστῆς Κ.Ε.Ν. ἠκολούθησε κατὰ τὴν περιόδειαν τοῦ τὸ ἀκόλουθον δρομολόγιον.

Τὴν Δευτέραν 16 Σεπτεμβρίου εὔρισκετο εἰς Θεσσαλονίκην, τὴν Τρίτην εἰς Κιλκίς, τὴν Τετάρτην καὶ Πέμπτην εἰς Θεσσαλονίκην, τὴν Παρασκευὴν εἰς Δράμα καὶ Καβάλλα, τὸ Σάββατον εἰς Καβάλλα-Θάσον, τὴν Κυριακὴν μὲσω Καβάλλας εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, τὴν Δευτέραν ἀπὸ τῆς Ἀ-

λεξανδρουπόλεως εἰς Κομοτινὴν, τὴν Τρίτην εἰς Ξάνθην, τὴν Τετάρτην εἰς Καβάλλα, Δράμα, Νευροκόπιον καὶ Σέρρας, τὴν Πέμπτην εἰς Πολύγυρον, τὴν Παρασκευὴν εἰς Θεσσαλονίκην, τὸ Σάββατον μὲσω Κοζάνης εἰς Λάρισα, τὴν Κυριακὴν εἰς Ἰωάννινα, τὴν Δευτέραν εἰς Πρέβεζαν καὶ Ἄρταν, τὴν Τρίτην εἰς Μεσολόγγιον καὶ τὴν Τετάρτην εἰς Λαμίαν.

Ὁ Συναγωνιστῆς Κ.Ε.Ν. κατὰ τὴν περιόδειαν τοῦ ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν κατὰ τόπους Περ. Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐπὶ ζητημάτων καὶ κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐπίσης ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε πλείστους ὅσους σχηματισμοὺς εὑρισκομένους κατὰ τὴν διαδρομὴν του, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ Στρατόπεδα Θάσου καὶ Κιλκίς εἰς Μπέλες.

Κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ ἐπίσης ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ ἐν λειτουργίᾳ Στρατόπεδα Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Ὁ συναγωνιστῆς Κ.Ε.Ν. ἐγένετο δεκτὸς παντοῦ μετ' ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀπέτελεσαν ἀντικείμενον θεομῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῆς ἐνθουσιώσης Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὁλοκλήρου τῆς Β. Ἑλλάδος.

Η «ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ»

Ἡ Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου εἶναι διὰ τὴν Ε.Ο.Ν. ἡ «ἡμέρα τῶν Ἐθνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων», ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα 1.200.000 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, θὰ ἐκδηλώσουν μὲ ὠραίας ἐορτάς, συγκεντρώσεις, ὁμίλιας, ἐπισκέψεις εἰς Στρατῶνας καὶ στρατιωτικὰ καταστήματα τὸν θαυμασμὸν τῶν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς τὸν Ἐθνικὸν μας Στρατὸν. Διὰ τὸν ἐορτασμὸν αὐτὸν προετοιμάζονται ἡδὴ δραστηρίως αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτεύουσας.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν καθημερινῶν ἡδὴ εἶναι δὲ πλουσιώτατον, ὥστε ὁ ὅλος ἐορτασμὸς νὰ προσλάβῃ λαμπρότητα ἀνταξίαν τῶν αἰσθημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας πρὸς τὰς ἐθνικὰς μας ἐνόπλους δυνάμεις.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΑΙ ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ τοῦ μεταπροσέχους Σαββάτου αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα θὰ γίνωνται πλεόν καὶ εἰς τὰς Σαββάτων ἀντὶ κατὰ Τετάρτην. Τὸ ὕψος τῆς ἐορτῆς Παιδείας ἐκονοποιήσεν ἡδὴ σχετικὴν ἐγκύκλιον εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους. Διὰ τὸν συγκεντρώσεων τούτων κατὰ Σαββάτον θὰ ἐπιτελεθῇ συνέχεια τῶν κατὰ Σαββάτον τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., συντοκίμους ἐργασίας καὶ κοινῆς προσπάθειας τῶν ἐργαζομένων καὶ μαθητῶν τῆς Ὀργανώσεως, ἀφοῦ πολλὰ τῶν ἐργαζομένων παιδιῶν δὲν ἔχουν τὰ ἀπογεύματα τοῦ Σαββάτου ἐργασίαν.

ΤΙ ΑΠΟΔΙΔΕΙ Η ΠΕΡΙΣΥΛΟΓΗ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διετέθη εἰς τὴν βιομηχανίαν μας χάρτου τρίτη ποσότης ἐκ τοῦ παρ' αὐτῆς συλλεγόμενος ἀχρήστου χάρτου ἐξ 9.920 ὁκάδων ἀξίας δρχ.

49.600. Ἐκ τῶν προηγουμένων πωλήσεων ἀχρήστου χάρτου εἰσέπραξεν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τὸ ποσὸν τῶν 115.000 δραχμῶν, ἥτοι ἐν συνόλῳ εἰσέπραξε δραχμὰς 164.000. Τὰ ἐκ τῶν πωλήσεων τούτων ἔσοδα διατίθενται, ὡς γνωστὸν, διὰ τὰς νυκτερινὰς σχολὰς ἀναλαβήτων, διὰ νυκτερινὰ γυμνάσια, τὰς Στέγας Φαλαγγίτου καὶ Φαλαγγίτισσας καὶ τὰ θερινὰ στρατόπεδα τῆς Ὀργανώσεως.

ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ Η ΠΕΡΙΣΥΛΟΓΗ

Ἡ περισυλλογὴ ἀχρήστου χάρτου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ συνεχισθῇ ὡς ἤρχισε, κατὰ περιοχὰς τῆς Πρωτεύουσας. Οὕτω τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 2αν Ὀκτωβρίου, ἐγένετο περισυλλογὴ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Α' Ὑποτομέως τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ τμήματος Ἀθηνῶν. Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Α' Ὑποτομέως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἀθηνῶν περιήλθον τὰ καταστήματα καὶ τὰς οἰκίας τῶν ὁδῶν Σταδίου, Πανεπιστημίου, Μητροπόλεως, Ἀθηνῶν, Ἀδριανοῦ, τῆς Πλατείας Συντάγματος, τῆς Πλατείας Ὀμονοίας, τῶν Χαυτεῶν καὶ ὁλῶν τῶν παρῶν τῶν ὡς ἄνω ὁδῶν καὶ πλατειῶν καὶ τῶν ὁδῶν τοῦ τετραγώνου ποὺ σχηματίζεται μετὰ τῶν τούτων διὰ τὰ παραλάβουσα τὰ ἀχρήστα χαρτιά, κουτιά κ.λ.π. εἰδὼν ἐκ χάρτου, τὰ ὅποια εἶχον ἐτοιμασίαν εἰς πακέτα οἱ καταστηματαρχαὶ καὶ αἱ οἰκοκυραὶ τῆς περιοχῆς ὅπου ἐγένετο ἡ περισυλλογὴ.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὴν Κυριακὴν 13ην Ὀκτωβρίου θὰ τελεσθῶν εἰς τὰς Ἀθῆνας εἰς τὸ Ὀλυμπετικὸν Κολυμβητήριον οἱ μεγαλειότεροι τῶν ἐφετινῶν κολυμβητικῶν ἀγώνων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, διοργανούμενοι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων θὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα καὶ ἀθλοπαιδιὰς μεγάλων ἀγώνων.

Θὰ συμμετάσχουν δὲ, ὡς πληθροοῦμεθα, τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτῶν κολυμβητῶν, ὅτινες θὰ ἀποτελέσουν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς ἐφετινῆς ζωηροτάτης κολυμβητικῆς ἀγωνιστικῆς κινήσεως, ὁμάδες τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, Ἀττικοβοιωτίας, Δ.Α.Σ., Εὐβοίας, Λαρίσης καὶ Πρωτεύουσας.

«ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

Ἐξεδῶθη καὶ ἐκυκλοφορήσεν ἡ «Φαλαγγιτικὴ Ἐπιθεώρησις», τὸ ἐπίσημον ὄργανον ἀγωγῆς τῶν στελεχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, μὲ ἐκλεκτὴν καὶ λαὸν ἐνδιαφέρουσιν ὕλην.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

Ἡ ἐκκλήσις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας πρὸς ὅλα τὰ εὐπρόα παιδιὰ τῆς, ὡς πρὸς τὸν βιβλίου τῶν τοῦ περασμένου Σχολικοῦ ἔτους διὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ —μαθητὰς καὶ μαθητρίδας μὲ τῆς Ε.Ο.Ν. —εἶχε τεραστίαν ἀπήχησιν στὴς εὐγενεῖς ψυχὰς τῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν μαθητρίων. Εἰς τοὺς Ὑποτομείας καὶ εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. περνοῦν οἱ μαθητὰ καὶ αἱ μαθητρίαι καὶ παραδίδουν τὰ περυσινὰ βιβλία τῶν, τὰ ὅποια θὰ δοθῶν ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων εἰς τοὺς ἀπορὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας, μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΧΟΛΗ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΧΑΝΙΑ

Εἰς τὰ Χανιά μετὰ τῶν ἐκεῖ λαϊκῶν τάξεων ὑπάρχει πληθὺς ἀγραμμάτων γυναικῶν, πρᾶγμα τὸ ὅποιν δὲν εὐνοεῖ ποῶς τὴν πρόδον τῆς οἰκογενείας καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον οὐδὲως συντελεῖ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς Κοινωνίας.

Τὸ κενὸν τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὸν ἀντικτύπον αἰσθάνεται καθημερινῶς ἡ Κοινωνία τῶν Χανίων, ἐρχεται νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἐκεῖ παράρτημα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων διὰ τῆς Ἰδρυσεως Σχολείου Ἀναλαβήτων, εἰς τὸ ὅποιν θέλουν φοιτῆσαι ἀγράμματοι γυναῖκες, ἐργάτριαι, ὑπηρετρίαι κλπ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοὶ Πρωτεύουσας

Ἀποφίτευ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐγένετο εἰς τὸ Ἰατρεῖον τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δ.Α.Σ.Α. ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ αὐτῆς ἱατρικῆς ἐξετάσεως καὶ σωματομέτρησις τῶν μελῶν τοῦ Λόχου Διοικήσεως, τὰ ὅποια, ἀφοῦ μετὰ ταῦτα ἐκπαιδεύοντο εἰς τὴν Σχολὴν Ἀερογυμνασίου Πολέμου, θὰ ὁργανωθῶν εἰς σῶμα Φαλαγγιτῶν παθητικῆς ἀεραμύνης.

Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ.Α. κατηρτίσθη πρόγραμμα ἀποσπαστικῶν διαγωνισμῶν μετὰ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς, οἵτινες περιλαμβάνουν τέσσαρας ἡμερίδας κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον, Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον. Ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡμερίδων, καθ' ἣν μετέσχον σπορτεῖς αἱ ὁλῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων, διεξήχθη μὲ ἐπιτυχίαν τὸ προπαραλὸν Σάββατον 28)9)40)Ε' εἰς τὸ ἐν Κασοριανῇ Σκοπευτήριον τῆς Ε.Ο.Ν., ἐσημειώθησαν δὲ κατ' αὐτὴν λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Λόχου Διοικήσεως, πρὸς τοὺς ὁποίους ὠμίλησεν ὁ Διοικητῆς Δ.Α.Σ.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΥΠ. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ἀπεστάλη πρὸς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας τὸ κάτωθι ἔγγραφο εἰς ἀπάντησιν τῆς συγκινητικῆς χειρονομίας τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν Πρωτεύουσας, ὡς ἐργασθῶν τὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως τῶν, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὁλοκλήρου τοῦ ὁποῖον κατηρτίσθη τὴν τιμὴν τῶν ἐκφορῶν πρὸς ὁμάς τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μας διὰ τὴν αὐθόρμητον προσφορὰν τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν ὁμῶν, ὡς ἐργασθῶν διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς Γεν. Ἀποθήκης Ὑλικῶν Στρατοῦ Πειραιῶς ἀποτερωθέντος στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ. Παρακαλοῦμεν δὲ ὁμάς ὅπως διαδεχόμεστε τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ τὰ συγκαρτήρια πρὸς τὰς οὕτω προσφερθείσας Φαλαγγίτισσας ὁμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἐθνικὰ αἰσθημάτων μαρτυρεῖ ἡ χειρονομία τῶν αὐτῶν.

Ἐπὶ τοῦτοις γνωρίζομεν ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀναγκασιούσων αὐτῇ στολῶν ἡ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία διαθέτει ἐπαρκὲς προσωπικὸν ὡς καὶ ἀρκίως συγκροτημένα ἐργαστῆρια εἰς τρόπον ὥστε διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἀποτερωθεισῶν στολῶν νὰ μὴ δημιουργητῇ ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεως αὐτῆς, ὁπότε ἡ ὑμετέρα προσφορὰ θὰ ἐτύγχανε πολυτιμὸς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κίνησις εἰς τοὺς Ὑποτομείας τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἡδὴ ζωηροτέρα, διότι αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπανίσσαι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰς θερινὰς τῶν διακοπῶν καὶ τρέχουν εἰς τὸ δεύτερον σπῆτι τῶν, τὸν Ὑποτομέα, μὲ νέαν δραστηρίαν γιὰ ἐργασία καὶ καινούργιους ἐνθουσιασμοὺς.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξακολουθοῦν κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν καὶ ἐκπαιδεύονται εἰς διαφόρους εἰδικότητας καὶ κυρίως εἰς τὴν ποδηλασίαν, εἰς τὴν ὅποιν ἔχουν μεγάλας προόδους.

Ὁ 7ος Ὑποτομέας ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ μαθήματα τῆς σηματοδοσίας καὶ τῆς ἱκνηλασίας.

Εἰς τὸν 18ον Ὑποτομέα συνεκεντρώθησαν ὅλαι αἱ Φαλαγγίτισσαι Α' τῆς Κυριακῆς, ὡς συνήθως, ὅπου ἡ Ὑποτομέα τῆς ὁμίλησεν ἀναπτύσσον τὰ θέματα «Πῶς ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ χρησιμοποίησιν τὰς Φαλαγγίτισσας Α' εἰς τὴν κοινωνίαν».

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Σκαπανισσῶν ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται κατὰ Κυριακὴν. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ψυχαγωγίας ἀπαγγέλλουν

ὠραία ποιήματα καὶ χορεύουν ἑλληνικοὺς χορούς. Διαδύονται δὲ πάντα ἐνθουσιασμέναι καὶ μὲ τραγούδια τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Τρίπολιν αἱ ἀσκήτριά τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου, αἱ ὁποιαὶ συνέτελεσαν εἰς τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῆς ὁμάδος Πρωτεύουσας.

Ὅλαι αἱ συγκεντρώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἐπιτυχεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι ἐκπαιδεύονται καὶ συγχρόνως ψυχαγωγοῦνται σὺμφωνῶν μὲ τὰ ψυχαγωγικά προγράμματα ποὺ καταρτίζουν οἱ Ὑποτομέαρχαι ἢ οἱ Λοχίται τῶν Ὑποτομείων.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἐργοστασίων γίνονται κανονικά. Αἱ Ὑποτομέαρχαι καὶ αἱ βοηθοὶ τῶν ἐργοστασίων εὐρίσκονται πάντα τῆς ὥριμης ὥρας στὰ ἐργοστάσια διὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν.

Γεμάτες ζωὴ καὶ χαρὰ ἐπέστρεψαν τὴν Δευτέραν τὸ μεσημέρι αἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου ἀπὸ τὸ Στρατόπεδον τῶν. Ἀν καὶ ἡ ὥρα ἦταν πολὺ προχωρημένη, ὅλες ἔφθασαν στὴν Καλλιθέα καὶ ἐγέμισαν τοὺς δρόμους μὲ τραγούδια ποὺ τοὺς θύμιζαν τὰς ὥρας ποὺ πέρασαν στὸ Στρατόπεδο.

Μαυρισμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς κατασκευῆς καὶ μὲ τὴν ἀποσκευὴν τοὺς στὰ χεῖρας, γεννοῦσαν ἓνα θουασμὸ γιὰ τὴν τόσο γρήγορᾳ ἀλλαγὴ τοῦ.

Δὲν εἶχαν ἐμφάνισιν Ἑλληνίδων σὰν ἐκεῖνες ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν νωχέλεια καὶ στὴν ἀκίνησι, φαίνονταν Ἑλληνίδες πατριώτισσες ποὺ ἔχουν νὰ ζῶναι εἰς τὴν Πατρίδα τοὺς καὶ συνηθίζον σὲ ὅλες τὰς σκληραγωγίας γιὰ νὰ μποροῦν καὶ νὰ θυσιασθοῦν γι' αὐτήν.

Αἱ συγκεντρώσεις τῆς παρελθούσης Τετάρτης τῆς Ε.Ο.Ν. ἦσαν πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὰς προηγουμένης. Ὅλες αἱ Φαλαγγίτισσες ἀχόρταγαι ἀκούουν τὰς βαθμοφόρους τῶν νὰ διηγούνται μὲ λεπτομέρειας τὴν ζωὴν τοὺς στὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξάς». Ἐχάριτον κ' αὐτὲς στίς χαρὰς ποὺ εἶχαν χαρὴ αἱ βαθμοφόροι τοὺς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ ἐργασία εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομείας ὄντην ἐξήρα καὶ ἡ κίνησις μεγάλη. Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπανίσσαι μὲ ἐνθουσιασμὸν προσήλθον εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν, ὅπου βαθμοφόροι τῶν διηγούντο μὲ χαρὰ τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ζούμπερι.

Ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἀσκήσεις κολυμβήσεως εἰς τὸ κολυμβητήριον τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἦρχισεν ἡ προετοιμασία τῆς ὁμάδος ἀπαγγελίας διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 7ης Νοεμβρίου.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰς Σχολὰς ἀναλαβήτων γυναικῶν καὶ τὴν ἐπιμορφωτικὴν Σχολὴν ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 23ης τοῦ μηνὸς διὰ τὴν Περιφέρειαν Παγερτικῶν, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀσπασίας ἀριθ. 5 καθ' ἑκάστην ἀπὸ πρῶας μέχρι 5 μ. μ. καὶ ἀπὸ 7 - 8 μ. μ.

Ἐπίσης εἰς τὸ 22ον Δημοτικὸν Σχολεῖον (Μέγαρον Νομικοῦ) τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὥρας.

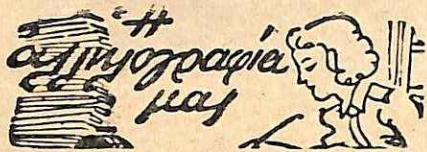
ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΡΟΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΜΑΣ

Ὁ χειμὼς πλησιάζει. Οἱ στρατιῶται μας ποὺ φρουροῦν τὰ σύνορα καὶ μένουσιν ἐν μέρει ὅπου τὸ κρῦθ εἶναι μεγάλο ἔχουν φυσικὰ καὶ περισσότερην ἀνάγκη ἀπὸ θερμὰ κάλιννα ροδωμένα ἀναπτύσσον τὰ θέματα τῆς Περιφέρειας Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας, μὲσα στίς ἄλλες φροντίδες τῶν καὶ τῆς ἄλλης ἀσχολίας τῶν τῆς Ὀργανώσεως. Ἐξέαν ἐκ τῶν πρώτων τὴν ἀσχολίαν τοῦ πλεξιμάτου γιὰ τοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων. Σ' ὅλους

τοὺς Ὑποτομείας αἱ Φαλαγγίτισσαι ποὺ ἔχουν νὰ πλέκουν κάνουν σχετικὰς προετοιμασίας.

Ἐστὶ ἐγκαίρως θὰ σταλοῦν καὶ τὰ κάλιννα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας εἰς τὰ σύνορα γιὰ τοὺς ἡρωικοὺς φρουροὺς τῶν.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΓΕΡΑΣ. ΚΟΤΤΙΑΔΗΝ. Νά το πρώτο τετράστιχο το ποιήματός σου «Στη Νεολαία»:

Μέ τι περήφανη ψυχή
μας αντικρύζουν δλοι
μπρός τους όταν διαβάζωμεν
μέ τη στολή μας θλοι.

Και οι άλλες στροφές δεν είναι καλύτερες από απόψεως μέτρου κλπ. Διάβασε καλά ποιήματα, πρόσθε είναι γραμμένα κι' έπειτα δοκίμασε να γράφης. — ΜΑΘΗΤΑΣ Β' και Γ' τάξεως του 41ου Δημοτικού Σχολείου Β' Περ. Αθηνών. Δημοσιεύουν εδώ το τραγούδι, που έγγραψατε συνεργάζομενοι, καθώς μας γνωρίζετε με σχετικό γράμμα:

Τόν Μεγάλο Κύβερνήτη
εγώ πολύ τον αγαπώ
και στην περηχηή μου
πάντα τον Θεό παρακαλώ.

Νόκη πάντα την θεία δύναμη
νάναι άγρυπνος φρουρός
ό μεγάλος μας Πατέρας
ό προστάτης κι' οδηγός.

Πλάγι εις τον Βασιλιά μ' την Πατρίδα μας ποθεί
να την βλέπη δοξαμένη
κι' απ' τα Έθνη άγαπητή.

Ι. ΜΑΝΔΕΛΕΝΑΚΗΝ. Πνευματικές άσκήσεις έλάβαμε. Θά σου άπαντήση σχετικώς ό άρμόδιος συντάκτης. — ΛΑΜΠΡΟΝ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ, σκαπανέα. «Αί Λάμπρον, σέ παρακαλούμε μή μάς ξαναστειλής τέτοιο χειρόγραφο. Φαίνεται σου έξφυγε τό στυλόχαρτο και όλα τά γράμματα μουτζουρώθηκαν. Έπρεπε να τό ξαναγράψης. Τέλος πάντων! Τις πνευματικές άσκήσεις τίς έδόσαμε στον άρμόδιον συντάκτην. Το ποιήμα σου «4 Αυγούστου» τό εδωκάσαμε. «Σ' ωστός» είναι όλα γράφεις, αλλά δεν τά γράφεις σωστά. Έπιμένεις να δημοσιεύη; Νά τό πρώτο τετράστιχο. Τ' άλλα καλύτερα να μένουν στην άφάνεια. Γράφεις λοιπόν:

Τετάρτη Αυγούστου
ήμερα ειλογημένη,
ήμερα λαοκρατή,
ήμερα δοξαμένη.

ΒΑΣ. Β. ΜΑΛΙΤΗΝ. Η συνεργασία σας «Πώς κατασκευάζεται ένα ραδιοφώνον» πολύ καλή, αλλά έξηλημένη. Άλλως τε διά την Ε. Ο.Ν. υπάρχει και ειδικόν γράσειον ραδιοφωνίας εις την Κεντρικήν Διοίκειν. — ΝΙΚ. ΖΗΚΟΝ. Η ένθουσιώδης σας έπιστολή μάς συνεκίνησε. Χαίρομεθα ιδιαίτερας όταν βλέπομεν ότι ή εκδοσίς μας γίνεται δεκτή μέ τόσον ένθουσιασμόν και μάλιστα από τούς άκρίτας μας, εις τούς όποιους ή Πατρίς τόσην έχει έμπιστοσύνην. Από την συνεργασίαν σας ώρισμένα πράγματα θά δημοσιευθώ. — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΖΗΝ. Έμπνευσμένος και γενικώς πολύ καλός ό λόγος σας πού έξεφωνήσατε εις την Κατσαρού την 4ην Αυγούστου. Δυστυχώς δεν δημοσιεύεται διότι και άλλην πολλήν παρουσαν συνεργασίαν δεν έδημοσιεύσαμεν δι' έλλειψιν χώρου. Όπωσδήποτε δεχθήτε τά συγγραφήματάς δι' αυτών. — Κ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Μας συγχαρείς, μά μείς δεν τά βρήκαμε τά γραπτά σου γιά «άριστογνήματα» όπως συ γράφεις. Προσπάθησε λοιπόν να γράψης κάτι καλλίτερο, πρόσθε δέ πρό πάντων την γλώσσαν. Έχει άνάγκη υπερκαθαρεύουσα (γυναιξί) και δημοτική. Γιατί δεν περιορίζσαι μόνον στη δεύτερα, πού ταιριάζει και καλλίτερα σ' αυτά πού γράφεις. Στείλ' μας κάτι άλλο και μάλιστα γραμμένο μόνον από την μία άμν τοῦ χαρτίου. — ΑΡ. ΣΠΗΛΙΩΤΗΝ. Δυστυχώς αυτό πού μάς στέλλεις είναι πολύ έκτεταμένο και ύπερα καί άλλο: Έχει πολλές άνορθογραφίες και άσυνταξίες. Όπως αν προσέξης να γράφης καλλίτερα. Έμπρός λοιπόν! — ΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΟΝΟΝ. Περί τοῦ Βελισσαρίου έγγραψαν πολλά εις τίς ιστορίες πού άναφέρονται εις τούς Βαλκανικούς πολέμους. Κάπως άρτία βιογραφία του είναι τό βιβλίον «Η ήρωική Βελισσαρίου», έκδοσις Φέξη, πού κυκλοφορεί τό Βιβλιοπωλείον Σαλιώτερον, όδός Σταδίου. — ΗΛΙΑΝ ΑΓΓΕΛΙΔΑΚΗΝ. Το παραινύδι σου άρκετά καλό. Έχει άνάγκην άπε-

ξεργασίας. Δοκίμασε να μάς τό ξαναγράψης, αλλά μέ ύφος περισσότερο άρηγματικό. Όχι έτσι ξερό: «Πήγε ό φάρας...» τοῦ είπε ή γυναικά σου... κλπ. και συγχρόνως να μήν κάμνης άνορθογραφίες. — ΕΛ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΝ. Το άρθρο σου ένθουσιώδες και καλογραμμένο. Αυτό πού γράφεις αυτό άκριβώς είναι τό «Εθνικό φρόνημα. Το κρατούμε διά να τό χρησιμοποήσωμεν έν καιρώ. — ΑΔ. ΚΑΡΔΑΣΗΝ. Το μικρόν αυτό άρθρον πού μάς έστειλες δεν είναι δημοσιεύσιμο. Είναι πολύ κοινό και δυστυχώς όχι καλογραμμένο. — Π. ΣΕΦΑΛΙΔΗΝ. Η φωτογραφία τοῦ Σκαπανέως Έφραίμου ήταν τσακισμένη, προφανώς από τό ταχυδρομείο, και διά τοῦτο δεν είναι δημοσιεύσιμος. Άν θέλετε μάς την στέλνετε πάλιν. — Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Οι φωτογραφίες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό τοῦ Ιατροῦ κ. Γ. Κ. Γαλανάκη, Καθηγητοῦ τῆς Παθολ. Γεν. κλινικῆς, (Αθήναι, όδός Πατισίου 61), τοῦ όποιου δημοσιεύομεν τά ἄρθρα: «Η προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπό τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς», ἐξεδότης πλήρης καί ἄρτιον σύγγραμμά χημικοῦ πολέμου, φέρων τὸν τίτλον: «Παθολογία καί θεραπευτικὴ τῶν νόσων τοῦ χημικοῦ πολέμου».

Τό σύγγραμμά τοῦτο περιέχει πλήρεις καί ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὁδηγίας προφυλάξεως καί παροχῆς πρώτων βοηθειῶν ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς διὰ πολεμικῶν δηλητηρίων, παρέχει δὲ λεπτομερεστάτην εἰκόνα τοῦ χημικοῦ πολέμου.

Ο σύγγραφεὺς παραχωρεῖ τοῦτο μέ ἐκπτώσιν 30 %, ἥτοι δρχ. 70, ἀντὶ 100 εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

δὲν ἦταν πολὺ ἐπιτυχεῖς. Φωτογραφίες «φλοῦ», ὅταν γίνονταν μάλιστα κλισὴ πρὸς δημοσιεύσιν, εἶναι ἐντελὲς ἀκατάλληλες. Άν θέλετε μάς στέλλετε καλλίτερες καί θά δημοσιευθώ. — ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ. Σὲ κάθε φύλλον τοῦ λέμε: Γράφετε ἀπὸ τὴν μία ὀψὶ τοῦ χαρτίου! Ἐπὶ τέλους, τόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι αὐτό! — Γ. ΚΟΥΚΙΟΝ. Το σημειώμα σας δειχνεὶ ὅλον τὸν ένθουσιασμό σας. Συγχαρητήρια. Πράγματι θά γίνουμε οἱ λαμπροδρόμοι τῆς μετὰ γάλης Ἰδέας τῆς 4ης Αυγούστου καί θά μεταλαμπαδεύσουμε τὸ ἱερὸ τῆς 4ης Αυγούστου καὶ θά δημοιογήσωμεν τὸν τρίτον φάσ παντοῦ, γιὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν πρώτων ἑλληνικῶν Πολιτισμῶν. Δυστυχῶς οὐκ ἐνδεχόμενον θά δημοσιεύσῃμε ἀλλήλῳ τοῦ σημειώματός σας. — ΡΟΛΑΝΔΗΝ ΑΘΛΗΝΑΣ ΟΠΟΥΛΟΥ. Πρὸτ' ἀπ' ὅλα εἶναι γραμμένο καί ἀπὸ τίς δύο ὕψεις τοῦ χαρτίου καί ὕπερα εἶναι πολὺ έκτεταμένο. Γράφε μάς πὺ σύντομα ἄλλοτε. — ΑΝΔΡ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Εἰμεθα βέβαιοι ὅτι δεν ξαναδιαβάσατε αὐτὸ πού μάς έστειλες «Ο, τί ἀνίκη στην Ἑλλάδα». Γιατί ἀν τὸ διαβάσεις δεν θά το παίρναμε ὅπως το πήραμε. Ἀδελφά, μέ άνορθογραφίες καί άσυνταξίες. Νά τό ἑξῆς ὡς ἀρχήν. Όταν γράφης κάτι νά τό ξαναδιαβάξης μέ προσοχήν. Ἐταί θά διορθώης, τοῦλάχιστον κατὰ πολὺ, μόνος σὺ τὰ λάθη σου. — ΠΑΛ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ. Η προσφωνήσις σου πολὺ ὀραία καί ἀκόμη ὀραιοτερὰ γιὰ ἕνα Σκαπανέα. Συγχαρητήρια. Ἐντύπωση ἀκόμη μάς ἔκαμε ή τάξις σου, τὸ καθαρό σου γράψιμο, ή ἐπιμέλεια ἐν γένει, πού προσδίδουν γενικά τὸν χαρακτήρα τοῦ παιδιοῦ. Καί πάλι τά συγχαρητήριά μας. — ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΚΟΥΡΛΙΑ-

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Αγοράζετε τὰ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια τῆς Ἑθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας.

Φέρουν εἰκόνας ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν.

Πωλοῦνται εἰς πάντα τὰ Ταχ. Γραφεῖα ἀντὶ δρχ. 3 ὀμοῦ μετὰ τῆς ἀξίας τοῦ γραμματοσήμου.

ΦΤΗ. Τό γράμμα σου περίφημο. Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ μάς καί σέ συγχαίρομε γιὰ τὰ αἰσθητικά σου. Τό ποιήμα σου «Η Διαμάντω καί τὰ κάστανα» καλὸ, ἀλλά θέλει ἐπεξεργασία. Σαναγράψτο καί μάς τό στέλνεις. — Σ. ΚΥΡΠΙΩΤΕΛΗΝ. Τόσον τοῦ «4η Αυγούστου» ὅσον καί τοῦ «Η μεγάλη μέρα» εἶναι καλὰ κρινόμενα στήλογράμματα. Δεν εἶναι δυνατὴ ή δημοσίευσίς τῶν λόγων τοῦ μήκους τῶν. Τό πρώτο ἀποτελεῖται ἀπὸ 37 δεκαπεντασύλλαβους στίχους καί τὸ ἄλλο ἀπὸ 15 τετράστιχα. Εἶναι κατάλληλα μᾶλλον δι' ἀπαγγελίαν. Στείλατέ μάς ἄλλο συντομότερον. —

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Χ. Ε. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΝ. Θά δημοσιευθώ. — Σ. ΚΟΥΚΗΝ. Οι άσκήσεις σας δεν είναι όσο οι λύσεις καλές. Νά μάς στέλλετε πύ προσεγμένα πράγματα. — Ι. ΠΟΥΠΑΚΗΝ. Μας άρεσαν τὰ σταυρόλεξά σας. — ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΝ. Άγυιάν. Κάμνετε ἕνα μεγάλο λάθος: νά βάζετε όλα τὰ μαῦρα τετραγωνίδια στη σειρά, ἐνῶ πρέπει νά εἶναι σκορπισμένα. Δοκιμάστε πάλι. — ΠΟΠΗ ΦΛΩΡΟΥ. Χαριτωμένο τὸ αἰνιγμά σας. Θά δημοσιευθῇ. — Ι. Θ. ΜΠΡΑΒΑΚΟΝ. Καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δυσκολώτατα στη λύσι τους τὰ σταυρόλεξά σας. Οι λέξεις Σώθερλανδ, Σταβάγκερ, Τρονχάιμ εἶναι άγνωστες στὰ παιδιὰ. Δεν τό σκεφθήκατε αὐτό; — Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ. Έγκρίνομεν. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν. Θά χρησιμοποιηθώ. — Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΝ. Καλές οι άσκήσεις σας. — Π. Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΝ. Δυστυχῶς δεν παρουσιάζουν ένδιαφέρον. — Θ. Π. ΣΑΡΔΙΝΙΑΡΗΝ. Γιατί μάς στέλλετε τόσο γνωστά πράγματα; Μήν πρωτοτυπία. — Ε. καί Δ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Ἐλήφθησαν καί θάως πάντοτε εἶναι πολὺ καλὰ. — ΑΘ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Μία ἐξηγήσις πού ἀφορᾷ καί ἄλλους: Τό γεγονός ὅτι μάς ταχυδρομεῖτε μεγάλα ποσότητες πνευματικῶν άσκήσεων. — ἐκείστην φοράν ἐπάνω ἀπὸ 25 τοῦλάχιστον», ὅπως ὁπερηφάνως ἀναφέρετε — δεν σας δίδει ὑπερβολήν ἀνέναντι τῶν ἄλλων ἀναγνώστών μας. Ἐάν ἦσαν καλές ὅλες οι άσκήσεις σας, δά ἔπρεπε νά ἀποκλεισθών οι ἄλλοι, θά ἔχαίτε πίστις τίς εἰδικές αἰδέας ἐπὶ διείταν. Ἰκανοποιητὰ λοιπόν μέ τὴν ἀκροστιχίδα καί τὸ κρυπτογραφικόν, σταματήστε τὴν κακῆς ποιότητος ὑπερπαραγωγήν καί... ἔχει ὁ θεός. — Α. ΒΑΓΕ-ΝΑΝ. Θέλετε νά δημοσιευθώ. Ἐλά μαζί εἰς ἕνα τεύχος, ἀλλά σεις κάνετε τὸ σφάλμα νά τά γράφετε σέ χαρτί καί χαρτάκια, πού εἶναι ἄδύνατον νά τά τακτοποιήσωμε. Χάθηκε ἕνα ἀνθρωπινὸ φύλλο χαρτίου. — Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Καλὰ. — Ε. Δ. ΠΕΡΥΣΙΝΑΚΗΝ. Πισθών νά δημοσιευθώ μερικά. — Γ. Α. ΚΑΝΚΑΝΗΝ. Πολλά τὰ μαῦρα τετραγωνίδια.

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 23)

Σεταί μεγαλύτερα προσπάθεια καί ἐκ μέρους τοῦ γιαιτροῦ καί ἰδίως ἐκ μέρους τῶν γονέων, οι ὅποιοι ἐνῶ ὑποφέρουν πραγματικά, δεν ξέρουν οὔτε καί μπορούν νά ἐπιβληθῶν όταν μάλιστα ἔχομε νά κάνομε μέ μοναχογούρος. Στην περίπτωσιν αὐτή ή παιδαγωγική πρέπει νά ἔχη τὸν λόγον, ἀλλά ἔτι ή θεωρίε της καί ὅλες οι πειραματικές ἐφαρμογές της σταματοῦν πρὸ τῶν νευρῶν καί τῆς ἀρνησεως τοῦ Μπαμπύ ή τῆς Κίτυ' ἡμεῖς βλέπουμε μόνον τὰ ὀνόματα πέρνομε ἐκκοლა ἀπὸ τὴν Ὁξόρρη, όχι ὅμως καί τή παιδαγωγική των. Τελευταίως ἐδιάβασα ὅτι στήν Ἄμερικη ἔχουν κάνει πιάτα εἰδικά γιὰ τὰ ἰδιοτροπα παιδιὰ, μέ ὀραίες παραστάσεις καί εἰκόνας εἰς τὸ βάθος τοῦ πιάτου καί οι ὁποῖες φαίνονται καλὰ όταν ὁ μικρός Τζῶνης ὀδεῖσθι τελείως τὸ πιάτο. Τά ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου αὐτῆς στήν Ἄμερικη ἦσαν περίφημα. Ἐάν τώρα ἔλθουν καί ἐδῶ, ὡρισμένως ὁ δικός μας Τζῶνης θά ὑποχρεώσῃ τή γιγαντία του νά κρεμάσῃ τὰ πιάτα σὸν τοίχον γιὰ νά βλέπῃ τή γιγαντία καί τοῦς 7 νάνους καί αὐτός δεν θά βάζῃ μπουκιά στό στόμα του. Ἐνῶ γι' αὐτοῦς τοῦς μικρούς κυρίως ἔχω νά δώσω μία γενική συμβουλή στίς μητέρες καί εἶμαι βέβαιος πὺς θά ἐπιτύχουν, διότι στήρίζεται πρῶτον στήν πείρα μου ὡς πατέρα καί δεύτερον στή βαθεῖα γνώσι τοῦ παιδικοῦ ὄργανισμοῦ ὡς παιδίατρο. Ἐπὶ ἕνα μήνα συνεχῶς πρέπει μέ χίλιους τρόπους καί μέσα, μή ἐξαιρουμένου καί ἐκείνου πὺ βγήκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον, νά κατορθώσωμε ὥστε νά φάῃ μία ὀρισμένη καί ἀνάλογο μέ τὴν ἡλικία του, ποσότητα τροφῆς καί ἰδίως σέ ὀρισμένες ὥρες δηλ. τὸ πρῶτ, στίς 10, στίς 1—2, στίς 5 καί στίς 9. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά συνηθίσωμε τὸν παιδικόν ὄργανισμόν καί ὁ ὁποῖος συνήθιζει παλὺ εὐκόλα, νά δέχεται τακτικῶς τὴν τροφή του, διότι θά τὴν ζητᾷ ὁ ἰδῖος ὄργανισμός καί ἔτσι θά ἐπιτύχωμε τὸ σκοπὸν μας. Πρέπει ὅμως νά μή παραμελήσωμε οὔτε μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν μας αὐτήν, διότι ὅπως συνήθιζει εὐκόλα ἔτσι καί ξεσυνήθιζει καί ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν προτέραν ἀβέβαιαν κατάστασιν. Στή νευρική ἀνορεξία ὀρισμένα φάρμακα ἔχουν παγματικήν ἐπίδρασιν. Τελειώνοντες τὴν ἐργασίαν μας διά τὴν διατροφήν τοῦ παιδιοῦ κἀννομεν ἐκκλῆσιν πρὸς τὰς μητέρας νά προσέξουν καλλίτερα τὴν διατροφήν τῶν παιδιῶν των, νά ἀκούουν καί νά ἐφαρμόζουν κατὰ γράμμα τίς ὁδηγίες τῶν Ιατρῶν των, νά πολεμῶν ἐγκαίρως τὴν ἀνορεξίαν των, μέ λίγα λόγια νά φροντίζουν ὥστε νά ἐξασφαλίζουν τὴν ὑγείαν καί ἐπομένως τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας των.

Τίποτες: «IYΡ ΣΟΥ Α, Ε.

Η προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Τό καταλληλότερον μέρος διά νά χρησιμοποιηθῇ ὡς καταφύγιον εἶναι τὸ ὕπγειον, ή ἐλλείψει τοιούτου τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας, ἐάν ὑπάρχη ἐπάνω ἀπὸ αὐτό ἄλλο ἕνα πάτωμα τοῦλάχιστον.

Προτιμᾶται ή πλευρά τῆς οἰκίας ή ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς τὸν άνεμον, διότι ὁ άνεμος διευκολύνει τὴν διόδον τῶν πολεμικῶν ἀερίων διά μέσου τῶν μικρῶν ὀπῶν ή σχισμῶν.

Καλλίτερα καταφύγια κάνουν τὰ θολὰ ὕπγεινα ή ἐκείνα πού ἔχουν ὀροφὴν (ταβάνι) ἀπὸ μπετόν ἄμπε.

Ἄν δεν ἔχετε ὕπγειον ή ἰσόγειον κατάλληλον, συνεννοηθῇτε μέ ἄλλην γειτονικήν οἰκογένειαν, ἐάν νά κάμετε μαζί ἕνα ὕπγειον καταφύγιον. Εἰς τὰς πολυκαταικίας πρέπει νά συνεννοηθῶν ὅλοι οι ἐνοικοι μέ τὸν ἰδιοκτήτην διά νά ἐξασφαλίσουν καταφύγιον εἰς τὸ ὕπγειον.

Όταν ἐνοικιάζετε νέαν κατοικίαν, μή λησμονήνῃ ν' ἀπαιτῆτε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην νά σας ἐξασφαλίσῃ χώρον κατάλληλον διά καταφύγιον.

Ὡς πρὸς τὴν χωρητικότητα τοῦ καταφυγίου, ὑπολογίζονται συνήθως τρία κούβικα μέτρα χώρου δι' ἕκαστον ἄτομον. Ἡ ἀναλογία αὕτη εἶναι ἀρκετὴ διά διαμονὴν ἐντός τοῦ καταφυγίου τρεῖς ὥρας χωρὶς κίνδυνον ἀσφυξίας.

Ἐκ τοῦ καταφυγίου δεν πρέπει νά διέρχωνται σωληνὸς φωταερίου, ἀποχωρητήριον ή νεροῦ, διότι τοῦτο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον.

Τό ὕπγειον πού θά προτιμηθῇ ὡς καταφύγιον, πιθανόν νά ἔχη ἀνάγκην στερεώσεως διά ν' ἀντέξῃ σέ περιπτώσιν καθ' ἣν κρημίσθῃ. Πρέπει ἀκόμη νά μελετηθῇ ἀπὸ τώρα τὸ πὺς θά ἐξασφαλισθῇ τὸ φράξιμο τοῦ καταφυγίου διά νά μή μπαίνουν πολεμικὰ ἀερία εἰς αὐτό.

Ἡ στερεώσις τοῦ ταβανιοῦ (ὀροφῆς) τοῦ καταφυγίου γίνεται συνήθως μέ ζύλινα δοκάρια (τράβες) πάχους 15X15 πόντων, τά ὁποῖα τίθενται χιαστί ή σταυροειδῶς καί ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸ μέσον καί τὰ ἄκρα μέ δοκάρια τοῦ ἰδίου πάχους. Όλα αὐτὰ τὰ ζύλινα στηρίγματα συνδέονται μεταξὺ των μέ τραβέρρες καί καρφώνονται μέ σιδηρούς δεσμούς (τζινέτια) ή μέ μπουλόνια.

Ἐπίσης στερεώνονται καί οι τοῖχοι, τὰ ἐξωτερικά κορυφώματα φράσσονται καί καλύπτονται μέ σάκκους γεμάτους ἀπὸ ἄμμον ή χώμα.

Κάθε καταφύγιον πρέπει νά ἔχη δύο τοῦ-

λάχιστον ἐξόδους ή μία πόρτα καί ἕνα παράθυρο, τὸ ὅποιον νά δύναται ἐν ἀνάγκῃ νά χρησιμοποιηθῇ ὡς ἐξόδος.

Ἡ θύρα εἰσόδου εἰς τὸ καταφύγιον καλόν εἶναι νά φραγθῇ ἀπ' ἔξω μέ μία μεγάλη κουβέρτα ποτισμένη μέ ρετινολάδο ή μέ διάλυσιν σόδας, διά νά συγκρατῶνται καλύτερα τὰ δηλητηριώδη ἀερία. Ἡ ἀσφάλεια αὕτη θά εἶναι ἀκόμη καλλίτερα ἐν τοποθετηθῇ καί ἀ δεύτερη τέτοια κουβέρτα εἰς τὸν διάδρομον, ἀπὸ τὸν ὅποιον περνοῦμε διά νά μῶδμε σὺ καταφύγιον.

Κοντὰ σὺ καταφύγιον δεν πρέπει νά ὑπάρχουν εὐφλεκτά ὕλικά.

Μέσα σὺ καταφύγιον πρέπει νά ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς ὕλικά:

2 κλεφτοφάναρα, 10 κηρία, πόσιμο νερό, κιδῶνιν μέ διάφορα τρόφιμα καί πρὸ πάντων κουτία συμπεπυκνωμένου γάλακτος. Ἀποχωρητήριον, ἔστω καί πρῶχειρον, διά τὰ ἄτομα πού φοβοῦνται, ἐργαλεῖα τεχνιτοῦ, ἥτοι 1 σκαπάνη, 2 φτιάρια, 1 μπαλτάς, 1 πριόνι, 1 σφυρί, 1 λαστός καί καρφιὰ, ὕλικά διά φράξιμον σχισμῶν κλπ., καθίσματα καί ἕνα πρῶχειρον κρεβάτι διά τυχόν ἀσθενή τινα καί τέλος ἕνα κιδῶνιν φαρμακευτικῶν εἰδῶν, τὸ ὅποιον νά περιέχῃ ὅτι περιεγράψαμεν ἥδη εἰς τὸ περί οἰκονοσοκόμων κεφάλαιον.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὅλα τ' ἄνωτέρω ὕλικά δεν θά τά βρῖσκετε ὅταν θά κηρυχθῇ ἐπιστράτευσις καί δι' αὐτό πρέπει ἀπὸ τώρα νά κάμετε τὰς προμηθείας σας.

ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

Τό ἕτερον μέσον προστασίας ἀπὸ τὰς ἐκρηκτικὰς βομβὰς εἶναι τὰ χαρακώματα (δρύγματα).

Ταῦτα γίνονται εὐκόλα, ταχέως, μέ μικράν δαπάνην, ἐξασφαλίζον δέ πολλούς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ θραύσματα.

Τὰ χαρακώματα πρέπει νά εἶναι βάθους 2 μέτρων καί φάρδους ἐπάνω μέν 1,70 μέτρον κάτω δέ 1,20 διά νά κάθονται δύο ἄτομα ἀντικρυστά. Τό ἔδαφος των πρέπει νά στρωθῇ μέ πέτρες, πρέπει δὲ νά ὑπάρχη καί σωλήν, ὅστις νά ἀποχετεύῃ τὰ νερά.

Τὰ χαρακώματα δεν γίνονται ποτὲ εἰς εὐθείαν γραμμὴν, ἀλλά ή εἰς σχῆμα προιονιοῦ ή εἰς σχῆμα Π διά νά μή τραυματίζονται πολλοὶ ἄνθρωποι ἐάν τυχόν πέσῃ βόμβά ἐντός τοῦ δρύγματος. Προβλέπεται νά μένουν 4 μόνον ἄνθρωποι εἰς ἕκαστον σκέλος τοῦ Π.

Τὰ χαρακώματα αὐτὰ εἶναι ἀνοικτὰ ή κλειστά, ὀνντὰ δὲ νά κατασκευασθῶν εἰς τοῦς κήπους, τὰς πλατεῖας καί εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως, πάντως εἰς ἀπόστασιν ἰσὴν πρὸς τὸ ὕψος τῶν τοίχων ἀπὸ τὰ πλησίον κτίρια

διά νά μή γίνωνται δυστυχήματα ἐκ τῆς πτώσεως ὕλικῶν.

II. BOMBAI ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΑΙ

Προστασία ἐξ αὐτῶν.

Ὁ δεύτερος κίνδυνος, ὅστις μάς ἀπειλεῖ κατὰ τὰς ἐγθρικός ἀεροπορικός ἐπιδρομὰς, εἶναι ὁ τῶν πυρκαϊῶν ἀπὸ τὰς ἐμπρηστικὰς λεγομένας βομβὰς, αἰτίνες ἀναπτύσσουν θερμokraσῖαν μεγαλύτεραν τῶν 2000 βαθμῶν καί βάθουν φωτιά στὰ σπιτία. Αἱ βόμβαι αὗται εἶναι μικροῦ βάρους ἀπὸ 1/2 κιλό ἕως 50 κιλῶν, εἶναι δὲ δύο εἰδῶν.

α) Αἱ ΥΓΡΑΙ BOMBAI, αἰτίνες περιέχουν φωσφόρον διαλελυμένον σέ θειοῦχον ἄνθρακα.

β) Αἱ ΣΤΕΡΕΑΙ BOMBAI (Θερμίτου), αἰτίνες ἐκτός τοῦ πυρσωωλήντος καί ἐνός ἀναφλεκτικοῦ μίγματος, εἶναι γεμισμένες καί μέ θερμίτην (άλουμινιο καί σκουρία σιδήρου καί ἄλλα ὀξεῖδια μετάλλων), ὁ ὅποτος ἀναπτύσσει ἀναφλεγόμενος 3000 βαθμούς θερμότητος.

Αἱ βόμβαι αὗται τελευταίως περιέχουν καί ποσότητα καθαροῦ νατρίου, τὸ ὅποιον παίρνει φωτιά μέσα σὺ νερό καί πετρέλαιον καί παραφίνην, διά νά ἐξαπλώνεται ή φωτιά.

Αἱ μικραὶ αὗται βόμβαι περιέχονται μέσα σέ δοχεῖα, τά ὁποῖα περιέχουν 150-200 καί διασπειρόμεναι σέ μία πόλιν ἀνάδουν πολλές πυρκαϊάς.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Εἶδομεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας, ὅτι ὁ μόνος τρόπος νά προστατεύσωμεν τὰ σπιτία μας εἶναι ή ὑπαρξίς ἐνός ψυχραίου καί θαρραλέου οἰκοκυροσδέστου.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι μόνον ὁ τετραχωριούχος ἄνθρωπος (ὕργον) καί ή ἐπρά ἄμμος εἶναι τὰ μέσα μέ τὰ ὁποῖα μπορεί νά σῶσῃν μία ἐμπρηστική βόμβά ή τοῦλάχιστον νά περιορίσῃ ὁ κίνδυνος τῆς ἐξ αὐτῆς πυρκαϊάς.

Τό Τό μόνον πού ἔχομεν νά προσθέσωμεν ἐδῶ εἶναι τὸ ἑξῆς:

1) Ἐάν πιστλισθῶν τὰ ρούχα σας μέ ὕγραν ἐμπρηστικὴν οὐσίαν, βγάλετέ τα γρήγορα, διότι ἄλλως θά καήτε.

2) Ἐάν πιάσουν φωτιά τὰ ρούχα σας ἀπὸ πυρκαϊά, τυλιχθῇτε γρήγορα μέ κουβέρτες ή μέ βρεγμένα σεντόνια ή χωθήτε μέσα σὺ κρεβάτι σας καί σκεπασθῇτε γρήγορα. Ἐάν μένετε ὀρθοί ή γρέχετε καλόντες τίς βοηθείαν, ή φωτιά θά δυναμώσῃ καί θά καίτῃ χειρότερα, ἐπικινδύνους.

3) Ἐάν ἐμποτισώμεν τὰ ζύλα τῶν σπιτίων μας μέ διάλυσιν 10% χλωριούχου ἰσόειν, ταῦτα δεν ἀνάδουν εὐκόλα.

TACHYDROMIKON TAMIEYTHPION

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικὸ ἀπὸ δρχ. 1 ἕως 100.000.—

Έξωτερικὸ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δρχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νά ἐνεργῇ καταθέσεις καί ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καί δι' ὅλων τῶν ἀγορικῶν διανομῶν. — Οι τόκοι τῶν ἀποταμιευμένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ'

